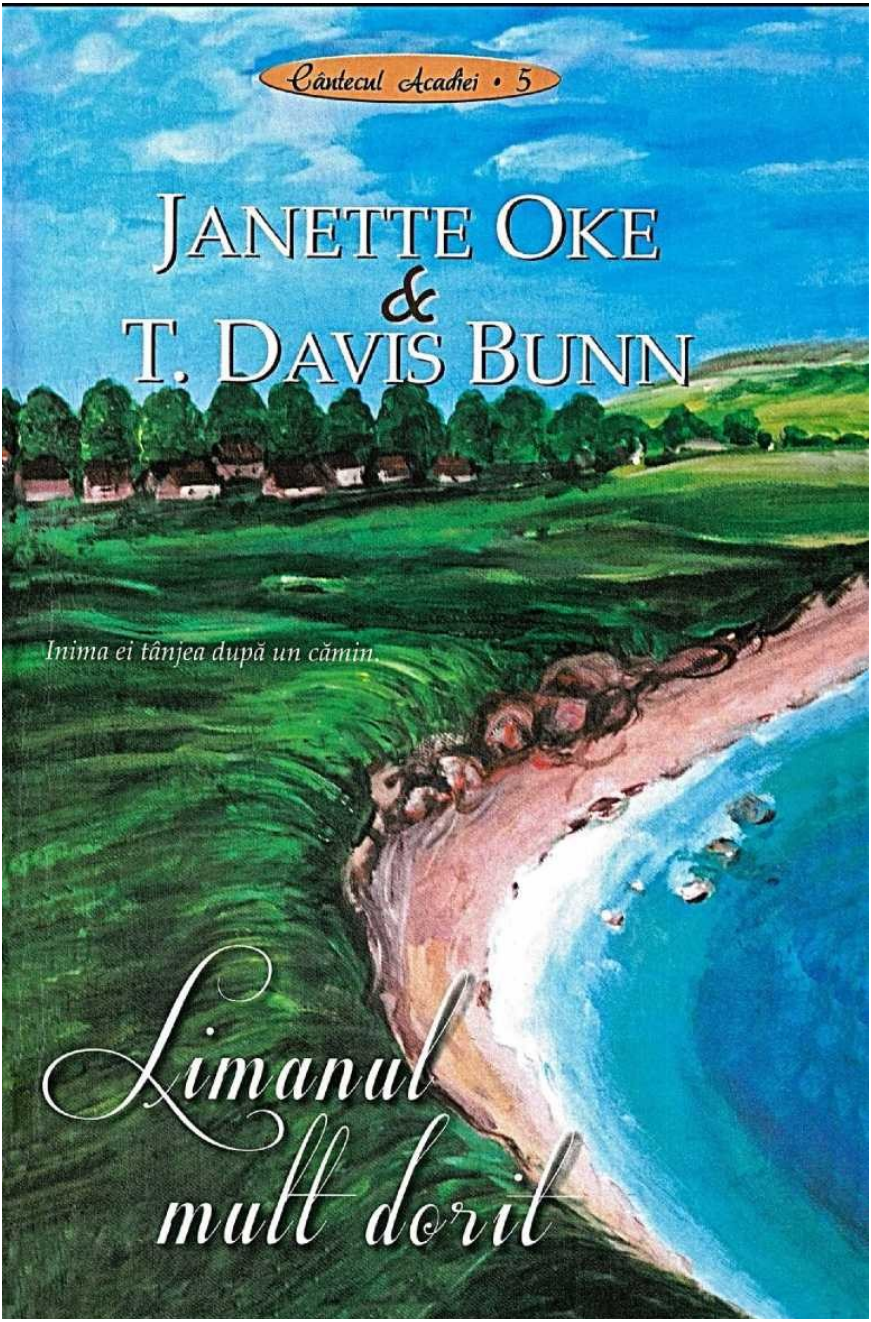
Cântecul Acadiei • 5
JANETTE OKE
&
T. DAVIS BUNN
Inima ei tânjea după un cămin.
Limanul mult dorit

Janette Oke
&
T. Davis Bunn

Limanul mult dorit

Traducere de Mihaela Tocuț

Casa Cărţii, Oradea
2012

Copyright © 2002 by Janette Oke and T. Davis Bunn
Originally published in English under the title
The Beloved Land
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group.
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

Limanul mult dorit
de Janette Oke şi T. Davis Bunn
Copyright © 2012 Editura Casa Cărţii
O.P. 2, C.P. 30.
410670, Oradea
Tel. /Fax: 0259 – 469057; 0359 – 800761; 0728 – 874975
E-mail: infoecasacartii.ro www.ecasacartii.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CRABB, LARRY
Limanul mult dorit / Janette Oke şi T. Davis Bunn; trad.; Mihaela Tocuţ. — Oradea; Casa Cărţii, 2012
ISBN 978 – 606 – 8282 – 50 – 3
I. Bunn, Davis
II. Tocuţ, Mihaela (trad.)
821, 111 – 31 = 135.1
Traducerea: Mihaela Tocuţ
Editarea: Rodica Bogdan
Tehnoredactarea: Timeia Viman
Coperta: Adrian Mihocaş
Desenul de pe copertă: Andrada Pleşa

Acestea sunt timpuri ce pun la încercare sufletele oamenilor.

Thomas Paine, 1776

PROLOG

Gândurile lui Catherine zburau la concertul la care o dusese tatăl său pe vremea când era copilă. Un amiral aflat în vizită la Halifax adunase de pe vasele flotei sale un grup de muzicieni. Se interpretase atunci muzică de Händel şi Purceii la flaut, vioară, violoncel, contrabas şi concertină. Deşi avea doar nouă ani pe atunci, Catherine îşi amintea şi acum perfect seara aceea. În cinstea amiralului, garnizoana organizase un dineu la care fuseseră invitate şi familiile ofiţerilor. În policandre, pe mese şi în candelabrele de perete ardeau o puzderie de lumânări. Strălucirea salonului o lăsase mută de uimire pe tânăra Catherine, iar muzica o transportase departe, peste mări şi oceane, într-un loc pe care îl cunoştea doar din cărţi – într-o lume plină de palate somptuoase şi de doamne distinse, cu suite de servitori, care se puteau delecta seară de seară cu acordurile minunate ale muzicii şi cu astfel de bucate alese.

— La ce te gândeşti, draga mea? întrebă John Price, oprindu-se în cadrul uşii.

Catherine se întoarse spre bătrân şi îi zâmbi.

— Le scriu fetelor.

Reveni cu gândurile în prezent. Aici, în orăşelul Georgetown din Noua Scoţie, ţinutul sălbatic în care îşi trăise aproape întreaga viaţă. Un ţinut a cărui simplitate contrasta puternic cu fastul şi strălucirea lumii pe care o descoperise în acea seară, pe vremea când era copil.

Era clar că pe tatăl său îl supărau picioarele şi şoldurile. Venise singur, şontâc-şontâc, din dormitorul din spate, pipăind cu o mână peretele şi proptindu-se cu cealaltă de tot ce întâlnea în cale. Ştia drumul cu ochii

închişi şi cunoştea bine toate punctele de sprijin.

Bătrânul îşi desprinse mâna de pe tocul uşii şi apucă spătarul canapelei de lângă cămin, iar cu cealaltă mână se sprijini de stâlpul de la mijlocul peretelui. Apoi de spătarul înalt al balansoarului. Apoi, de bufetul care despărţea sufrageria de bucătărie, apoi, de banca lungă pe care erau aşezate un lighean şi un ulcior cu apă şi, în cele din urmă, de tocul ferestrei de lângă masa la care scria fiica sa. Catherine voi să îi sară în ajutor, dar se abţinu. Deşi în ultima vreme nu se mai mânia decât arareori, bătrânului John îi displăcea teribil ca vreunul dintre ei să se deranjeze din cauza lui. Aşa că ţinea morţiş nu doar să se descurce singur, ci chiar să dea o mână de ajutor la treburile casei. Ceea ce, dacă e să ne gândim la starea sănătăţii sale din ultimele şase luni, constituia un adevărat miracol.

John Price se opri în dreptul ferestrei deschise şi trase adânc aer în piept, alungând toropeala somnului de după-amiază.

— Ce face Andrew?

— Se odihneşte, răspunse Catherine.

Sau, mai bine zis, aşa nădăjduia ea. În ultima vreme, sănătatea lui Andrew se şubrezise în mod îngrijorător.

— S-a întins în pat… Sper să se poată odihni puţin, adăugă femeia cu durere în glas.

John Price îi aruncă fiicei sale o privire pătrunzătoare, apoi se întoarse, luă de pe poliţă o cană de tablă şi îşi turnă nişte apă de fântână din ulcior.

— Văd că nu prea ai spor la scris, observă el.

Catherine zâmbi.

— Mă gândeam la concertul la care m-ai dus când aveam nouă ani.

— Te înşeli, fata tatii. Aveai doar opt anişori pe atunci. Mai erau două săptămâni până să împlineşti nouă ani, spuse bătrânul, luând o înghiţitură de apă. S-a cântat muzică de Händel în seara aceea, adăugă el oftând

satisfăcut.

— Cum de îţi aduci aminte?

— Îmi amintesc mai clar zilele acelea decât ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută.

Îşi goli cana şi o aşează lângă fereastră.

— Arătai ca un îngeraş, continuă el. Ca un adevărat îngeraş. Parcă te văd şi acum, cum stăteai îmbrăcată în rochiţa cea nouă, cu părul tău strălucitor, privind în jur cu ochii mari de uimire.

O bătu uşor pe umăr, apoi se aşează pe scaunul din faţa ei.

Catherine folosi conversaţia drept pretext pentru a lăsa pana din mână. Era o adevărată binecuvântare să descopere această latură sensibilă a tatălui său – sensibilitate pe care acesta începuse să o arate doar acum, la bătrâneţe, şi care, la drept vorbind, probabil că nici nu existase în trecut. Catherine se întoarse spre el şi îi cercetă chipul.

John Price fusese dintotdeauna un bărbat puternic. Deşi avea chipul brăzdat de cute adânci şi abia mai putea să meargă, bătrânul se ţinea la fel de drept ca pe vremea când era ofiţer. Totuşi, acum, în locul expresiei aspre de odinioară, privirea îi era luminoasă, plină de bunătate, înţelegere şi căldură. Era ca şi cum Dumnezeu l-ar fi făcut să întinerească iarăşi ca vulturul, vorba Psalmilor.

— De ce mă studiezi aşa, draga mea? o întrebă el nedumerit.

Catherine îşi întinse braţul peste masă şi îi apucă mâna.

— Mă gândeam că nu am fost niciodată mai apropiaţi ca acum, răspunse ea.

— O familie trebuie să fie unită în faţa greutăţilor.

— Eu nu mă referem la Andrew, tată.

— Ştiu.

Rămase aşezat şi privi adânc în ochii ei. Nu era

nevoie să-i vorbească despre fiinţa complet schimbată ce sălăşluia acum în bătrânul său trup. Nu era nevoie să-i explice din nou de ce renunţase la stricteţea militară cu care privise odinioară religia şi viaţa în general, şi nici cum ajunsese să vadă credinţa cu alţi ochi. Catherine ştia deja toate acestea.

Privi spre foaia goală din faţa fiicei sale. Catherine nu trecuse decât data, „io martie 1778”, în partea de sus a paginii.

— Până găseşti cuvintele potrivite, n-ai vrea să-mi dai o mână de ajutor în curtea din spate?

— Cum să nu! Mă duc să-mi iau şalul.

Capitolul 1

De când se îmbolnăvise Andrew, bătrânul John ţinea morţiş să se deplaseze de unul singur, refuzând orice fel de ajutor, ba mai mult, insista să se facă util în toate felurile posibile. Astfel, ori de câte ori Catherine era prea ocupată pentru a rezolva anumite treburi gospodăreşti, el era gata să-i sară în ajutor. Într-una din zilele trecute, de pildă, fiica sa îl surprinsese cârpind o pereche de şosete. Episodul fusese de-a dreptul ilar, întrucât bătrânul folosise atât de multă lână pentru a acoperi gaura, încât probabil că şoseta nici nu i-ar mai fi încăput în cizmă.

Ieşiră împreună în curte. Catherine îl urma îndeaproape, atentă ca nu cumva bătrânul să se împiedice şi să cadă. John Price păşea atent pe cărarea plină de gropi, sprijinindu-se cu o mână de peretele casei.

— Iarna a trecut, iar primăvara încă nu a sosit, zise el, privind înapoi spre Catherine. În zilele acestea dintre anotimpuri, totul pare să stea pe loc, în aşteptare.

— Aşa este, răspunse tărăgănat femeia, meditând la adevărul cuvintelor lui.

Trecuseră patru zile de la ultima ninsoare, iar pe cer

se adunau deja nori groşi, vestind-o pe următoarea. Totuşi, zilele dintre ninsori erau destul de călduroase pentru a putea ieşi din casă. Gheaţa începuse să se topească, dezvăluind pământul brun şi golaş. Catherine ştia că, la fel ca întreaga natură, şi tatăl său aştepta să vină primăvara. Un alt fel de primăvară, într-un loc mult mai bun. Clipi repede de câteva ori pentru a-şi reţine lacrimile.

— Am hotărât să le dau de ştire fetelor despre starea lui Andrew, spuse ea, încercând din răsputeri să îşi ascundă tremurul din voce.

Bătrânul John ocoli colţul casei şi se îndreptă cu băgare de seamă spre şopronul din spatele curţii, folosit odinioară de ginerele său pe post de atelier de pielărie. Din cauza sănătăţii sale şubrede, Andrew nu mai dăduse pe acolo de mai bine de un an.

John se rezemă de uşa şopronului pentru a-şi trage sufletul. Cercetă norii, după care îşi plimbă privirea întâi peste peticele de omăt de pe dealurile nordice, apoi peste crengile golaşe din pădurea ce se întindea la vest, evitând în tot acest răstimp să privească în ochii fiicei sale.

— Aşa se cuvine să faci, spuse el într-un târziu.

— Bine, dar n-aş vrea să le îngrijorez pe degeaba, protestă Catherine, mai mult faţă de sine decât faţă de cuvintele tatălui său.

— Nu aştepta până va fi prea târziu. Nu ţi-ai ierta-o niciodată.

Se uită în ochii ei, şi, în privirea lui, Catherine văzu cruntul adevăr – un adevăr pe care nu voia să-i accepte.

Vru să obiecteze, să spună că starea lui Andrew nu este chiar atât de gravă, dar privirea calmă a tatălui său o opri. Se afla în faţa unui om care se apropia, la rându-i, de porţile raiului, un om care aştepta cu încredere să vadă ce îl aşteaptă de cealaltă parte.

— Trebuie să le dai de ştire, spuse el cu blândeţe. Fetele trebuie să afle asta de la tine. Trebuie să afle acum,

nu după…

Nu duse până la capăt zdrobitoarea afirmaţie. Catherine îşi şterse ochii cu marginea şorţului şi trase, suspinând, aer în piept. Nu voise să le scrie fetelor, pentru că asta ar fi însemnat să admită dureroasa realitate pe care încercase din răsputeri să o ignore atâta vreme.

Uneltele lui Andrew erau aranjate în ordine de-a lungul peretelui lateral. Ai fi zis că nu trecuse nicio zi de când lucrase cu ele.

Singurul indiciu al faptului că el nu mai intrase aici de luni de zile era o fâşie de piele lăsată pe masa de lucru, încreţită şi uscată de trecerea timpului.

Catherine îl ajută pe tatăl său să deschidă obloanele din spate şi rămase în dreptul ferestrei, cu privirea aţintită în gol. Nu voia palate şi veşminte alese. Nu voia o viaţă plină de concerte şi de festinuri. Nu voia decât ceea ce avea aici: căsuţa ei, viaţa ei, pe Dumnezeu… Şi pe soţul ei. I se strânse inima. Nu îi mai fusese niciodată atât de frică. Era posibil să îl piardă pe Andrew. În curând. Da, trebuia să le scrie fetelor.

— Eşti bună să mă ajuţi?

O aşteptă, după care ridică o şa de pe un morman de pături vechi de campanie şi o aşeză pe jos. Îndepărtară păturile una câte una, iscând un nor de praf care îi făcu pe amândoi să strănute, le împăturiră şi le puseră deoparte.

— Ia te uită! exclamă bătrânul când ajunseră la fundul grămezii. A trecut atâta amar de vreme şi tot acolo este!

Catherine recunoscu, nu fără un oarecare efort, vechea ladă de campanie a tatălui său.

Chiar aşa, fata tatii, chiar aşa. N-am mai văzut lada asta de ani de zile. Am lăsat-o aici atunci când ne-am mutat cu toţii în Georgetown. De atunci nu m-am mai atins de ea.

Se scotoci în buzunarul vestei şi scoase o cheie

ruginită.

— Şi cu toate acestea, am ştiut exact unde voi găsi atât lada, cât şi cheia. Oi fi eu bătrân, dar ramolit nu sunt.

Catherine îşi clătină zâmbind capul, apoi îşi întoarse din nou privirea spre cufăr. Pe capacul lăzii erau încrustate cu foiţă de aur sigiliul regimentului din care făcuse parte tatăl ei şi rangul de maior. John Price trebui să întoarcă cheia cu ambele mâini. Într-un final zăvorul cedă, şi împreună reuşiră să ridice capacul lăzii. Catherine dădu cu ochii de obiecte pe care nu le mai văzuse de când se mutaseră în Georgetown. În mod normal, ar fi evitat să se gândească la acele vremuri de restrişte – când Andrew fusese demis din cadrul regimentului pentru că îi ajutase pe francezi în timpul exilării acadienilor dar acum se afundă cu nesaţ în amintiri.

— Uitasem câte decoraţii ai primit, tată.

— Ei, lasă tinichelele astea vechi. Nu au nicio însemnătate, spuse bătrânul, îndepărtând de peste conţinutul cufărului tava puţin adâncă, din lemn, pe care deschiderea capacului o dăduse la iveală.

Cu degetele tremuri înde de emoţia căutării, scoase întâi o uniformă de gală şi un tricorn – ambele învelite în hârtie de orez –, apoi un vechi steag de batalion, nişte pinteni şi un pumnal. Le puse pe toate la o parte, ca şi cum ar fi fost nişte vechituri lipsite de valoare. Asta deşi, în copilăria lui Catherine, cariera militară reprezentase centrul existenţei lui John Price.

Catherine se gândi din nou la cât de mult se schimbase tatăl ei. Anii, dar mai ales încercările sufleteşti, îl transformaseră într-un părinte iubitor, care nu o dată se dovedise a fi un sprijin preţios pentru fiica sa în momente de nesiguranţă şi deznădejde.

— Cât de mult te-ai schimbat, tată dragă…

Catherine privi preţ de o clipă pumnalul pe care îl luase în mâini, apoi îl puse la loc, peste celelalte obiecte

scoase din cufăr, şi adăugă:

— Din toate punctele de vedere.

John Price îşi ridică privirea. Avea o dâră de funingine pe frunte, dar ochii îi erau în continuare plini de lumină.

— Cu adevărat importantă este schimbarea într-o singură privinţă. Iar pentru asta, trebuie să îi mulţumesc lui Dumnezeu. Şi lui Andrew, pentru că mi-a arătat calea către El.

Cuvintele lui o readuseră brusc în prezent. O cuprinse din nou frica.

— Îmi este atât de teamă, spuse ea cu vocea răguşită, după care se lăsă pe un scăunel şi îşi strânse braţele în jurul trupului.

John Price nu o consolă cu vorbe goale, şi nici nu o încurajă să nutrească false speranţe.

— Cu voia Domnului, am să fiu aici să te consolez şi să te ajut să treci prin orişice greutăţi îţi rezervă soarta, fu tot ce zise el, punându-şi mâna pe umărul ei.

Se sprijini de ea, trase un scaun mai aproape şi se aşeză. Rămaseră o vreme tăcuţi – un tată şi o fiică uniţi printr-o iubire profundă, ce înfruntaseră împreună greutăţile trecutului, iar acum îşi dădeau putere unul altuia pentru a le înfrunta pe cele ale prezentului. În cele din urmă, Catherine rupse tăcerea.

— Ce cauţi, de fapt?

— Asta, răspunse John Price, ridicând de pe fundul cufărului un pacheţel învelit în pânză de sac. Mi-a venit o idee ce s-ar putea să ţi se pară năstruşnică…

Totuşi, nu îşi duse gândul până la capăt.

— Nu credeam vreodată că am să trăiesc atât de mult…

Pe chipul bătrânului apăruse o expresie stranie, a cărei semnificaţie Catherine nu putu să o înţeleagă. Totuşi, intuiţia îi spunea că acel pachet conţinea mult mai mult

decât un simplu simbol al trecutului tatălui său.

John Price dădu pânza la o parte, dezvăluind două caiete îmbrăcate în piele. Când îl atinse pe cel de deasupra, clampa pentru închiderea coperţilor, slăbită de trecerea timpului, căzu. Bărbatul puse cu grijă la o parte încheietoarea ruptă şi apoi îi întinse fiicei sale cel de-al doilea caiet.

— Acesta este jurnalul mamei tale. Ar fi trebuit să ţi-l dau cu ani în urmă…

— Jurnalul mamei?… Şopti Catherine.

În afară de bibeloul ciobit ce decora poliţa de deasupra căminului, nu ştia să mai fi rămas ceva de la mama ei. Până acum nu putuse decât să-şi imagineze chipul şi înfăţişarea ei. Fusese orfană le mamă toată viaţa.

— Azi-noapte, când Andrew se sufoca, ai spus că ai nevoie de un sprijin. Că ţi-e dor de mama ta, că ţi-ai dori să o fi cunoscut chiar şi un pic. Să ai măcar o amintire cu ea. Erai atât de micuţă când a…

Se opri şi îşi şterse ochii.

— Ar fi trebuit să-ţi dau acest jurnal încă de pe vremea când erai copil. Dar atunci nu m-am simţit în stare să o fac. Voiam să ţi-l dau mai târziu, după ce vei fi crescut, dar, cu timpul, pur şi simplu am uitat cu totul de el.

Privi spre caietul din mâinile lui Catherine.

— Nu sunt decât un bătrân netrebnic.

Catherine se aplecă în faţă şi îşi puse mâna pe obrazul palid al tatălui său.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără dumneata, tată, mai ales acum, când Andrew este atât de bolnav. Dacă nu ai fi fost aici, să mă ajuţi să port această povară, eu pur şi simplu nu aş fi rezistat…

— Nici măcar nu l-am citit, spuse bătrânul, cu privirea aţintită în continuare asupra jurnalului. N-am avut puterea să o fac. La început, am fost doborât de durere.

Apoi, am trecut… Am trecut printr-o perioadă de furie oarbă. O vreme am învinuit-o în sinea mea că ne-a părăsit! Ştiu că nu poţi să înţelegi asta. Nici eu nu mai pot… Credeam, probabil, că ar fi trebuit să fie mai puternică şi să nu cedeze atât de uşor în faţa morţii. Apoi pur şi simplu nu m-am mai gândit la asta. Mă temeam, vezi tu. Dacă… Dacă aveam să citesc în jurnalul ei că mă găsea supărător ori, mai rău, că de fapt nu mă iubea?…

Fără tragere de inimă, îşi ridică privirea. În ochi i se citea vechea durere.

— Mă cunosc destul de bine ca să ştiu că ar fi putut să se plângă despre câte în lună şi în stele în privinţa mea. Eram un om înfumurat, dur şi egoist. Mă mir că a putut să mă iubească măcar un pic…

— Tată, nu mai vorbi aşa. Dumneata nu eşti nici înfumurat, nici dur şi nici egoist.

— Poate că acum nu mai sunt aşa, şi asta doar mulţumită milei lui Dumnezeu; dar, înainte să-L cunosc pe El, aşa am fost aproape toată viaţa.

Oftă şi întinse mâna după primul caiet.

— Iar acesta este jurnalul tatălui meu. Avem aici jurnalele a doua generaţii din neamul nostru, spuse el, deschizând cu grijă manuscrisul.

Din cauza vechimii, coperta se desprinse imediat.

— Trebuia să îţi fi vorbit mai repede despre asta…

— Despre ce anume?

— L-am citit o singură dată, răspunse bătrânul întorcând cu grijă filele fragile. Chiar după ce a murit mama ta, aducându-te pe lume. Acelea au fost nişte vremuri cumplite. Nu ştiu ce s-ar fi ales de mine, dacă nu te-aş fi avut pe tine…

Podeaua de lemn era rece ca gheaţa şi Catherine simţi că frigul îi pătrunde în oase. Totuşi, se mulţumi să îşi strângă poalele rochiei în jurul picioarelor şi ascultă cu atenţie cuvintele tatălui său.

— Nu l-ai cunoscut niciodată pe bunicul tău. Bătrânul Edwin Price era un individ din cale afară de rece şi de sever. Un amiral neînduplecat şi trufaş. Iute şi cumplit la mânie. Când se înfuria, scuipa foc, nu alta. A fost, la rându-i, ofiţer în armata regelui. Colonel. Ştii doar că toţi bărbaţii din neamul nostru au fost ofiţeri în Regimentul Regelui.

— Da, ştiu asta, dar…

— Ei bine, bunicul tău a murit în aceeaşi perioadă în care s-a stins din viaţă mama ta. Lucrurile lui mi-au fost trimise la avanpostul la care eram cantonat pe atunci, dar eu nu le-am primit şi nici nu am aflat că murise decât după câteva luni de zile. Şi probabil că a fost mai bine aşa. Când am primit pachetul, eu eram îndurerat de pierderea mamei tale. Printre lucrurile lui, am găsit acest jurnal. Iar ceea ce am descoperit citindu-l… Ceea ce am descoperit…

Se opri brusc şi lovi cu palma pagina la care era deschis jurnalul.

— Am găsit! Ştiam că aici trebuie să fie!

— Ce anume ai găsit, tată?

Ochii bătrânului rămaseră aţintiţi asupra foii.

— Deşi a trecut atâta amar de vreme de când am citit asta, este exact aşa cum îmi aminteam, spuse el într-un târziu, întorcându-şi privirea spre Catherine. Pe atunci am fost atât de zguduit, încât mai că n-am dat foc jurnalului. Nici nu ştiu ce m-a făcut să-i cruţ. Bănuiesc că voiam să-mi rămână ceva care să-mi amintească de el.

Îşi întoarse faţa.

— Desigur că a fost mâna lui Dumnezeu, continuă el ca pentru sine. Acum înţeleg asta. Da. Iar azi mi-e dat să citesc din nou aceste rânduri.

— Tată, spune-mi despre ce este vorba! îl rugă Catherine, aşezându-şi mâna pe braţul lui.

John Price îşi întoarse din nou privirea spre ea şi spuse:

— Tata a fost căsătorit de două ori.

— Poftim?…

— Bineînţeles că eu nu am ştiut nimic despre asta, continuă bătrânul, după care se opri şi trase adânc aer în piept. Luptând într-unul dintre numeroasele războaie purtate de Coroană împotriva francezilor, tata a fost luat prizonier şi aruncat în puşcărie. Împărţea celula cu un bătrân francez, închis pentru o fărădelege neînsemnată. Bătrânul avea o nepoată, pe nume Céleste, care îi aducea zilnic de-ale gurii şi haine de schimb. Cu timpul, cunoscând-o mai bine, Edwin a ajuns să… Să prindă drag de ea.

— Bunicul s-a îndrăgostit de o franţuzoaică? întrebă Catherine uluită, cu gândul la secolele de conflicte dintre francezi şi britanici.

— Ştiu că aşa ceva este greu de crezut, chiar şi acum. Poţi să-ţi închipui cât de uluit am fost când am citit pentru prima dată aceste rânduri. A fost o adevărată lovitură pentru mine. Istoria şi rănile dobândite în război mă făcuseră să-i urăsc pe francezi cu toată fiinţa mea. Totuşi, nu aveam încotro. Trebuia să accept realitatea. Tânăra a continuat să-i viziteze pe Edwin la închisoare chiar şi după ce bunicul ei a murit. Au început să-şi facă planuri de viitor. Voiau să se căsătorească. Deşi erau vremuri de război şi situaţia părea fără de speranţă, nimic nu putea sta în calea iubirii lor.

Întoarse foaia, continuând să privească în ochii ei.

— Unul dintre paznicii închisorii era îndrăgostit de tânăra franţuzoaică şi ea l-a dus o vreme de nas, până când i-a câştigat încrederea. Într-o noapte l-a îmbătat cu nişte vin neîndoit, i-a furat cheia şi l-a eliberat pe Edwin. S-au cununat în taină şi s-au refugiat undeva departe, într-un sat de pescari, unde au început să-şi planifice fuga în Anglia. La scurt timp după aceea, au aflat de la unul dintre pescari că jandarmii cercetau întreaga regiune în căutarea unui ofiţer englez ce evadase din închisoare.

— O franţuzoaică, murmură Catherine, clătinând uluită din cap.

Gândurile îi zburară în trecut. Îşi aminti de ura cumplită pe care o nutrise cândva tatăl său faţă de francezi. Câtă suferinţă cauzase ura aceea…

— Femeia a căzut la pat. Din cauza stării sale, nu ar fi rezistat unei călătorii. Totuşi, l-a implorat pe Edwin să plece, să-şi salveze viaţa, făgăduindu-i că îl va urma de îndată ce îi va da de ştire că a ajuns cu bine. Cu preţul vieţii sale, fratele lui Céleste, care era pescar, l-a trecut pe tatăl meu peste Canalul Mânecii. Asta pentru că înţelesese, la fel ca toţi sătenii de altfel, că iubirea celor doi era mai puternică decât toate conflictele şi războaiele din lume. Acestea sunt cuvintele tatălui meu.

Bătrânul se opri, dar, judecând după expresia feţei lui, Catherine înţelese că nu terminase povestirea.

— Spune-mi totul, tată.

John Price îi scrută tăcut chipul. Într-un târziu, Catherine înţelese.

— Era însărcinată? întrebă ea cu stupoare.

— Da.

Ochii bătrânului căzură din nou asupra paginii de jurnal.

— Vestea că am o soră vitregă a fost mai puţin zguduitoare decât cea pe care a primit-o tatăl meu. Prima sa soţie murise imediat după naştere.

— Dumneata nu ştiai nimic despre asta?

— Toată viaţa am trăit cu convingerea că sunt unicul moştenitor al tatălui meu. Citind acest jurnal, imediat după ce te-ai născut tu, am aflat că tata a căutat-o ani de zile pe sora mea. Dar cele două naţiuni au continuat să se războiască între ele şi nimănui nu îi păsa de) biată fetiţă orfană.

— Bunicul a avut o fiică, murmură Catherine. Sora dumitale. Mătuşa mea.

John Price îşi ridică brusc capul.

— Mi-a venit o idee, zise el, apucând mâna lui Catherine cu degetele-i tremurătoare. Oare Charles, fratele lui Andrew, nu ar putea să…

— Desigur! Am să-i scriu negreşit, răspunse imediat Catherine, şi gândurile i-o luară năvalnic înainte. Sunt convinsă că va fi dispus să reia căutările. Poate că vom afla ceva. Este posibil chiar să o găsească! exclamă ea, strângându-i tatălui său mâna. Cât mă bucur că pot să scriu şi despre ceva ce nu este lipsit de speranţă! adăugă ea entuziasmată. Charles cunoaşte o mulţime de oameni influenţi, atât în Anglia, cât şi în Franţa. Dacă există cineva care poate afla ceva în chestiunea aceasta, acela este Charles, conchise ea încrezătoare.

Capitolul 2

Se adunaseră cu toţii lângă căminul din sufragerie. „Deşi îl apasă bătrâneţea, tata mă ajută şi acum cât poate”, citi cu voce tare Anne. La începutul scrisorii, spre amuzamentul tuturor, Catherine le povestise păţania hazlie cu şoseta care nu mai încăpea în cizmă de cârpită ce era. „Mă tem că acesta este un efort mult prea mare pentru trupul său plăpând”, continuă să citească Anne, „dar pur şi simplu nu îl pot convinge să înceteze. Probabil că se simte răspunzător să mă ajute, mai ales acum, când Andrew este suferind”.

Anne simţi că i se pune un nod în gât.

— Are şi el inima slăbită, murmură Charles, apăsându-şi mâna pe piept. Dintre toate trăsăturile de familie, de ce trebuia să o moştenească tocmai pe aceasta? …

Ochii lui Anne se umplură de lacrimi. Deşi vedea ca prin ceaţă cuvintele aşternute pe foaie, continuă să citească. „Andrew are zile bune şi zile rele. Cu părere de

rău trebuie să vă spun că acestea din urmă sunt tot mai dese, iar crizele, tot mai cumplite”.

Anne nu putu să citească mai departe. Scăpă scrisoarea şi îşi duse mâinile la ochi.

— Anne, scumpa mea, murmură Judith, soţia lui Charles, ridicându-se de lângă el.

Judith ştia foarte bine ce înseamnă durerea. Pe parcursul unui singur an îşi pierduse atât bărbatul, cât şi pe fiul cel mare, primul soţ al lui Anne. Ştiind că într-un asemenea moment vorbele nu au aproape niciun efect, îngenunche lângă Anne şi o cuprinse blând cu braţele.

— Vrei să citesc eu mai departe? întrebă Charles cu blândeţe.

Anne încuviinţă din cap. Nu avea puterea să vorbească.

Thomas, soţul ei, stătea de cealaltă parte a căminului, ţinându-l în braţe pe micul John.

— Mami e tristă, spuse în şoaptă băieţelul.

Anne îşi tamponă ochii cu o batistuţă şi trase, suspinând, aer în piept. Micul John stătea acum în picioare pe canapea, cu braţele-i rotunjoare înlănţuite în jurul gâtului lui Thomas şi cu obrazul lipit de obrazul bărbatului. La lumina focului, pletele lor închise la culoare căpătaseră o nuanţă roşiatică şi păreau să se amestece. Ochii lor, plini de iubire, o priveau cu îngrijorare. Micuţului începu să îi tremure bărbia şi era cât pe ce să-i podidească lacrimile.

— Sunt bine, dragul mamei, murmură Anne, fără a fi totuşi în stare să schiţeze un zâmbet. M-a întristat doar vestea că bunicul tău nu se simte bine.

Thomas îl strânse în braţe pe băieţel.

— Să ştii că acum sunt băiat mare, îngână John, desprinzându-se din îmbrăţişare cât să îşi şteargă lacrimile.

Charles traversă încăperea şi ridică scrisoarea căzută la picioarele lui Anne.

Tânăra îşi aminti cu mâhnire cât de tare resimţise lipsa părinţilor săi atunci când se cununase cu Thomas… Dar acum, depărtarea i se părea mai mare ca niciodată… O podidiră din nou lacrimile, şi de această dată începu să plângă cu suspine, acoperind aproape vocea lui Charles, care începuse să citească scrisoarea din locul în care se oprise ea.

Gândurile îi zburară la dimineaţa însorită a zilei în care se măritase cu Thomas. Iniţial avuseseră de gând să organizeze o ceremonie restrânsă, atât pentru ei, cât şi pentru Charles şi Judith, în salonul cel mare al conacului. În fond şi la urma urmei, atât ea, cât şi Judith se căsătoreau pentru a doua oară. De când se opusese în mod public războiului împotriva coloniilor americane, Charles devenise *persona non grata* în înalta societate londoneză, motiv pentru care, familia alesese să nu mai pună piciorul în capitală timp de un an de zile. Şi tot de aceea, cu ocazia nunţii voiau să organizeze doar o mică petrecere în familie.

Totuşi, când îi vorbiseră preotului despre planurile lor, acesta i-a sfătuit să aducă vestea cea bună la cunoştinţa celorlalţi. Nu a societăţii londoneze, se grăbise el să adauge, ci a sătenilor, care ţineau atât de mult la ei. Nu se cade, oare, continuase preotul, ca oamenii aceştia, care se bucuraseră în ultimii ani de roadele moşiei Harrow şi de generozitatea familiei, să fie şi ei prezenţi la nuntă?

Împreună cu Anne, Thomas întemeiase şcoli şi dispensare pentru săteni, şi, cu acordul lui Charles, începuse demersurile pentru a-i împroprietări pe ţărani cu parcele din fostele terenuri comunale. Astfel, în timp ce numeroase sate engleze şi mulţi dintre micii proprietari de pământ sărăceau văzând cu ochii, ţăranii de pe domeniul lui Charles erau din ce în ce mai prosperi şi recunoscători. În faţa argumentelor preotului, hotărâseră să facă nuntă la biserică.

Când au ajuns în sat, la ora stabilită împreună cu

preotul, Charles, Judith, Anne, Thomas şi micul John fuseseră întâmpinaţi cu ghirlande şi steguleţe de întreaga comunitate. Toţi sătenii purtau straie de sărbătoare. Copiii, îmbrăcaţi în veşminte de duminică, presăraseră petale de flori de primăvară de-a lungul aleii ce ducea la biserică.

Interiorul vechii clădiri normande era împodobit cu flori şi lumânări, ce umpleau aerul de lumină, culoare şi parfum. Când păşise spre altar – unde îi aşteptau Charles şi Judith – cu Thomas de o parte şi micul John de cealaltă parte, Anne simţise că i se umple inima de fericire. Era o zi binecuvântată de Dumnezeu.

Dacă părinţii ei – atât Catherine şi Andrew, cât şi Louise şi Henri – ar fi fost acolo, acela ar fi fost un moment cu adevărat perfect…

Reveni cu gândurile în prezent chiar în timp ce Charles citea ultimele rânduri ale scrisorii.

…Nu îţi cer să vii, Anne. Distanţa este mult prea mare, şi în aceste vremuri de război, ce par fără de sfârşit, o astfel de călătorie ar fi, fără doar şi poate, imposibilă. Totuşi, am considerat că trebuie să ştii adevărul. Nădăjduiesc ca Andrew se va fi înzdrăvenit deja până să primeşti tu această misivă.

Cu drag, Mama

A doua zi, întreaga suflare de la conac păru să se trezească la revărsatul zorilor. După un somn destul de zbuciumat, Anne coborî la parter, în speranţa că va putea medita în linişte măcar preţ de un ceas. Spre surprinderea ei, în bucătărie îi văzu pe Thomas şi pe John, aşezaţi la masa servitorilor, şi pe Maisy, lângă sobă, amestecând într-o cratiţă.

— Mi-amintesc de parcă s-ar fi întâmplat ieri, spunea jupâneasa, care încă nu o observase pe Anne. Pe balconul de la etaj s-or adunat nu mai puţin de cinşpe muzicanţi.

Mamă, ce tărăboi or mai făcut oamenii ăia! Iar ăi cin’zeci de invitaţi jucau de rupeau podelele în sala mare. Nici c-am mai văzut aşa dans!

— Era o polcă, dacă reţin bine, zise Thomas, legând un şervet la gâtul lui John. Polcile erau în mare vogă pe atunci.

— Or ce-o fi fost, mie mi-o sunat ca o turmă de elefanţi în târg, la parada circului, făcu joviala slujnică, după care îndreptă lingura de lemn către John. Şi, în toiul tămbălăului, ce mi-o fost dat să găsesc, ai? Apăi pe conaşul ăl tânăr, dormind buştean pe un coş cu rufe proaspăt spălate, plin cu macaturi alese!

— Păi, ce era să fac, dacă mi-era somn? ripostă ghiduş micul John.

Prefăcându-se că se încruntă, Maisy se îndreptă spre el, amenințându-l cu lingura de lemn.

— Păi, vezi? Tocmai d-aia s-ar cuveni să ştii că trebuie să laşi oamenii să doarmă atunci când li-i somn, domnişorule, nu să-i scoli pe toţi cu noaptea-n cap, cum făcuşi azi! exclamă femeia, prefăcându-se că se năpusteşte asupra lui.

Copilul chicoti şi îşi acoperi ochii. Maisy, care avusese grijă de el încă de când sosise la conac, îl iubea din tot sufletul, şi băiatul ţinea la fel de mult la ea. Femeia îi ciufuli, bodogănind, părul, îl sărută pe creştet şi apoi se întoarse lângă sobă.

— Oare ce ar trebui să-i dăm să mănânce unui domnişor atât de neascultător?

— Terci de ovăz!

— Hm, nu ştiu dacă un băieţel care mi-a stricat somnul merită o mâncare atât de gustoasă… Cred că azi am să-ţi dau doar niscaiva coji de pâine înmuiate în apă!

— Ba nu, ba nu! ţipă copilul, agitându-şi lingura în aer. Vreau terci de ovăz! Cu smântână!

— Mai încet, John, să nu trezeşti toată casa! interveni

Thomas, luând cu blândeţe lingura din mâna copilului, după care se întoarse spre soţia sa, care stătea în dreptul uşii. Te rog să ne ierţi, draga mea. În dimineaţa asta John a avut chef de cântat şi a reuşit să mă trezească.

Maisy zâmbi spre Anne.

— Să vă pregătesc un ceai, coniţă? o întrebă ea, continuând să amestece în terci.

— L-am adus la bucătărie ca să-i pregătesc nişte pâine prăjită, continuă Thomas înainte ca Anne să apuce să răspundă, dar ţipetele lui o treziseră deja şi pe Maisy.

— Nu e nicio supărare, coniţă, spuse Maisy, apoi umplu un bol cu o cantitate generoasă de terci fierbinte, îl puse în faţa copilaşului care zâmbea cu gura până la urechi, şi turnă deasupra nişte smântână. Nu există nimic mai plăcut decât să-ţi începi ziua hrănind un copilaş fericit.

— Mai vreau smântână!

— Te rog să fii politicos, John! interveni Anne.

— Da, mamă. Maisy, eşti bună să îmi mai dai nişte smântână? ciripi băieţelul.

— Nu, nu sunt. Dacă îţi dau mai multă, are să ţi se facă rău.

În momentul acela, în spatele lui Anne apăru Judith.

— Bună dimineaţa tuturor. Maisy, te rog să macini câteva boabe din cafeaua pe care am primit-o ieri, spuse ea, închizându-şi nasturele din partea de sus a capotului.

— Da, doamnă.

— Îţi mulţumesc. Te rog să ne aduci cafeaua în salon. Anne, eşti bună să vii cu mine?

Anne o urmă de-a lungul holului, până în mica sufragerie în care obişnuia să se retragă în fiecare dimineaţă pentru a medita în linişte. Judith se duse direct la uşile înalte ce dădeau spre grădină şi le deschise larg, lăsând aerul rece şi înviorător să pătrundă în încăpere.

— Ador dimineţile de primăvară. Întreaga natură e gata să revină la viaţă.

— Aşa este, încuviinţă Anne pe un ton oarecum absent. Doreai… Doreşti să îmi vorbeşti despre ceva anume?

— Da. Să luăm loc, spuse Judith, arătând spre cele două scaune din partea opusă a încăperii. Ceva îmi spune că în dimineaţa aceasta ai luat o hotărâre.

Anne, care tocmai dădea să se aşeze, încremeni.

— Te rog să continui.

— Ştii bine că nici viaţa mea nu a fost lipsită de lovituri şi de durere.

Judith purta un capot din bumbac, pictat în culorile aprinse ale răsăritului de soare. De când se măritase cu Charles, renunţase la hainele de doliu şi îşi îmbrăţişase noua viaţă cu hotărârea fermă de a lumina lumea soţului ei în toate felurile posibile.

— De aceea, ştiu că uneori cel mai greu nu este să iei hotărârea, ci să te împaci cu ceea ce ştii că trebuie făcut.

Cuvintele şi tonul femeii îi dădură lui Anne puterea de a rosti ceea ce îi venea greu să admită chiar şi faţă de ea însăşi.

— Trebuie să mă duc în Noua Scoţie.

— Bineînţeles că trebuie. Cum se poate altfel? Desigur că într-un astfel de moment trebuie să fii alături de părinţii tăi! De tatăl şi de mama ta.

— Dar cum să fac, draga mea Judith? O călătorie peste ocean este periculoasă şi în vreme de pace, darămite acum…

I se puse un nod în gât şi îşi coborî neputincioasă privirea.

— Hai, mai bine, să vedem ce te frământă cel mai tare în legătură cu această decizie, spuse Judith, aplecându-se spre ea.

Anne trase adânc aer în piept şi privi în ochii blânzi ai femeii.

— John.

Judith încuviinţă din cap. În momentul acela, uşa din spate se deschise şi intră Maisy, aducând o tavă cu cafea şi pâine prăjită.

— M-am gândit că poate vi se face niţel foame, aşa că v-am prăjit nişte pâine proaspătă, zise jupâneasa, aşezând tava pe măsuţa dintre cele două femei.

— Mulţumesc, Maisy, este foarte amabil din partea dumitale, răspunse Judith, începând să toarne cafeaua în ceşti.

Prin uşa deschisă se auzi râsul cristalin al copilului.

— Copilul acesta e lumina ochilor mei, zău aşa, zise zâmbind Maisy.

Judith aşteptă până când slujnica se retrase, închizând uşa după ea, apoi spuse:

— Da, îmi dau seama că John reprezintă cea mai mare dilemă în luarea acestei hotărâri.

— M-am gândit toată noaptea la asta, murmură Anne. Pe de o parte, îmi doresc din tot sufletul să îl luăm pe John cu noi. Nu ştiu dacă aş putea rezista să fiu departe de el. Pe de altă parte, însă, îmi este teamă să-i supun pericolelor unui voiaj peste ocean în vreme de război.

— Ai discutat cu Thomas despre asta?

— Nu.

— Ei bine, eu te sfătuiesc să o faci, spuse Judith, aşezându-şi ceaşca pe măsuţă. Întâi şi întâi, vei lua micul dejun. Apoi vei lăsa copilul în grija mea şi vei ieşi la o plimbare cu soţul tău. Prilej cu care îi vei vorbi despre toate dorinţele şi temerile tale.

— Şi apoi?

— Apoi vei aştepta, răspunse Judith. Vei începe să faci pregătirile de călătorie, vei discuta cu noi şi te vei ruga. Ne vom ruga cu toţii. Şi sunt sigură că, la momentul potrivit, vei primi răspunsul de care ai nevoie.

Cuvintele lui Judith o umplură pe Anne de speranţă. Tânăra întinse braţele şi îi luă mâinile într-ale sale.

— Ce m-aş face fără dumneata?

Judith o privi cu căldură şi duioşie.

— Scumpa mea, să nu uiţi nicio clipă că nu trebuie să te confrunţi singură cu necazurile. Suntem cu toţii alături de tine.

Uşa se deschise din nou şi intră Charles.

— O, care vasăzică aici eraţi! exclamă el, luptându-se cu unul dintre papuci, care se încăpăţâna să îi sară din picior. Unde e scrisoarea aceea? Nu-mi găsesc nicăieri ochelarii de citit!

— Aseară i-ai lăsat pe jos, lângă scaun, răspunse Judith, după care scoase calmă ochelarii din buzunarul capotului. Dacă nu i-aş fi luat de acolo, John i-ar fi făcut ţăndări.

— A, înţeleg. Îţi mulţumesc, draga mea, spuse Charles, prinzându-şi ochelarii pe după urechi, după care se întoarse spre Anne.

Tânăra scoase scrisoarea din buzunar şi i-o întinse zâmbind. Charles începu să studieze din nou epistola şi, la un moment dat, exclamă:

— Am găsit! Deci nu m-am înşelat!

— Despre ce vorbeşti?

— Despre La Rochelle, draga mea. Orfelinatul la care a fost dusă fiica lui Edwin Price se află în La Rochelle.

— Şi aceasta este o veste bună?

— Nu bună, ci de-a dreptul minunată! exclamă Charles cu un entuziasm debordant. În momentul de faţă, La Rochelle este singurul port francez cu care mai avem relaţii comerciale. Cum îl cheamă oare pe bunul nostru prieten comerciant?… Cum se numeşte pezevenghiul acela?…

— Te referi cumva la monsieur Duchat, dragul meu?

— Exact, Duchat! Deşi îl cunosc de douăzeci de ani, nu-mi mai aminteam nici în ruptul capului cum se… În fine, nu contează, conchise el, după care se întoarse spre Anne.

După ce iei micul dejun, eşti bună să mă ajuţi la scrisul unei depeşe?

— Desigur, unchiule.

— Din păcate, caligrafia mea lasă de dorit. Duchat vorbeşte perfect limba engleză, dar pretinde că pur şi simplu nu îmi poate desluşi scrisul hieroglific – obraznicul! Oricum, am de gând să-i trimit pe tânărul Fred în port chiar în dimineaţa aceasta. Vreau ca scrisoarea să fie expediată cu primul vas ce porneşte spre coasta franceză.

— Doreşti să te interesezi de fiica lui Edwin Price? întrebă Judith.

— Bineînţeles. De unde altundeva să încep căutările? Vreau să aflu tot ce este posibil înainte de plecarea lui Anne.

Cu o zi înainte, doborâtă de durere, Anne nu acordase atenţie paragrafului în care Catherine vorbea despre prima soţie a bunicului ei şi despre fiica acestora decât seara, când se retrăsese în dormitor împreună cu soţul ei.

— Aşadar, legătura noastră – a lui Nicole şi a mea – cu Franţa nu constă doar în prietenia dintre mamele noastre, murmurase ea după ce recitise scrisoarea.

— Va fi interesant să vedem ce va descoperi Charles după reluarea căutărilor, răspunsese Thomas.

Capitolul 3

Nicole nici nu ştia ce o zguduise mai tare: vestea că tatăl său era grav bolnav sau faptul că scrisoarea nu îi fusese trimisă direct ei, ci reverendului Collins.

— Sper că nu te superi că am deschis-o, spuse bătrânul preot văzând cât era de tulburată.

Nicole nu era în stare să zică nimic. Rămăsese pur şi simplu fără grai.

— Trăim în vremuri de război. Catherine mi-a trimis

mie scrisoarea, deoarece nu ştia sigur unde te găseşti dumneata în momentul de faţă. Iar eu am citit-o, gândindumă că poate este necesar să iau numaidecât nişte măsuri.

Nicole încuviinţă din cap.

— Dumnezeu ştie câte scrisori o fi trimis înainte să ne parvină aceasta, continuă pastorul.

Nicole privi cu ochii pierduţi foaia pe care o ţinea pe genunchi. Nici măcar nu putea fi numită scrisoare. Era mai degrabă un bileţel ce nu conţinea decât paisprezece rânduri scrise la repezeală.

Probabil că ţi-au parvenit deja scrisorile pe care ţi leam trimis până acum şi ştii despre starea tatălui tău, scria Catherine. Totuşi, în caz că misivele mele au întârziat din cauza războiului, cred că este mai bine să-ţi trimit şi acest răvaş prin oameni ai Bisericii.

Ca să spun drept, a fost ideea bunicului John, explica ea. În aceste momente de cumpănă, tata este sprijinul şi alinarea mea.

— Momente de cumpănă, murmură Nicole, fără a-şi da măcar seama că rostise cuvintele cu voce tare.

— Totuşi, suntem norocoşi că războiul nu a atins şi ţinutul nostru, spuse pastorul Collins, crezând că tânăra se referea la conflictul din coloniile americane.

— Trebuie să mă duc la tata, zise încet Nicole.

Pastorul Collins începu să se învârtă fără ţintă prin birou. Îşi aranja hârtiile împrăştiate pe masa de lucru, îndreptă tabloul de pe perete, îşi trecu degetele peste spătarul fotoliului.

— Ce zici de un ceai? întrebă el în cele din urmă.

— Credeţi că nu ar trebui să mă duc?… Dar tata este… pe moarte, bâigui ea ridicând scrisoarea.

— Draga mea Nicole, înţeleg prea bine cât de mult trebuie să te fi zguduit această veste. Nu uita că am fost dascălul lui Andrew timp de patru ani. Patru ani în care eu şi părinţii dumitale am devenit atât de apropiaţi, încât am

ajuns să îi consider ca pe propriii mei copii. Crezi că pe mine nu mă doare sufletul să ştiu că Andrew este bolnav? întrebă el cu mâhnire în glas, aşezându-se în fotoliul său cu spătar înalt, cu tapiţeria de piele crăpată pe alocuri. Dar, draga mea, ai văzut că aproape nimic nu trece de linia frontului. E mare minune până şi faptul că am primit această scrisoare.

Nicole se ridică, traversă încăperea şi deschise larg fereastra din spatele mesei de scris. Din depărtare se auzea forfota târgului din port. Îşi aduse aminte de ziua în care pusese întâia oară piciorul în Boston, în urma unui voiaj cu deznodământ de-a dreptul miraculos.

— Mi s-a întâmplat şi odinioară să-mi ating scopul chiar şi atunci când nimeni nu credea că este cu putinţă, spuse ea încet.

— Aşa este.

— Iar acum nu mai sunt singură. Îl am pe Gordon alături.

— Da, dar nu uita că Gordon este ofiţer şi că acestea sunt vremuri de război, o atenţionă cu blândeţe pastorul.

Războiul. Bulversase întregul continent american, dar departe de ochii lor. Deşi mare parte din provinciile din New York şi Pennsylvania rămăseseră sub guvernare britanică, în primăvara aceea, americanii reuşiseră să pună stăpânire pe Massachusetts. Norocoşii locuitori ai oraşului Boston avuseseră parte de o iarnă liniştită şi de o primăvară aşijderea. Majoritatea bătăliilor se purtaseră departe, în sud. Adevărul fie spus, în Boston, cel mai fierbinte subiect al iernii nu îl constituise o bătălie, ci felul ingenios în care reuşise generalul Washington să îşi reformeze armata în iadul îngheţat şi umed al taberei de la Valley Forge.

Ceea ce mulţi sceptici consideraseră a fi un act nesăbuit, care putea cauza pierderea întregii armate de nord a coloniştilor americani, se dovedise a fi prima tabără

de instrucţie militară din istoria Americii. În cinci luni friguroase şi chinuitoare, generalul Washington reuşise să transforme o masă pestriţă de fermieri, ţărani şi meşteşugari în prima armată propriu-zisă a Statelor Unite.

Acum, bostonienii nu vorbeau decât despre un singur lucru: unde urma să aibă loc bătălia decisivă din această vară? A venit timpul să ne răfuim, spuneau ei. A venit timpul să ia naştere o nouă naţiune. Să ne lepădăm lanţurile.

„… şi tata e pe moarte”, cugetă Nicole.

— Trebuie să încerc.

— Ştiu. Dar ia seama că există o diferenţă între ceea ce este posibil şi ceea ce este sigur. Nu te lăsa ispitită de făgăduieli mincinoase, şi fereşte-te de şarlatani!

— Ce mă sfătuiţi să fac, domnule pastor?

— Vorbeşte cu Gordon. Este un tânăr destoinic. Acum că am ajuns să-i cunosc mai bine, consideraţia mea pentru el creşte pe zi ce trece.

În inima lui Nicole se aprinse o primă rază de speranţă. Da, era sigură că Gordon o va ajuta să ajungă la căpătâiul tatălui său.

Pentru că Andrew era tatăl ei. Chiar dacă îşi petrecuse aproape două decenii departe de el şi de Catherine. Chiar dacă, în mintea şi în sufletul ei, Louise şi Henri Robichaud îi erau, la rândul lor, părinţi. Avea două mame şi doi taţi. Oricât de neobişnuit ar fi putut părea un asemenea lucru în ochii altora, asta simţea Nicole în adâncul sufletului.

— Trebuie să plec, zise ea ridicându-se în picioare.

— Mai stai puţin, rogu-te, spuse pastorul Collins arătând către scaunul de lângă el. Înainte să porneşti în această călătorie primejdioasă, aş vrea să ne rugăm împreună. Să îl rugăm pe Tatăl nostru Ceresc să îl ajute pe Andrew, să vă călăuzească şi să vă binecuvânteze pe tine şi pe Gordon.

Nicole se apropie de scaun şi pastorul întinse mâna către ea.

— Şi să te ocrotească, fată dragă. Dumneata şi părinţii dumitale sunteţi o adevărată familie pentru mine.

Pe măsură ce se îndepărta de seminar şi se apropia de forfota portului, lui Nicole îi venea din ce în ce mai greu să-şi păstreze calmul şi, cu atât mai puţin, speranţa.

Deşi era mijlocul lui aprilie, după-amiaza era învăluită într-o mantie cenuşie şi groasă de ceaţă cu iz iernatic. Dinspre stânga, de pe apele ascunse în negură, se auzeau strigătele mateloţilor de pe catarge, şi ale celor de pe vasele care intrau în port, sondând adâncimea apei pentru a putea acosta în siguranţă.

De nicăieri, în faţa ei apărură şase cai năduşiţi ce trăgeau o căruţă plină cu butoaie uriaşe, legate cu cercuri de fier, de tipul celor folosite la păstrarea apei şi a hranei la bordul navelor. Biciul căruţaşului şuieră la un deget de obrazul ei. Retrăgându-se speriată, Nicole aproape că dădu nas în nas cu doi tineri ucenici ce înaintau asudaţi sub povara unor baloturi de pânză groasă. Când sări în lături pentru a le face loc să treacă, se ciocni de o femeie ce căra un coş mare, plin cu zarzavaturi ofilite. Se scuză, dar se alese oricum cu un potop de sudalme din partea precupeţei. Se grăbi să scape de acolo, dar după doar câţiva paşi dădu peste un zid de piatră. Se afla la doi paşi de poarta principală a incintei portului.

„Măcar acum ştiu unde mă aflu”, se consolă ea. Aleea centrală ducea la docurile ce răsunau de larma oamenilor şi a dobitoacelor. Nicole o luă pe o potecă laterală nepietruită şi apoi îşi continuă drumul de-a lungul radei, până când zări prin ceaţă micuţa clădire a Căpităniei portului.

Când intră înăuntru, îl găsi pe Gordon aşezat la biroul său. Acesta se ridică imediat în picioare, cu faţa

radiind de încântare.

— Draga mea Nicole, eşti ca o rază de soare într-o zi cu ploaie. Lângă masa lui de lucru aştepta în picioare un bărbat bărbos, cu uniforma plină de pete de sare. Părea să fie un căpitan de marină. Bărbatul aruncă o privire spre Nicole, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Gordon.

— Sper că nu deranjez, zise Nicole.

— Nicidecum, scumpa mea. Adevărul e că tocmai voiam să trimit pe cineva să te caute. Deşi mă îndoiesc că ar fi reuşit să te găsească prin ceaţa asta, spuse Gordon, după care se adresă căpitanului. Domnule căpitan Saunders, permiteţi-mi să v-o prezint pe logodnica mea, Nicole Robichaud.

— Încântat de cunoştinţă, făcu bărbatul, fără a catadicsi să se întoarcă din nou spre ea. După cum vă ziceam, continuă el adresându-i-se netulburat lui Gordon, vremea aceasta poate să ne fie extrem de prielnică. Pot să trec neobservat de liniile britanicilor. Până să se dezmeticească ei, corabia mea ar fi deja în drum spre Charleston.

— Se prea poate, răspunse Gordon binevoitor. Doar că există două obstacole în calea realizării acestui plan.

— Şi anume?

— În primul rând, nu bate vântul.

— Am să las bărcile la apă. Ele vor trage nava.

— Va fi greu să vă luptaţi cu curenţii.

— Nu am nicio încărcătură. Nava e uşoară ca un fulg.

— Conform ultimelor informaţii, britanicii au două linii de blocadă. A doua se află la distanţă de cinci mile în larg. Vă amintesc, domnule căpitan, că britanicii sunt cei mai pricepuţi mateloţi de blocadă. Îşi vor lansa şi ei bărcile la apă şi vor naviga cu tunurile armate. Cel mai mic zgomot din partea echipajului dumneavoastră va fi egal cu o condamnare la moarte.

Căpitanul se făcu roşu de furie.

— Domnule, vă anunţ că nu sunt obişnuit să fiu contrazis. Şi cu atât mai puţin de către un marinar ţintuit pe uscat, care nu şi-a mai comandat tunurile de multă vreme!

— Pe de altă parte, continuă Gordon, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit, există posibilitatea ca vântul să se înteţească.

— Vântul? *Vântul*?! răcni căpitanul. De patru zile încoace nu s-a simţit nici măcar o adiere! M-am rătăcit de două ori încercând să găsesc cocioaba asta nenorocită!

— Şi cu toate acestea, domnule căpitan, intuiţia îmi spune că, până la noapte, vântul dinspre sud va începe să sufle cu putere.

— Intuiţia, hai?

— Au trecut trei sezoane de navigaţie de când sunt căpitanul acestui port. În acest răstimp, am avut prilejul să studiez mişcarea vânturilor şi a curenţilor de apă. De aceea, vă sfătuiesc să aşteptaţi până la reflux.

— Asta ar însemna să pornesc abia după miezul nopţii, adică să pierd câteva ceasuri bune, în care aş putea să înaintez la adăpostul întunericului!

— La miezul nopţii veţi şti sigur dacă vântul se înteţeşte ori ba. Şi dacă se înteţeşte, ar fi mai bine să aşteptaţi până mâine, când vântul va sufla destul de puternic pentru a împrăştia…

— Să înţeleg că îmi interziceţi să ridic pânzele? strigă căpitanul, strângându-şi nervos pumnii.

— Nu am dreptul să vă interzic nimic, stimate domn.

— Chiar aşa! Nu aveţi niciun drept! se zborşi căpitanul, îndesându-şi cu năduf pălăria pe cap. Am pierdut prea multă vreme aici. Vă aduc la cunoştinţă că vasul meu va ridica ancora într-un sfert de ceas.

— Sper – şi mă rog la Dumnezeu – să nu vă jucaţi cu vieţile oamenilor din echipajul dumneavoastră.

Bărbatul se răsuci pe călcâie şi ieşi cu pas apăsat,

trântind uşa în urma sa.

Ca şi cum nici n-ar fi observat ieşirea furtunoasă a căpitanului, Gordon se întoarse spre fereastră şi privi cu ochii pierduţi cum, prin ceaţa cenuşie şi apăsătoare, începeau să se arate primele semne ale amurgului.

— Sper din tot sufletul să mă fi înşelat, murmură el.

Nicole se apropie de logodnicul său şi îşi aşează blând mâna pe braţul lui. *Probabil că aşa cum eu nu am primit scrisorile lor*, *nici părinţii mei nu le-au primit pe ale mele*. *Probabil că nici nu ştiu că m-am logodit cu Gordon*. Privi profilul iubitului ei. Pe chip i se citea zbuciumul interior. Era un bărbat care trata cu cea mai mare seriozitate misiunea şi oamenii de care era răspunzător. De aceea întorcea pe toate părţile fiecare problemă, fie ea cât de mică, înainte de a lua o hotărâre.

Gordon îşi întoarse privirea de la fereastră şi îşi puse mâna peste a ei. Încordarea dispăru de pe chipul său şi ochii îşi recăpătară căldura.

— Am să înteţesc focul, spuse el cu blândeţe. Ne aşteaptă o noapte ploioasă şi rece.

— Eşti amabil, dar mă îndoiesc că focul va putea să-mi încălzească sufletul.

Gordon se răsuci spre ea şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ai primit veşti rele?

— Da. Dar nu vreau să te amărăsc şi mai tare…

— Draga mea Nicole, am făcut tot ce era cu putinţă în această chestiune. De acum, soarta căpitanului Saunders şi a echipajului său este în mâinile Domnului. Aşa că fii bună şi spune-mi ce te frământă.

Nicole scoase foaia de hârtie din buzunar şi începu să citească răvaşul cu voce tare. Citirea scrisorii nu dură decât câteva minute.

Nicole îi explică viitorului său soţ cât de mâhnită fusese când realizase că nici scrisorile mai lungi pe care i

le trimisese Catherine anterior, nici cele trimise de ea părinţilor săi nu trecuseră de blocadă.

— Îmi doresc atât de mult să-i mai văd măcar o dată pe tata, şopti ea în cele din urmă, cu ochii înlăcrimaţi. Abia ce am ajuns să îmi cunosc părinţii. Nu se poate să îl pierd tocmai acum! Şi oricum, nu aşa, fără să pot să…

Brusc, se opri şi ascultă cu atenţie. Din depărtare se auzea zvon de paşi şi de glasuri. Deşi soldaţii nu ajunseseră încă la Căpitănie, apropierea lor o determină pe Nicole să-şi înfrâneze imediat lacrimile. Îşi şterse ochii şi schiţă un zâmbet tremurat. Gordon îşi încleştă degetele pe mâna ei, apoi se duse până la soba cu lemne din colţul încăperii, luă ibricul de pe plită şi umplu o cană cu licoarea aburindă.

— Poftim, draga mea, spuse el, întinzându-i cana. Puţin ceai fierbinte are să-ţi facă bine. Ai mâncat ceva astăzi?

— Azi-dimineaţă.

— Şi la prânz nimic?

— Nu. Azi, cei de la seminar nu au primit proviziile aşteptate. Tocmai mă pregăteam să dau o rană prin târg când m-a chemat pastorul Collins să îmi spună de scrisoare.

— Târgul este aproape gol zilele astea. Alimentele sunt puţine şi preţurile, piperate. În dimineaţa aceasta, de pildă, am fost nevoit să intervin în încăierarea dintre câţiva marinari şi un tarabagiu care le ceruse plata în arginţi pe o mână de morcovi zbârciţi.

Gordon ridică de pe biroul său un document legat cu panglică, adăugă:

— Am o mulţime de ordine de rechiziţie şi nicio şansă de a le da curs. Cămările oraşului sunt aproape goale.

— Şi ce înseamnă asta?

— Bea-ţi ceaiul, draga mea, spuse Gordon şi aşteptă ca Nicole să ia e înghiţitură din licoarea fierbinte. Asta

înseamnă că războiul nu ¡n-ai poate dura mult. Lipsa proviziilor nu afectează doar oraşul nostru, ci toate coloniile americane. Şi, conform informaţiilor mele, armata britanică se confruntă cu aceeaşi problemă.

— Să înţeleg că războiul este pe sfârşite?

— Nu aş spune că este pe sfârşite, ci mai degrabă că se domoleşte. Pe de altă parte, este la fel de probabil ca războiul să ajungă în curând la apogeu. Fiecare dintre cele două tabere are de ales între a ceda sau a face un ultim efort pentru victoria supremă. În situaţia de faţă, nu există cale de mijloc.

— Dar cât are să mai ţină?…

— Asta o vom şti la sfârşitul verii. Sunt sigur că până atunci lucrurile se vor fi schimbat radical.

— Dar eu nu pot să aştept atât de mult!… Tata s-ar putea să nu…

Nu găsi tăria de a-şi duce vorba până la capăt.

Fără să se grăbească, Gordon puse doi buşteni pe foc, apoi luă foalele şi începu să sufle aer asupra focului.

— Nu înţelegi? Tata este grav bolnav. Nu pot să aştept până la toamnă!…

Bărbatul puse cu grijă foalele la loc, îşi scuturã cenuşa de pe uniformă, îşi îndreptă spatele, şi în cele din urmă se întoarse, vădit încurcat, spre ea. Ochii lui, acum la fel de mohorâţi ca în urma discuţiei cu căpitanul Saunders, păreau să spună că starea lucrurilor s-ar putea să o împiedice să facă ceea ce voia. Ceea ce trebuia să facă. Şi că, forţând lucrurile, ar pune în pericol nu numai viaţa ei, ci şi vieţile altora.

— Of, Gordon, nu ştiu cât mai…

Se auziră paşi pe verandă şi, în momentul următor, cineva bătu la uşă.

— Poftim, spuse Gordon.

De n-ar fi fost rana lăsată pe frunte de o tăietură de sabie, tânărul ofiţer care apăru în prag ar fi părut mai

degrabă copil decât bărbat.

— Bună seara, domnule căpitan. Domnul comandant al garnizoanei vă transmite salutări şi vă invită să luaţi cina în compania domniei sale.

— La ce oră?

— Cât mai curând, dacă se poate!

— Transmite-i domnului comandant că îi mulţumesc. Eu şi logodnica mea vom da cu mare plăcere curs invitaţiei sale încă înainte de schimbarea gărzilor.

— Prea bine, spuse respectuos tânărul, după care îi salută pe amândoi printr-o înclinare a capului şi ieşi.

— Dar, Gordon, nu pot…

— Draga mea, gândeşte-te că în felul acesta vom avea parte de o masă caldă. Şi vom afla, de asemenea, ultimele veşti de pe front.

Ambele argumente erau cât se poate de convingătoare, aşa că Nicole nu se mai împotrivi. Îşi strânse şalul în jurul trupului şi ieşi împreună cu Gordon. Mâncare gătită şi veşti care ar putea să anunţe sfârşitul războiului… Nici nu ştia care dintre ele i se păreau mai ispititoare.

Capitolul 4

Lui Nicole, Boston-ul i se păruse dintotdeauna un oraş auster şi meschin. I-ar fi plăcut de o mie de ori mai mult să trăiască pe celălalt mal al râului, în satul Cambridge. De fapt, încă mai nutrea în adâncul sufletului speranţa că, într-o bună zi, va avea o căsuţă acolo. Din păcate – după cum spunea Gordon ori de câte ori se aducea vorba despre Cambridge – acesta nu avea un port adecvat şi nicio poziţie uşor de apărat. Motiv pentru care, după ce britanicii se retrăseseră la sud de New York, garnizoana americană a fost mutată pe malul opus al râului.

Bineînţeles că gloria reocupării Boston-ului, cu surle, trâmbiţe şi urale ale mulţimii, jucase şi ea un rol considerabil în mutarea taberei americane. Cele câteva gazete englezeşti, vechi de patru luni, care reuşiseră să treacă de blocadă, prezentau căderea oraşului ca pe o adevărată tragedie. Fapt care, având în vedere veştile rele primite de pe frontul de sud, constituise, de altfel, singurul motiv de bucurie al americanilor pe parcursul celei mai întunecate ierni din scurta lor istorie.

Un alt eveniment care le luminase acea iarnă nu tocmai uşoară fusese numirea lui Gordon în funcţia de căpitan al portului. Până atunci, Nicole trăise permanent cu frica în suflet. Ofiţerii garnizoanei descoperiseră în logodnicul ei un om valoros, a cărui experienţă maritimă ar fi putut fi cât se poate de utilă vaselor de coastă. Nicole ştia că Gordon îşi dorea cu ardoare să ia parte la efortul comun şi că s-ar fi îmbarcat bucuros pe una dintre corăbii, dar gândul de a-l vedea plecând de lângă ea o umplea de groază. Totuşi, fiindcă războiul era încă în toi, preferase să nu-i vorbească despre temerile ei. De fapt, aproape că nici nu îndrăznise să se roage, neştiind care era voia Domnului în această privinţă.

Nu putea decât să spere că Dumnezeu. Se va milostivi de ea şi nu îi va rupe inimă, despărţindu-i. Totuşi, nostalgia care se citea pe chipul iubitului ei ori de câte ori acesta se plimba de-a lungul portului studiind mişcarea vântului, a valurilor şi a corăbiilor, ca şi însufleţirea cu care vorbea cu alţi ofiţeri despre viaţa de marinar, o făceau să înţeleagă dureros de clar cât de greu îi era să rămână pe uscat. Mai cu seamă acum.

Când Gordon fusese numit căpitan al portului, Nicole răsuflase în sfârşit uşurată, sperând că munca în apropierea oceanului îi va aduce măcar o fărâmă de satisfacţie logodnicului său.

Drumul ce ducea 5; pre reşedinţa comandantului

garnizoanei urca pe un povârniş, fiind mărginit pe ambele părţi de şiruri de case lipite una de alta. Majoritatea erau construite din lemn şi chirpici. Totuşi, pe ici, pe colo se zăreau şi case cu faţadă din piatră, aparţinând fără îndoială unora mai groşi la pungă. Lumina lumânărilor ce ardeau la ferestre se revărsa pe aleea pietruită şi pe gardurile din fier forjat. Deşi se lăsase frigul şi iarna părea că nu se mai sfârşeşte, lumina caldă a văpăilor gălbui ce se reflectau în geamuri părea o promisiune a unor vremuri mai bune. Nicole privea prin ferestrele caselor pe lângă care treceau, închipuindu-şi că într-o bună zi va avea şi ea un cămin al ei, plin de iubire şi de căldură. Se lipi strâns de braţul lui Gordon. Doamne, fă să fie aşa! Şi asta cât mai curând.

Erau aproape de vârful dealului, când din depărtare se auzi un bubuit puternic.

— Să vină, oare, furtuna? întrebă surprinsă Nicole. Acum?…

Gordon murmură ceva şi îşi ridică bărbia, adulmecând parcă aerul în căutare de indicii.

Din cauza ceţii groase care îi înconjura, era greu de spus de unde anume se auzea larma. Bubuiturile – specifice mai degrabă furtunilor din toiul verii – păreau să vină de pretutindeni.

— Să fie cu adevărat tunete? întrebă Nicole.

Simţi că braţul lui Gordon începe să se încordeze.

— Mă tem că nu, spuse el, continuând să privească spre casele dinspre coastă.

Nicole ar fi vrut să insiste, dar ajunseseră deja la casa comandantului. Pe culmea dealului, drumul continua pe o porţiune plată, înaintau în bătaia vântului. După cum prevăzuse Gordon, vântul dinspre sud sufla acum cu putere, împrăştiind ceaţa.

Reşedinţa comandantului era o clădire de cărămidă roşie, cu chenare ornamentale la ferestre şi cu pietre de

colţ din granit. Grădina din faţă şi cea din spatele casei era acum pline de soldaţi şi de corturi militare. Vântul înhăţa scânteile împrăştiate de focurile de tabără şi i le sufla cu nepăsare în obraz. Nicole îşi miji ochii pentru a se feri de rafala fierbinte şi văzu că toţi bărbaţii din companie, inclusiv duzina de ofiţeri adunaţi în dreptul porticului, erau în alertă şi priveau spre coastă. La fel şi Gordon.

Înţelese imediat ce se întâmplă.

Din locul în care se afla, vedea acoperişurile caselor de pe terasele ce coborau în trepte spre poalele dealului. În faţa grădinii se ridica un impunător gard de fier – stâlpi metalici înalţi, cu vârfurile ascuţite, ca nişte săgeţi îndreptate spre cerul acum degajat. Dincolo de povârniş şi de acoperişurile caselor se întindea îngusta peninsulă ce despărţea apele sigure ale portului Boston de Atlanticul de Nord. Şi acolo, în larg, pe apele ca de cerneală ale oceanului, avea loc o bătălie, a cărei violenţă era sugerată de bubuituri şi flăcări.

Distinse, printre coloanele de fum, văpăile împroşcate de gurile tunurilor de pe corăbii. Toţi cei aflaţi în grădina de pe deal priveau scena înmărmuriţi. Nu se auzeau decât vântul, trosnetul focurilor de tabără şi bubuitul îndepărtat al tunurilor. Apoi, una dintre navele din mijlocul bătăliei luă foc, arzând ca o torţă sângerie.

Nicole ţipă îngrozită. Gordon o apucă strâns de umeri, o întoarse spre el şi îşi strecură mâna sub braţul ei. Porniră împreună spre clădire. Deşi atingerea lui îi dădea putere, îşi simţea inima strânsă de durere la gândul familiilor celor ucişi. Câţi copii rămâneau chiar acum fără taţi… Câte mame, fără fii…

Ajunseră la capătul aleii pavate cu cărămidă şi urcară pe veranda din faţa casei. Comandantul se înclină adânc în faţa lui Nicole.

— Milady, este îmbucurător să văd că mai există oameni simţitori, care nu au uitat să jelească, spuse el

scrutându-i chipul.

— L-am rugat pe căpitan să nu pornească, interveni Gordon, care aştepta în spatele logodnicei sale. Aş vrea să îl şi putut opri…

— Dar nu ai această putere. La fel cum nu o am nici eu, răspunse comandantul, ridicându-şi privirea spre cer. Cine putea şti că vremea se va schimba atât de brusc?…

— Gordon, murmură Nicole, încercând din răsputeri să-şi recapete calmul. Gordon a ştiut, şi a încercat să îl prevină pe căpitan.

— A, da?…

— L-am avertizat că vântul s-ar putea să se înteţească brusc, răspunse Gordon. Dar nu puteam să mă pronunţ cu certitudine în această privinţă…

— Numai eu ştiu cât de mult a insistat Gordon pe lângă căpitan să nu pornească în seara aceasta, şopti Nicole.

Generalul se întoarse spre Gordon şi îl aţinti cu o privire întrebătoare.

— A fost doar o bănuială care s-a întâmplat să se adeverească, spuse Gordon.

Vântul sufla cu o furie crescândă, umflând corturile. Se dădu alarma şi soldaţii săriră să strângă lucrurile împrăştiate şi să stingă focurile. În momentul acela, văzduhul răsună de o nouă explozie asurzitoare. Toţi, în afară de Nicole, îşi întoarseră privirile spre coastă.

— A sărit în aer magazia de praf de puşcă, spuse abătut Gordon. Fără îndoială că nava s-a scufundat.

— Sărmanii oameni, murmură comandantul. Nădăjduiesc că au avut timp să coboare bărcile şi să…

Nicole îşi croi drum printr-un grup de soldaţi şi intră într-o încăpere laterală. În dreptul ferestrei deschise stăteau trei ofiţeri. Vântul stinsese lumânările. La adăpostul întunericului, Nicole încercă din răsputeri să-şi revină.

Când intră în odaie şi o zări stând retrasă în colţ, Gordon se duse la ea şi o luă de braţ.

— Vrei să plecăm? o întrebă el în şoaptă.

— Nu, dar îţi mulţumesc pentru întrebare.

Bărbatul îşi înclină capul într-o parte, lăsând lumina slabă a amurgului să îi lumineze uşor faţa.

— Atunci, să mergem. Suntem aşteptaţi.

— Să mergem, spuse ea ştergându-şi ochii cu batista.

Ieşiră amândoi pe hol şi se îndreptară spre salon.

Politicos, comandantul garnizoanei se făcu că nu observă tristeţea din ochii lui Nicole, iar restul ofiţerilor îi urmară exemplul. Generalul îi întinse braţul, oferindu-se să o conducă.

— Măi să fie! exclamă el în timp ce traversau o cameră plină de mese ticsite cu hârtii şi hărţi. Miroase cumva a gâscă friptă ori mi se pare?

Nicole încuviinţă zâmbind din cap.

— Am şi uitat când am gustat ultima dată o asemenea delicatesă, spuse ea.

Când ajunseră în dreptul mesei, generalul îi trase scaunul într-un mod cât se poate de ceremonios.

— Care să fie, oare, scopul acestui festin? întrebă Gordon, aşezându-se în stânga logodnicei sale.

Luat pe nepregătite, generalul, care tocmai intenţiona să ia loc în dreapta lui Nicole, încremeni.

— Ce vrei să spui cu asta, Goodwind?

Gordon se întoarse spre el şi îşi aşeză braţul pe spătarul scaunului pe care stătea Nicole.

— Nici nu îmi mai amintesc când m-am înfruptat ultima dată cu o bucăţică de carne, spuse el. Şi, cu toate acestea, acum, în mijlocul celei mai cumplite primăveri din viaţa mea, iată că ne desfătăm cu friptură de gâscă.

Nicole înţelese imediat că acele cuvinte nu îi erau destinate generalului, ci ei. Gordon voia să o prevină. Se

întoarse spre el. Ochii lui – ochii unui ofiţer pe care experienţa îl învăţase să fie mereu vigilent – îi spuneau că trebuie să fie pregătită pentru ceea ce va urma.

— Sunt sigură că îţi aminteşti duminica de Paşti, spuse ea, vrând să îi dea de înţeles prin tonul vocii că pricepuse mesajul şi că este gata să înfrunte orice ar putea să urmeze. La cantina seminarului s-a servit pulpă de căprioară.

— Da, aşa e! spuse Gordon, lăsându-se pe spătarul scaunului. Cum de am putut să uit?

Nicole se întoarse spre general. Ochii lui, umbriţi de nişte stufoase sprâncene argintii, îi sfredeleau chipul. Nicole îi zâmbi suav, încercând să îşi ascundă neliniştea.

— Dar asta s-a întâmplat cu mai multe săptămâni în urmă, aşa că vă simt recunoscătoare că aveţi amabilitatea de a împărţi cu noi aceste bucate alese.

Mâncară repede şi pe tăcute, fapt care nu o deranjă defel pe Nicole. Carnea, pregătită la foc prea iute, era tare şi fadă la gust. Cu toate acestea, foamea se dovedi a fi un bucătar priceput şi Nicole mestecă pe îndelete fiecare bucăţică.

— Mă tem că gâştele acestea erau mai bătrâne decât mine, declară la sfârşitul mesei generalul, aşezându-şi cuţitul şi furculiţa pe farfurie.

Nicole şi Gordon protestară politicos.

— A fost o masă excelentă, domnule general, adăugă tânăra. Mai ales în aceste vremuri de restrişte.

— Ei bine, mă bucur să aud că v-a făcut plăcere, răspunse generalul, după care făcu un semn spre comeseni.

Toţi ofiţerii se ridicară în picioare.

— Domnilor, puteţi să vă retrageţi. Aş dori să schimb o vorbă cu invitaţii noştri, spuse generalul, după care se întoarse spre aghiotantul său. Spune-i bucătarului că deocamdată nu trebuie să strângă masa.

— Am înţeles, să trăiţi!

Generalul aşteptă până când se retraseră toţi ofiţerii, apoi se aplecă spre Gordon.

— Căpitane, vei fi, fără îndoială, bucuros să afli că armata revoluţionarilor americani a pus recent stăpânire pe alte două porturi dintre Boston şi New York.

— Felicitările mele, domnule general, răspunse Gordon, aplecându-se, la rându-i, spre interlocutorul său.

— Îţi mulţumesc, spuse generalul, după care se întoarse şi luă o cutie argintie de pe bufetul din spatele său. Am primit trabucurile acestea printr-un mesager. Sunt făcute cu cel mai bun tutun din Virginia. Din ultima recoltă. Te rog să te serveşti.

— Vă mulţumesc, domnule general, dar nu fumez.

Generalul îşi alese un trabuc şi îl aprinse agale de la flacăra unei lumânări.

— Ia spune-mi, căpitane, ai auzit de *Constitution*, cea mai nouă corabie din flota noastră?

— Doar zvonuri. Se zice că este o navă impresionantă.

— Nimic mai adevărat. A fost construită din stejar adus din sudul Georgiei, cel mai rezistent lemn din lume. A participat la ultimele bătălii şi se zice că niciuna dintre ghiulelele englezilor nu a reuşit să-i străpungă bordajul.

— De-a dreptul remarcabil, spuse Gordon, vădit impresionat.

— Da, chiar aşa. După lovituri, ghiulelele inamicului au căzut înapoi în apă, spuse generalul pe un ton triumfător, observând cu satisfacţie că reuşise să-i stârnească lui Gordon interesul. Cică mateloţii englezi ar fi botezat-o *Bord de fier*. Un nume cât se poate de potrivit, aş zice eu. Drept urmare, marinarii noştri au ajuns să-i spună la fel.

— Nădăjduiesc să am şi eu prilejul de a o vedea, spuse Gordon.

Nicole se lăsă pe spătarul scaunului, pentru ca bărbaţii să poată conversa mai uşor. Ea nu era defel dornică să vadă o corabie numită *Bord de fier*.

Generalul tuşi uşor pentru a-şi drege vocea.

— Vei avea prilejul, nu te teme. De fapt, mai este ceva legat de această chestiune. În cel de-al doilea port cucerit, am reuşit să capturăm fosta dumitale corabie.

— Asta chiar că este o veste minunată! exclamă Gordon, zâmbind cu toată faţa. Proprietarii navei vor fi, fără îndoială, încântaţi să afle…

Văzând că generalul îşi clatină capul, Gordon se opri.

— Desigur, am înţeles. Corabia este rechiziţionată. Vă rog să mă iertaţi.

— Loialitatea dumitale faţă de foştii proprietari este, totuşi, meritorie. Ceea ce nu înseamnă că m-aş îndoi câtuşi de puţin de loialitatea dumitale faţă de cauza americanilor, adăugă generalul.

Pufăi din trabuc şi îl privi atent pe Gordon prin norul de fum.

— Pentru a te convinge de încrederea mea, află că sunt dispus să-ţi restitui corabia.

Nicole tresări şi voi să spună ceva, dar Gordon o opri dintr-o privire.

— Şi, în schimb, aţi dori ceva?

— Permite-mi să îţi prezint pe scurt situaţia cu care ne confruntăm. Aceasta a fost cea mai lungă şi mai cumplită iarnă din istoria noastră. Proviziile armatei sunt pe sfârşite. Dacă generalul Washington nu se va învoi să trimită flota în nord, vom rămâne în continuare prizonierii blocadei britanice. I-am scris lui Washington despre asta. Mesagerul care mi-a adus trabucurile acestea, mi-a adus şi răspunsul lui.

Se opri şi îşi răsuci trabucul în scrumieră.

— Washington m-a înştiinţat că guvernatorii francezi din Louisiana s-au oferit să ne ajute cu provizii. Problema

este că bătăliile din Georgia şi din Carolina au blocat toate căile de transport terestre.

Nicole începu să înţeleagă încotro se îndrepta discuţia. Era vorba despre o misiune periculoasă, ce implica străpungerea blocadei şi avea ca destinaţie Louisiana… Închise ochii, încercând să-şi facă ordine în gânduri şi în sentimente. Cu ochii minţii, văzu din nou canalele din Louisiana, ţinutul copilăriei sale.

Când deschise din nou ochii, ştia deja ce are de făcut. Ambii bărbaţi aveau privirile aţintite spre ea.

— Veţi avea nevoie de mine în această misiune.

Calmul cu care rostise cuvintele o surprinse şi pe ea, convingând-o totodată că procedează corect.

— Mărturisesc că prezenţa dumneavoastră ar fi de mare ajutor, zise generalul, încuviinţând din cap. Căpitanul Goodwind va avea, fără doar şi poate, nevoie de o persoană de legătură în relaţia cu francezii. Trebuie să înţelegeţi că scopul nostru nu este de a încărca un singur vas cu provizii. Căpitanul va avea misiunea de a pune bazele unei noi căi de aprovizionare.

— Va fi, fără îndoială, o călătorie costisitoare, şi asta mai cu seamă acum, în vremuri de război, spuse Gordon.

— Dacă accepţi misiunea, armata îţi va pune la dispoziţie scrisori de credit emise de bănci care operează în ambele teritorii.

— Văd că v-aţi gândit la fiecare amănunt.

Generalul lăsă trabucul în scrumieră şi se aplecă spre Gordon.

— Trebuie să înţelegi că ne aflăm într-o situaţie disperată. Ne-au rămas atât de puţine alimente, încât probabil că veţi fi nevoiţi să porniţi la drum fără niciun fel de merinde.

Gordon îl privi consternat.

— Bine, dar voiajul va dura mai multe săptămâni! Unde mai pui că, din cauza trupelor britanice, va fi cu

neputinţă să pornim în căutare de provizii pe uscat.

— Sunt conştient de asta. Dar adevărul este că oamenii mei mor de foame. Am auzit că prin Boston şi Cambridge circulă zvonuri cum că armata îşi face stocuri de provizii pentru atacul plănuit împotriva lui Cornwallis şi a oamenilor săi pe drumul York. Nimic din toate acestea nu este adevărat.

— Lucrurile stau chiar atât de prost?

— Mai prost nici că s-ar putea. Tocmai am aflat că, din lipsă de hrană, soldaţii dintr-o garnizoană vecină au început să-şi mănânce curelele.

Nicole auzise destul pentru a şti ce trebuie să facă.

— Garnizoana nu va trebui să ne asigure niciun fel de merinde, domnule general, spuse ea cu convingere.

Gordon o privi şocat.

— Va trebui să discut întâi cu logodnicul meu, continuă ea. Dacă el acceptă misiunea, ne vom procura singuri cele trebuincioase, spuse ea, întorcându-se spre Gordon. Totuşi, înainte de a merge spre sud, va trebui să navigăm în nord.

— În nord? întrebă nedumerit generalul.

— Da. În Noua Scoţie.

— Mă iertaţi, stimată doamnă, dar coloniile canadiene se află sub ocupaţie britanică.

— Se prea poate, stimate domn, spuse Nicole, ridicându-se şi întinzând mâna spre general, dar vă asigur că noi vom avea parte de o primire călduroasă.

Capitolul 5

După primirea scrisorii lui Catherine, începuseră în mod subtil, dar susţinut, pregătirile. Deşi nu se vorbise nimic pe această temă, întregul personal simţea că fuseseră luate hotărâri ferme. Fratele lui Charles, din îndepărtata Nouă Scoţie, era bolnav. Anne urma să se

întoarcă în curând la căpătâiul bărbatului care o crescuse ca pe propria lui fiică, pentru a încerca să îl tămăduiască – şi de bună seamă că Thomas, proaspătul ei soţ, avea să o însoţească în acest voiaj periculos.

Dar ce urma să se întâmple cu micuţul John?

Anne ştia că toată lumea discută despre fiul ei. În bucătărie, în odăile de lucru din spatele casei, peste tot se vorbea despre soarta lui John. Surprinsese deja nenumărate discuţii pe tema aceasta – discuţii ce se întrerupeau brusc în momentul în care intra ea în încăpere – şi văzuse cum se strângeau servitorii în jurul micuţului atunci când credeau că ea nu se află prin preajmă.

Totuşi, nimeni nu îi pusese vreo întrebare. Nici măcar Thomas. Îi vorbise în două rânduri despre dilema ei, şi el o ascultase de fiecare dată cu atenţie.

— Scumpa mea Anne, eu voi accepta hotărârea ta, oricare ar fi ea – atât spusese el, la fel ca prima oară, atunci când ea îi ceruse din nou sfatul.

— Bine, dar aş vrea să mă ajuţi!

— Iată felul în care consider că trebuie să te ajut, răspunse el, apropiindu-se de ea şi luând-o de mână.

— Dar asta nu mă ajută defel!

— John este fiul tău, Anne, spuse el, privind-o în ochi.

— Acum este şi al tău.

Thomas nu o contrazise.

— Ştii că îl iubesc pe micul John. Pe tine te iubesc cu toată fiinţa mea, aşa cum nici nu am visat că am să pot iubi vreodată pe cineva. Şi totuşi, acum simt aceeaşi iubire şi faţă de John.

— Atunci de ce nu vrei să-mi spui ce trebuie să fac?

— Tocmai ţi-ai răspuns singură. Ceea ce trebuie să *faci*, spuse Thomas, întorcându-i mâna şi sărutând-o în palmă. Eşti singura în măsură să hotărască în această privinţă.

O ajută să ia loc pe canapea, şi apoi se aşează lângă

ea.

— Tu eşti mama copilului, adăugă el, ţinând-o în continuare de mână. Vreau să cred că aş putea rămâne obiectiv în această chestiune, chiar dacă John ar fi sânge din sângele meu. Această hotărâre trebuie să fie luată de mama lui.

Anne îşi coborî ochii şi începu să-şi frece fruntea cu degetele.

— Nu te înţeleg…

— Nu, nu poţi să mă înţelegi, iar mie îmi este greu să îţi explic. Totuşi, am să încerc. Dacă John rămâne aici, îmi va lipsi îngrozitor de mult. Dar tu eşti *mama* lui. Nici nu pot să-mi imaginez cât de mult te-ar durea să faci o asemenea alegere, spuse el, mângâind-o cu blândeţe pe păr. Numai tu poţi să hotărăşti în privinţa aceasta. Dar vreau să ştii că, indiferent de hotărârea pe care o iei, eu te voi susţine şi voi fi ferm convins că aceea este alegerea corectă.

Ce frumoasă este primăvara în Anglia!, murmură gânditoare Anne în timp ce îşi făcea bagajul. Pleca pentru câteva zile la Londra împreună cu Charles şi Thomas, pentru a face aranjamentele premergătoare călătoriei în Noua Scoţie. Ai fi zis că întreaga natură stă să înflorească şi că, dintr-o clipă în alta, întreaga moşie avea să răsune de cântecul păsărelelor. Cu toate acestea, când îşi închise valiza şi privi afară pe fereastră, Anne văzu că văzduhul începe să se întunece. În curând norii împânziră tot cerul, umplându-i iatacul de o beznă adâncă şi mohorâtă. Anne strânse curelele bagajului şi ascultă preţ de o clipă vocea lui Thomas, care se juca cu micul John în sufrageria apartamentului lor. Deşi conacul Harrow era superb şi spaţios, ea se simţea cu adevărat acasă doar atunci când era împreună cu soţul şi cu fiul său, în spatele uşii duble care despărţea apartamentul lor de restul casei.

Cineva ciocăni la uşă şi, imediat după aceea, îl auzi pe Thomas salutându-l pe Charles.

— Îmi pare rău că trebuie să vă zoresc, spuse Charles, dar ar fi bine să pornim înainte să înceapă furtuna.

— Sunt gata de plecare, zise Anne, deschizând uşa dormitorului.

Charles intră în iatac şi îi luă valiza de piele. Anne ieşi în sufragerie, se aplecă spre John şi îl luă în braţe.

— Promite-mi că ai să fii cuminte şi ai s-o asculţi pe bonă, îi şopti ea la ureche.

John clătină îmbufnat din cap.

— Ne vom întoarce repede, ai să vezi. Atât de repede, încât nici nu-ţi vei da seama că am fost plecaţi, adăugă Anne, strângându-l încă o dată la piept, după care îl lăsă jos. Ne-am înţeles, aşadar.

— E timpul să plecăm, spuse Thomas.

— Nu vreau să plece mami şi tati! ţipă John, cu faţa la fel de întunecată precum vremea de afară.

— Haide, scumpule, să îţi dea Maisy un omuleţ de turtă dulce, spuse trupeşa jupânească şi, ignorându-i lacrimile, îl luă în braţe şi se îndreptă cu el spre scara din spate.

Anne rămase încremenită în prag, ascultând cum bocetele lui John se îndepărtează. Simţea că i se rupe inima. Dacă era aşa dureros – atât pentru ea, cât şi pentru John – să se despartă pentru doar câteva zile, cum vor putea oare să stea despărţiţi mai multe luni?

Trăsura înainta hurducându-se peste gropile săpate de ploile şi ninsorile iernii pe Great Trunk Road, drumul care făcea legătura între Bristol şi Londra.

— Trebuie să mărturisesc că pasajul în care Catherine vorbeşte despre dezvăluirile făcute de tatăl său mă mişcă tot mai mult la fiecare lectură, spuse Charles,

ţinând cu o mână scrisoarea ce îi stătea întinsă pe genunchi.

Ca să nu bată la ochi, cei trei călătoreau într-o trăsură veche cu aspect de poştalion, ce nu aducea nici pe departe cu cupeul luxos pe care îl folosea Charles înainte de război. Din cauza tâlharilor şi a altor vagabonzi ce profitau din plin de aceste vremuri tulburi, drumurile deveniseră extrem de nesigure, motiv pentru care, pe şa, alături de vizitiu, şedeau şi doi valeţi voinici, înarmaţi până în dinţi.

Charles nu voia să atragă atenţia asupra deplasărilor sale. Acum, că sorţii războiului se întorseseră în favoarea americanilor, Charles – care se declarase drept un susţinător al coloniştilor – era privit cu suspiciune şi duşmănie de către aliaţii regelui. Existau doar doi factori datorită cărora poziţia şi domeniile familiei Harrow continuau să fie în siguranţă. În primul rând, comercianţii şi creştinii fervenţi din Camera Comunelor solicitau tot mai vehement să se pună capăt conflictului – iar Charles era considerat drept reprezentantul lor din rândul nobilimii latifundiare. În al doilea rând, Charles rămăsese discret şi nu îşi făcuse publice planurile de viitor, evitând astfel să devină o ţintă. Iată de ce nici prin cap nu i-ar fi trecut să călătorească pe drumurile principale într-o trăsură somptuoasă, cu ambele portiere ornate cu blazonul familiei.

— Eşti amabil să citeşti încă o dată pasajul? îl întrebă Thomas, aplecându-se spre el.

— Ia să vedem unde începe… Ia să vedem… Am găsit! exclamă în cele din urmă Charles, după care îşi ridică privirea. Din scrisoarea lui Catherine aflăm că prima soţie a lui Edwin se numea Céleste, explică el. Totuşi, după ce se întoarce în Anglia, Edwin nu îi mai foloseşte numele, numind-o doar „draga mea” sau „iubirea mea”.

Îşi aranjă pe nas ochelarii în formă de semilună şi

începu să citească:

Fratele lui Céleste, pescar de meserie, şi-a riscat viaţa ducându-l pe Edwin peste Canalul Mânecii, până în Anglia.

— Tot nu reuşesc să înţeleg cum de a putut să-şi lase soţia în urmă, interveni Thomas.

— Mă rog să nu fii nevoit vreodată să iei o asemenea hotărâre, spuse Charles fără a-şi ridica privirea. Catherine ne explică în scrisoare că jandarmii erau pe urmele lui Edwin. Dacă l-ar fi arestat din nou, ar fi ajuns, fără doar şi poate, în ştreang. Céleste era slăbită, probabil din cauză că aştepta un copil – fapt despre care mai mult ca sigur că niciunul dintre ei nu avea cunoştinţă în momentul acela. Din câte îmi dau eu seama, tatăl lui John pur şi simplu nu a avut de ales.

Anne privea afară, pe fereastră, cu ochii pierduţi. Scrisoarea fusese citită şi comentată de atâtea ori, încât era convinsă că, de pe-acum, toţi o ştiau pe de rost. În mod obişnuit, o asemenea discuţie ar fi acaparat-o cu totul, dar acum pur şi simplu nu era capabilă să se concentreze asupra ei. Această călătorie o făcea să realizeze cât se poate de clar iminenţa celeilalte călătorii, mult mai lungi şi cu implicaţii mult mai dureroase. Charles îi însoţea până la Londra, iar de acolo urma să călătorească singur până la Southampton, unde avea întâlnire cu bărbatul pe care îl însărcinase să caute urma neamurilor franceze ale lui John Price, şi unde, datorită relaţiilor şi averii sale, avea să încerce să le facă rost de bilete pentru Noua Scoţie.

Anne şi Thomas aveau să rămână câteva zile în capitală. Anne avea de gând să facă turul spiţeriilor, în căutare de remedii pentru alinarea durerilor de inimă. Usturoiul şi lucerna erau cele mai cunoscute, dar acestora li se adăugau altele, mult mai greu de procurat, precum păducelul, curcuma, ghimbirul, ginkgo biloba, probabil şi alte plante orientale – despre care auzise, dar nu le

folosise niciodată. Trebuia să caute şi ingredientele necesare pentru un vomitiv puternic. Eliminarea toxinelor din organism, urmată de o sângerare atent măsurată, erau o adevărată mană cerească pentru inimă. Înainte de a porni spre Noua Scoţie, trebuia să facă rost de remediile acestea şi de toate cele trebuincioase pentru călătoria propriu-zisă.

Toţi pasagerii erau obligaţi să-şi asigure necesarul de hrană pe parcursul călătoriei. Ceea ce însemna că trebuia să se aprovizioneze cu păstramă de vită, mere în saramură, ceai, zahăr, sare, peşte afumat, cidru, pui, poate şi câteva capre de lapte şi unul sau două butoaie cu pesmeţi marinăreşti. Unde mai pui că aveau nevoie şi de straie adecvate pentru voiajul pe ocean – o mantie groasă pentru ea şi una pentru Thomas. Şi de haine pentru copil, dacă avea să îi însoţească, încă nu luase nicio decizie în privinţa lui. Pur şi simplu nu se simţea în stare. Privi cu ochii pierduţi pe fereastră, frângându-şi mâinile în poală. *Doamne, ce să mă fac cu John*?

Vocea lui Charles o readuse cu gândurile în prezent.

După luni întregi de chin, în care încercase zadarnic să ia legătura cu ea, citea el, Edwin a descoperit că soţia sa murise la naştere. Pe lângă vestea devastatoare a morţii lui Céleste, el a aflat, de asemenea, că este tatăl unei fetiţe. Dorind cu înfrigurare să afle mai multe, după îndelungi căutări, a mai descoperit că, la întoarcere, fratele soţiei sale – singurul ei frate – îşi pierduse viaţa pe mare, după ce îl debarcase pe Edwin pe coasta engleză. Şi-a căutat apoi fiica ani de zile, dar fără rezultat. Războiul cu francezii era încă în toi, aşa că el nu se putea reîntoarce în Franţa.

Războiul, repetă în sinea ei Anne, frământându-şi disperată batista. Dacă nu ar fi trăit în vremuri de război, l-ar fi luat pe John cu ei, fără să stea pe gânduri. Andrew şi Catherine ar fi nespus de fericiţi să-şi vadă nepotul. Şi

poate că zburdălnicia şi exuberanţa copilului ar contribui simţitor la întremarea lui Andrew. Dar cum să-i supună pe micul John unei asemenea călătorii… În aceste vremuri nesigure?… Ce s-ar întâmpla dacă vasul ar fi atacat şi…?… Anne îşi scutură capul pentru a alunga gândul înfricoşător, încercând să se concentreze din nou asupra scrisorii.

Spre deznădejdea lui, toate căutările ulterioare s-au soldat cu eşecuri, scria Catherine în continuare. Între timp, Edwin Price s-a însurat cu o tânără englezoaică plină de compasiune, care i-a înţeles pe deplin durerea şi l-a susţinut în eforturile sale de a-şi găsi fiica. Din păcate, toate eforturile au fost în zadar. În curând, celor doi li s-a născut un fiu – John Price, tatăl meu – şi, în anii ce au urmat, deşi nu a renunţat la căutări, Edwin s-a dedicat carierei militare şi vieţii de familie. Tatălui meu nu i s-a vorbit niciodată despre sora sa.

— Dar, până la urmă, Edwin a reuşit să afle ceva despre fiica sa? întrebă Thomas.

— După ce John s-a înrolat în armată şi s-a însurat, Edwin a reluat căutările şi, în cele din urmă – dar, din nefericire, prea târziu pentru el – a descoperit o pistă, răspunse Charles, căutând paragraful cu pricina. Iată ce spune Catherine:

În ultima notă din jurnalul său, Edwin scrie că a aflat, în sfârşit, că, după naştere, fetiţa a ajuns la un orfelinat catolic din La Rochelle. Convins că acest detaliu avea să-i conducă la ea, Edwin a pus numaidecât pe cineva să urmeze această nouă pistă.

— Doar că era prea târziu, spuse Thomas clătinând din cap. Edwin a murit.

Din următoarea notă de jurnal – scrisă de mâna unei femei – aflăm că Edwin a murit într-un accident de vânătoare, citi Charles în continuare. Pagina este pătată de lacrimi. Soţia lui Edwin i-a trimis tatălui meu, care pe atunci jelea încă moartea mamei, toate lucrurile părintelui

său, inclusiv jurnalul acestuia. Tata a fost atât de şocat citind acele pagini, încât a aruncat jurnalul pe fundul unui cufăr şi nu s-a mai gândit mult timp la cele aflate. După moartea lui Edwin, văduva sa a fost prea îndurerată, iar tatăl meu, văduv la rândul său, prea ros de amărăciune pentru a continua căutările.

Charles se opri preţ de o clipă, aţintindu-şi privirea asupra foii de hârtie.

— Mă tem că trăsura se clatină prea tare şi vederea mea este mult prea slabă pentru a descifra următorul pasaj, spuse el în cele din urmă.

— Este vorba de paragraful scris de John, nu-i aşa? întrebă Thomas. Poate reuşesc eu să-i descifrez scrisul.

Luă scrisoarea din mâna lui Charles, îşi miji ochii şi începu să citească:

Dragul meu Charles.

Îţi scriu pentru a-ţi cere ajutorul. Dacă vorbele mele te-au supărat cândva, te rog să mă ierţi. Probabil că, pentru dumneata, căutarea surorii mele reprezintă o chestiune lipsită de însemnătate. Dacă alegi să nu îţi pierzi timpul cu asta, te asigur că eu voi înţelege pe deplin.

— Ba dimpotrivă, ripostă Charles, uitându-se la Thomas şi apoi la Anne. Îmi face o reală plăcere să reiau căutările. Consider că este o onoare să îl pot ajuta pe John Price. Vă rog să îi transmiteţi asta.

— Desigur, spuse Thomas, după care continuă să citească.

Deşi poate părea straniu, simt în adâncul sufletului că această căutare este binecuvântată de Dumnezeu. Probabil că nu înţelegi ce vreau să zic cu asta, dar pur şi simplu am simţit nevoia să o spun. Mai toată viaţa am fost un om plin de ranchiună şi de înverşunare. Totuşi, Dumnezeu a fost milostiv cu mine şi mi-a schimbat simţămintele, iar acum simt că a venit vremea să îmi accept legăturile cu un pământ şi cu nişte oameni pe care

toată viaţa i-am considerat a-mi fi duşmani. Poate că îţi cer acum ajutorul în încercarea de a-mi tămădui sufletul. Îţi doresc toate cele bune şi, în cazul în care accepţi să mă ajuţi, mă rog ca Domnul să îţi călăuzească paşii.

Cu stimă, John Price

— Ce simţăminte nobile! murmură Charles. Să îi spuneţi că şi eu mă rog cu fervoare. Cuvintele sale m-au mişcat până în adâncul sufletului. Este o onoare să-i cunosc. O adevărată onoare. Vă rog să îi transmiteţi şi asta atunci când vă veţi întâlni cu el.

Norii plumburii îşi revărsară într-un târziu povara şi stropii de ploaie începură să lovească trăsura cu o putere fenomenală, curmând conversaţia. Din cauza potopului, drumul se umplu repede de noroaie şi caii înaintau din ce în ce mai greu.

Nu trecu mult şi îi atacară tâlharii.

La început, auzind zgomotul de copite, Anne crezu că este doar răpăitul ploii. Apoi auzi fornăitul cailor ce galopau anevoie pe drumul desfundat şi era pe cale să întrebe cum de călăreţii se apropiaseră atât de tare de trăsura lor, când de pe capră răsună primul strigăt de alarmă.

Tâlharii aleseseră momentul perfect. „Hiii!” răcni vizitiul, pocnind din bici. Nechezând neputincioşi, caii se opintiră grozav, dar roţile, luptându-se cu mocirla adâncă, pur şi simplu refuzau să se învârtă mai repede.

O mână ascunsă într-o mănuşă udă apucă bara portierei din dreapta şi imediat după aceea, o faţă bărboasă, şiroind de apă şi de noroi, apăru la fereastra deschisă. Bărbatul răcni ceva de neînţeles, ţinându-se cu o mână de bară şi cu cealaltă încercând să-şi scoată pistolul de la cingătoare.

Thomas fu însă mai rapid. Se lăsă în jos pe banchetă şi îl pocni pe tâlhar peste mână cu călcâiul cizmei.

Bărbatul scoase un răcnet de furie şi durere şi apoi se făcu nevăzut. Thomas o acoperi pe Anne cu trupul său, lipind-o de spătar şi îi strigă lui Charles:

— Atenţie la cealaltă fereastră!

Datorită celor doi argaţi robuşti de pe capră, ce se dovediră a fi nişte luptători redutabili, nici următorul val de atacatori nu reuşi să urce pe scările trăsurii. Anne se făcuse mică în spatele lui Thomas, tresărind la fiecare strigăt şi foc de armă. În dreptul ferestrei răsună un foc de muschetă, şi auzi cum se smulg aşchii din acoperişul de lemn al trăsurii. De îngrozită ce era, i se păruse că detunătura sunase ca o veritabilă salvă de tun. Thomas o împinse şi mai adânc în tapiseria de pluş a banchetei.

Tâlharii traseră din ambele părţi cu pistoale de cremene, şi mirosul înecăcios de pucioasă năvăli pe fereastră.

— Se urcă în spatele trăsurii! strigă o voce deasupra lor.

Anne auzi hârşâit şi bocănit de cizme. Bandiţii se căţărau pe plasa din sfoară cu care erau prinse bagajele în spatele trăsurii. Strigând, un argat se repezi cu bâta la ei.

Se auziră bufnituri şi răcnete de furie. Zgomot de copite, de o parte şi de alta a trăsurii, apoi un foc de armă din spate. Vizitiul pocni din bici, îndemnând caii să se mişte mai repede.

Drumul îşi schimbă brusc direcţia, luându-i pe toţi pe nepregătite. Caii cotiră vijelios, făcând trăsura să se aplece adânc într-o parte. Anne auzi un ţipăt deasupra capului, şi unul dintre tâlhari se văzu aruncat în noroi.

Imediat după aceea, se auziră două lovituri puternice, urmate de o avalanşă de zgomote de cădere.

— Bagajele! strigă Charles. Au tăiat frânghiile cu care erau legate bagajele!

Trăsura, acum mult mai uşoară, prinse viteză. Un al doilea tâlhar sări de pe acoperiş şi se duse de-a rostogolul

prin glod. Cei de sus strigară ceva, dar cuvintele lor fură acoperite de răpăitul ploii şi de bocănitul cizmelor. Vizitiul pocni încă o dată din bici, îndemnând armăsarii să nu slăbească ritmul.

Trecură câteva clipe înainte ca Anne să poată respira uşurată. Totul se terminase. Până să ajungă la următoarea cotitură, ploaia se domolise considerabil. Trăsura încetini şi apoi opri.

— Trebuie să lăsăm caii să-şi tragă sufletul, milord, strigă vizitiul.

— Desigur, răspunse Charles, deschizând portiera. A fost rănit vreunul dintre voi?

— Un glonţ a trecut la un fir de păr de inima tânărului Harry, sir. Din fericire, i-a găurit doar paltonul.

— A fost ca şi cum m-ar fi înşfăcat o gheară coborâtă din cer! exclamă băieţandrul, gâfâind de emoţie. Priviţi, sir! Mi-a trecut drept prin palton.

— Slavă Domnului că nu s-a abătut cu un centimetru mai încolo, spuse întunecat Charles. Cum aş fi putut să-i dau o asemenea veste mamei tale?

Thomas o ajută pe Anne să se ridice.

— Spune-mi, te rog, că nu ai păţit nimic, iubirea mea!

— Sunt… Sunt bine, îngăimă Anne, deşi tremura încă din tot corpul şi inima îi bătea mai-mai să-i iasă din piept – atât de groaza celor petrecute, cât şi de uşurare.

— Am ajuns să fim atacaţi la drumul mare, în plină zi, zise Charles, ducându-se în faţa trăsurii pentru a inspecta caii. Vai de ţara asta!

— Şi vai de bagaje, milord! adăugă valetul mai în vârstă. Din păcate, nu am putut să stăm cu ochii la bagaje în timp ce ne luptam cu răufăcătorii.

— Nu face nimic. Important este că suntem cu toţii teferi, spuse Charles, continuând totuşi să se învârtă indignat în jurul trăsurii. Acum, că toţi bărbaţii în putere sunt pe front, nu e de mirare că tâlharii nu mai ştiu de

frica nimănui.

Anne se lăsă pe spătarul banchetei, brusc slăbită de semnul pe care tocmai îl primise. Acum ştia ce hotărâre trebuie să ia în legătură cu John. Straniu… Abia ce scăpase cu viaţă, şi ea se gândea deja la fiul ei. Dar acum nu mai avea nicio îndoială: nu putea să pună viaţa copilului în pericol. Nu era vorba doar despre călătoria peste ocean şi de pericolele implicate de aceasta. Îşi va risca propria viaţă de dragul tatălui său şi va merge să o ajute pe mama sa; dar nu putea să-şi supună copilul unui asemenea risc.

Scoase capul pe portieră. Thomas şi Charles stăteau lângă spinarea năduşită a unuia dintre cai, adânciţi în conversaţie, aşa că Anne se reaşează pe banchetă. Mai putea să aştepte. Le va împărtăşi hotărârea ei după ce vor fi trecut peste şocul incidentului.

Capitolul 6

Anne sperase că, după ce va lua o hotărâre fermă în privinţa lui John, va reuşi să-şi recapete liniştea sufletească. Totuşi, în curând descoperi cu stupoare că, în loc să se atenueze, durerea ei creştea pe zi ce trece.

Pe parcursul celor opt zile lungi şi chinuitoare pe care le petrecuseră în Londra, Charles le trimisese vorbă de două ori. O dată pentru a-i anunţa că încă nu a reuşit să le rezerve locuri pe o navă, şi a doua oară spunând că s-ar putea să primească nişte veşti din Franţa – motiv pentru care se vedea nevoit să-şi amâne întoarcerea. Thomas era prins cu o mulţime de treburi administrative pe care le amânase luni întregi, încă de la ultima lor vizită la Londra, aşa că Anne îşi petrecu marea parte a timpului singură, gândindu-se la fiul ei. Da, lui John avea să-i fie tare dor de ei, dar Anne ştia că va fi înconjurat cu dragoste şi căldură de toată lumea. De Charles, de Judith, de întregul personal. Dar ce se va întâmpla cu ea şi cu Thomas?…

Cum vor face ei faţă despărţirii?…

Întrucât Charles îşi dăduse în chirie reşedinţa londoneză, trăseseră la nişte prieteni de-ai lui Thomas, enoriaşi ai unei biserici de dincolo de Shepherd's Market – un târg de oi aflat în zona medievală a Londrei, la nici cinci kilometri de zidurile cetăţii, devenit acum un cuib al dezmăţului. Noua şi eleganta stradă care se întindea între Piccadilly Circus şi Shepherd's Market devenise cartierul tineretului londonez, iar pastorul bisericii de pe Farm Street făcea eforturi de-a dreptul eroice pentru a le atrage atenţia rezindenţilor petrecăreţi asupra celor sfinte.

Conform legilor din Anglia, regele George al III-lea era totodată conducătorul Bisericii anglicane, ceea ce îi nemulţumea teribil pe creştinii din toată ţara, care cereau să se renunţe fie la lege, fie la monarhie.

De cealaltă parte a Canalului Mânecii, la douăzeci de mile de Strâmtoarea Dover, Franţa trecea printr-o perioadă de mari frământări politice şi culturale. Deviza „*Liberté*, *Egalité*, *Fraternité*" era pe buzele tuturor, iar revolta mocnea în aer. Toate acestea constituiau nişte idei extrem de îngrijorătoare pentru monarhia engleză. Suflul revoluţiei cuprinsese toate oraşele franceze. Domnia vechilor legi se destrăma văzând cu ochii, iar poporul îşi rupea lanţurile.

În nordul Angliei, la moşia lui Charles, Anne putuse să ignore mare parte din aceste veşti tulburătoare, dar la Londra se vorbea pretutindeni numai despre asta. Pentru a preveni dezlănţuirea unei revoluţii în Anglia, guvernul interzisese protestele publice, toţi cei care îndrăzneau să îl critice pe rege sau pe Prinţul de Wales fiind imediat aruncaţi în închisoare.

Biserica de pe Farm Street devenise, astfel, unul dintre puţinele locuri în care se puteau întruni în siguranţă cei care nu erau de acord cu actuala stare a naţiunii. Aceştia încercau pe cât posibil să nu atragă atenţia asupra

lor. Se îmbrăcau în straie simple, nu ridicau niciodată vocea şi se ţineau departe de desfrâul societăţii. Totuşi, existenţa lor rămânea în continuare un spin în coasta regelui şi, prin urmare, creştinii care voiau să se despartă de Biserica anglicană deveniseră cunoscuţi sub denumirea de „disidenţi”.

Disidenţii trăiau într-o stare de teroare permanentă, motiv pentru care hotărâseră, la fel cum făcuseră înaintea lor quakerii, menoniţii şi anabaptiştii, să părăsească Anglia pentru totdeauna.

Pe parcursul şederii lor la Londra, Anne observă că Thomas devine pe zi ce trece tot mai tulburat. Îi simţea neliniştea, dar îi era greu să discute cu el despre asta. Casa în care stăteau era întotdeauna plină de lume. Mulţi dintre disidenţi refuzau să tragă la pensiunile din centru, unde toată lumea ducea în mod deschis o viaţă depravată, şi astfel numeroase case precum aceasta fuseseră transformate, în mod neoficial, în hanuri. Thomas şi Anne aveau parte de puţină intimitate doar seara, când se retrăgeau în odăiţa lor, deşi chiar şi atunci mai auzeau bocănitul de cizme la etaj şi discuţiile aprinse ce se purtau la parter.

— Mă tem că nu îi sunt de niciun ajutor lui Charles, mărturisi Thomas în şoaptă.

— Cum poţi să spui aşa ceva, Thomas? Cine ar putea să-i reprezinte interesele mai bine decât tine?

— Peste tot mă lovesc de uşi închise. Sunt considerat disident, şi mulţi dintre funcţionarii de stat refuză să mă primească în audienţă, spuse bărbatul, cu îngrijorare în glas. Şi există o multitudine de chestiuni urgente. Actele de îngrădire a terenurilor comunale, dările săteşti, starea drumurilor de pe moşie, recolta, permisele pentru târgurile din sat… Şi lista continuă.

— Sunt sigură că poţi să…

— Anne, nu înţelegi că nu pot să rezolv absolut nimic? De zile întregi sunt purtat dintr-o anticameră în alta şi nimeni nu catadicseşte să-mi adreseze măcar o vorbă. Nu pot nici măcar să mă apropii de autorităţi, darămite să solicit o audienţă privată.

Discuţia de la parter deveni mai însufleţită.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Anne după ce se domoli puţin zarva.

— Singurul lucru pe care-l pot face în situaţia de faţă. Am găsit un alt avocat care să reprezinte interesele lui Charles la Londra. O persoană care nu are nicio legătură cu disidenţii.

Anne voi să protesteze, dar se opri. Thomas nu ar fi recurs la o măsură atât de drastică, dacă ar fi avut încotro.

— Sunt sigură că ai făcut ceea trebuia să faci.

— Chiar şi aşa, a fost dureros. Toată viaţa am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a-mi ajuta clienţii. Le-am reprezentat interesele ca şi cum ar fi fost ale mele. Iar acum nu l-am dezamăgit doar pe Charles… M-am dezamăgit pe mine însumi!

Anne se ridică în capul oaselor.

— Te rog să mă asculţi, Thomas.

Soţul său îşi întoarse abătut privirea spre ea.

— Dragul meu, tu eşti cel mai onorabil om pe care îl cunosc. Ai inima unui slujitor credincios, mintea unui conducător şi voinţa unui profet. Dar câteodată eşti prea aspru faţă de tine însuţi. Ai aşteptări prea mari. Vrei ca tot ceea ce faci să fie perfect.

Thomas se ridică şi el în capul oaselor şi se rezemă de tăblia patului. La lumina lumânării, Anne văzu că în ochii lui apăruse un licăr. Dar, pentru că nu spunea nimic, femeia continuă.

— Viaţa nu este aşa. Iisus ne cheamă să îl urmăm de bunăvoie. Ne îndeamnă să ne acceptăm defectele omeneşti şi să răbdăm spinii vieţii noastre pământeşti…

Se opri. Pentru prima dată de la primirea scrisorii lui Catherine, avea în faţă răspunsul la propriile ei întrebări. Sufletul i se înfiora de emoţia revelaţiei şi de pacea profundă care veni împreună cu ea.

— Te rog din suflet să continui, draga mea.

Anne trase aer în piept.

— Iisus ne îndeamnă să acceptăm imperfecţiunile traiului nostru în trup muritor şi să ne întoarcem spre El, pentru a primi tărie şi înţelepciune. Trebuie să acceptăm faptul că nu putem schimba lumea în care trăim. Că uneori mintea omenească nu alege cele mai bune soluţii, şi că dorinţele noastre cele mai arzătoare s-ar putea să nu se îndeplinească nicicând în întregime. Asta înseamnă a trăi într-o lume căzută şi nemântuită, sfâşiată de războaie, nedreptate şi suferinţă. Totuşi, noi trebuie să ne găsim tăria în Dumnezeu, nu în noi înşine. Să ne încredem în faptul că iubirea, înţelepciunea şi lumina Lui ne vor ajuta în clipele de cumpănă.

— Aşa este, spuse Thomas, încuviinţând încet din cap. Am impresia că şi tu ai luat o hotărâre, adăugă el luând-o de mână.

— Da.

— În privinţa lui John?

— Da, răspunse ea, încleştându-şi degetele pe mâna lui. Nu-I putem lua cu noi. Nu-i pot pune viaţa în pericol!

— Nu, nu poţi, murmură Thomas.

— Ştiai că aceasta va fi hotărârea mea?

— Nu, dar am sperat şi m-am rugat să fie aşa. Totuşi, asta nu înseamnă că nu am fost sincer când ţi-am spus că voi accepta decizia ta, oricare ar fi ea.

Anne îi ridică mâna şi şi-o apropie de obraz.

— Eşti un om atât de bun, scumpul meu…

— Sunt doar norocos să am alături o femeie ca tine, răspunse tandru Thomas.

Capitolul 7

G ordon predă ştafeta noului căpitan de port şi alese hărţile şi documentele care îi puteau fi de folos pe mare. Făcuse totul cu o precizie militară. Ceruse o barcă şi îl însoţise de-a lungul coastei pe noul căpitan, discutând cu el despre curenţi, despre nave şi despre blocada britanică. Semnase actele de predare-primire, îşi luase rămas-bun de la mateloţii din port şi recrutase în echipajul corăbiei un ajutor de cârmaci şi câţiva dintre marinarii Căpităniei.

Totuşi, în tot acest răstimp, sub masca unui om sever şi stăpân pe situaţie se ascundea un suflet zbuciumat, ale cărui nelinişti nu puteau fi sesizate decât de Nicole şi de bunul Dumnezeu.

Urma să se însoare cu o aristocrată. Chiar dacă nu făcea deloc uz de titlul său nobiliar, Nicole Robichaud Harrow rămânea în continuare o femeie cu stare. Totuşi, trecând împreună cu el de partea americanilor, Nicole renunţa la moştenirea şi la poziţia socială. Congresul Continental îi dăruise lui Charles un domeniu vast în partea de vest a provinciei Massachusetts, iar proprietatea fusese trecută pe numele ei. Conacul de pe moşie fusese însă ars până în temelii în timpul unei bătălii, iar Nicole nu avea fondurile necesare reconstruirii lui. Coroana britanică pusese sechestru pe toate proprietăţile de pe teritoriul coloniilor, blocând totodată conturile bancare ale deţinătorilor. Prin urmare, Nicole rămăsese fără un sfanţ. Chiar dacă ea încerca din răsputeri să-i convingă că nu regreta nicio clipă alegerea făcută, Gordon nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva el era cauza pentru care iubita sa îşi pierduse averea.

Ajunse în dreptul ultimului rând de soldaţi. Răspunse salutului lor, le mulţumi cu o voce răsunătoare pentru ajutorul acordat, apoi îşi întoarse faţa contra vântului. Simţi ploaia biciuindu-i obrazul. Toate actele şi

instrumentele necesare călătoriei fuseseră deja trimise la reşedinţa sa. Urmau să ridice ancora în zori, aşa că oamenii din echipaj erau ocupaţi cu ultimele pregătiri. În curând se va afla din nou în larg, pe puntea clătinată de valuri a corăbiei sale. Era logodit cu femeia pe care o iubea. Avea toate motivele din lume să fie fericit…

Deşi era aşteptat la seminar, unde el şi Nicole urmau să ia pentru ultima dată masa împreună cu pastorul Collins, Gordon se îndreptă în direcţia opusă. Îşi scoase din buzunar ceasul cu lanţ de aur, dar când îi săltă capacul, faţa îi fu lovită de o rafală de ploaie. Îşi şterse obrajii şi închise ceasul fără să se mai uite la el. Adevărul era că nu avea starea sufletească necesară pentru a lua parte la cină. Nu voia să strice buna dispoziţie a logodnicei sale. Îşi va cere iertare a doua zi.

Pierde totul – şi asta doar din cauza mea. Cuvintele erau ca un cântec funebru ce îi răsuna în minte în cadenţă cu paşii. Toată viaţa se luptase să-şi depăşească originea modestă şi să trăiască după un cod al onoarei. Da, Nicole era dispusă să renunţe de bunăvoie la tot ce avea, dar pe el asta nu îl încălzea cu nimic. Ce motiv ar fi avut ea să se alăture cauzei americane? Niciunul pe faţa pământului! O făcuse doar pentru el. Doar pentru el!

Abia acum realiză că se oprise din mers. De dimineaţă trecuse pe aici împreună cu Nicole, în drum spre Merchant’s Row. Observă ceva ce îi scăpase atunci. De cealaltă parte a intersecţiei North Square, se înălţa Christ Church – sau Old North Church, cum o numiseră mai nou enoriaşii –, biserică renumită datorită vitejiei paracliserului, care, atunci când armata britanică avansa spre Lexington şi Concord, aprinsese două lămpaşe în clopotniţa albă a lăcaşului, avertizând astfel garnizoana din Charlestown.

Gordon traversă drumul prin faţa argintăriei lui Paul Revere şi urcă treptele bisericii. Spre marea lui uşurare,

descoperi că uşa nu era închisă cu zăvorul. Intră în sfântul lăcaş şi se aşeză în mijlocul rândului central. Nu era singur. Văzu pe ici, pe colo câteva persoane care se rugau cu capetele plecate şi ochii închişi. Studie câteva chipuri, întrebându-se ce frământări se ascund, oare, în spatele lor.

Nu, nu era de ajuns să şadă. Îngenunche pe duşumeaua scorojită, îşi rezemă fruntea de spătarul băncii din faţă şi închise ochii. Dintr-odată, simţi că i se face ordine în gânduri, şi cuvintele veniră de la sine.

Doamne, ajută-mă, Te rog, să înţeleg! Ajută-mă, Doamne, să judec lucrurile cu înţelepciunea cerurilor, şi nu cu cea omenească. Călăuzeşte-mi paşii pe calea pe care vrei să o urmez. Rămâi alături de mine prin furtunile şi chinurile acestei vieţi, şi nu lăsa orgoliul sau trecutul meu să stea în calea planului Tău divin.

În continuare, Gordon îl rugă pe Dumnezeu să îi arate ce să facă în privinţa căsătoriei cu Nicole şi a viitorului lor comun, apoi îşi ridică privirea spre crucea de deasupra altarului şi spuse cu voce tare: „Amin”.

Mai rămase o vreme îngenuncheat, deşi simţea că nu mai era nevoie de alte cuvinte. O armonie profundă umplea acum liniştea dinăuntrul şi din afara lui.

Într-un târziu, îşi vârî mâna în buzunar şi îşi scoase ceasul. „Dacă mă grăbesc, s-ar putea să ajung la cină”, îşi spuse el, ridicându-se în picioare.

În timp ce se îndrepta spre ieşire, zări o siluetă ce i se păru cunoscută. Bărbatul stătea îngenuncheat în rândul din spate. „Nu, nu are cum să fie el”, gândi Gordon. Totuşi, când bărbatul se ridică în picioare, fu convins că nu se înşelase.

— Dumneata!

Toţi enoriaşii îşi întoarseră privirile spre ei. Gordon îşi duse stânjenit mâna la gură şi îl conduse pe bărbat afară din lăcaş.

— John Jackson în persoană! exclamă el când

ajunseră pe treptele din faţa bisericii, strângându-i mâna cu ambele mâini. Ce bucurie să te văd!

— Mă bucur şi eu să vă revăd, domnule căpitan, răspunse bărbatul, vădit surprins de căldura cu care fusese întâmpinat.

— Hai să lăsăm politeţurile la o parte, ce zici? Te rog să-mi spui Gordon. Oricum, ar fi cât se poate de firesc, din moment ce observ că ai fost avansat la rangul de locotenent-major, adăugă el, arătând spre însemnul de grad de pe umărul mantalei lui Jackson.

— În ciuda strădaniilor mele, răspunse bărbatul zâmbind complice.

— Ei, aş! Atât eu, cât şi Nicole, am avut ocazia să ne convingem de calităţile dumitale. Mă bucur să văd că şi alţii ţi-au recunoscut valoarea.

Se opri o clipă şi îl studie. Jackson avea barba neîngrijită, obrajii supţi şi palizi, ochii afundaţi în orbite.

— Eşti bolnav?

— M-am îmbolnăvit de ftizie.

— Îmi pare tare rău să aud asta, spuse Gordon, privindu-l mai îndeaproape.

Jackson era cel care o ajutase pe Nicole să intre în garnizoana de la Cambridge şi apoi să îl elibereze pe Gordon şi pe oamenii din echipajul acestuia din închisoarea britanică. Energia debordantă de odinioară părea să-i fi părăsit cu desăvârşire.

— Îţi doresc însănătoşire grabnică!

— Mulţumesc, dar adevărul e că îmi revin cam greu.

Jackson făcu o pauză, apoi adăugă:

— Am iernat la Valley Forge cu generalul Washington.

Gordon simţi în obraz rafala rece a vântului de asfinţit.

— Bietul de tine!… Am auzit că a fost înfiorător.

— A fost o experienţă grea, dar folositoare. Dificil,

dar util. Iarna asta a fost, ce-i drept, una cumplită, dar ceea ce contează cu adevărat este că, pe parcursul ei, generalul Washington a reuşit să transforme o ceată de colonişti într-o armată propriu-zisă.

— Ce vânt te-aduce pe aici? îl întrebă Gordon, apropiindu-se de el.

— Când au început bătăliile, familia mea a plecat din Philadelphia cu gândul de a se muta la nişte neamuri din Boston. Tata a aflat în ultima clipă că este trecut pe lista trădătorilor.

— A patrioţilor, poate vrei să spui.

— Aşa că familia mea s-a refugiat în vest. Eu nu am nici puterea, şi nici banii necesari pentru a-i urma.

— Vino cu mine! Am să-ţi fac eu rost de casă şi masă.

Jackson îşi îndreptă umerii cât putu el de bine.

— Nu sunt în căutare de pomană, domnule căpitan.

— Lasă prostiile, Jackson. Am să-ţi rămân dator pentru tot restul vieţii mele. Dacă nu ai fi fost dumneata, britanicii m-ar fi atârnat în streang şi mi-ar fi aruncat leşul la groapa comună. Ştii prea bine asta.

— Sunteţi dator faţă de domnişoara Nicole, nu faţă de mine, răspunse Jackson, după care începu să tuşească, şi întregul corp i se chirci de durere. Vă rog să mă iertaţi! Ce mai face lady Nicole?

— Este găzduită în casa de oaspeţi a seminarului. Sunt sigur că are să fie încât aţă să te revadă.

— Nu cred că se cuvine să mă prezint în faţa domniei sale în această stare lamentabilă.

— Prostii! Lui Nicole puţin îi pasă de aparenţe.

Totuşi, Jackson clătină uşor din cap.

— Aş putea să vă cer o favoare?

— Orice, Jackson, orice. Dar mai întâi, hai să ne ocupăm de sănătatea dumitale.

— Nu. Treaba aceasta nu suportă amânare. Vă rog să mă urmaţi!

Deşi Jackson se străduia să păşească dezinvolt, era evident că făcea eforturi extraordinare pentru a-şi ascunde suferinţa. Fiecare acces de tuse părea gata-gata să îl doboare. Totuşi, Gordon nu se oferi să îl susţină. Ştia că Jackson este un om orgolios, care nu ar fi acceptat ajutorul nimănui.

— M-ai căutat?

— M-am interesat şi am aflat că aţi fost numit căpitan al portului.

— Azi a fost ultima mea zi în funcţie.

Jackson se împiedică de o piatră din caldarâm, dar reuşi să se redreseze la timp.

— Tocmai mă îndreptam spre Căpitănie, când v-am văzut intrând în biserică, spuse el, cotind pe o alee întunecoasă.

Torţa de la capătul străzii răspândea o lumină slabă, după care totul era scufundat în beznă. Gordon se opri preţ de o clipă, privind şovăielnic înainte.

— Unde mergem?

— Urmaţi-mă! spuse Jackson fără a-i da nicio lămurire.

Gordon îşi duse mâna la sabie şi porni în urma lui Jackson.

Aleea era atât de îngustă, încât, dacă ar fi întins braţele, ar fi atins zidurile care o mărgineau. Ploaia se scurgea de pe streşini, formând o mulţime de băltoace. Vântul sufla cu sălbăticie, umplându-i nările cu mirosuri pestilenţiale. Jackson se opri în dreptul unei clădiri şi începu să bată cu pumnul în uşă.

— Gata, gata! se auzi o voce dinăuntru. Vin acum! Nu mai bate, că-i trezeşti şi pe morţi!

Un bărbat cu barba sură crăpă uşa şi, ridicând sfeşnicul în dreptul deschizăturii, îi studie pe vizitatori.

— A, dumneata erai? Ei bine, ai ajuns prea târziu. Am închis pe ziua de azi.

Jackson îl împinse la o parte şi intră în prăvălie.

— Hei, ce crezi că faci?…

Jackson luă sfeşnicul din mâna negustorului şi începu să scruteze pereţii. Gordon rămase în prag, lângă bătrân. Prăvălia era minusculă – cam de dimensiunea unei cămări mai răsărite. Pereţii erau acoperiţi de sus până jos cu vitrine pline cu obiecte de tot felul. La lumina slabă a lumânării, Gordon văzu o sumedenie de decoraţii coclite, aranjate în fişicuri aidoma unor monede, alături de pistoale, tacâmuri de argint, ceasuri de buzunar, bibelouri, pendule, pocale, păsări împăiate, jucării. Într-un colţ, zăceau una peste alta, ca nişte lemne de foc, mai multe săbii şi muschete.

— Uite, spuse Jackson, punând degetul pe vitrina prăfuită. Asta am văzut. Este ceea ce cred eu?

Gordon traversă din doi paşi încăperea şi se opri lângă Jackson. Pe raftul de sus, chiar în spatele tejghelei, era expusă o casetă cu bijuterii, în mijlocul căreia strălucea un pandantiv din smarald bătut cu diamante.

— Dă-mi sfeşnicul, zise Gordon.

Deşi inima aproape că-i sărise din piept când recunoscuse pandantivul, încercă să nu-şi trădeze emoţia.

— Să-nţeleg c-ai adus un muşteriu? Ei, atunci lucrurile se schimbă, zise bătrânul, închizând uşa şi trăgând zăvorul. Revin numaidecât.

Scotoci prin odăile din spate – unde îşi avea, de bună seamă, reşedinţa – şi apoi se întoarse cu un felinar cu ulei.

— Nu găseşti aşa o minunăţie în toată lumea asta! exclamă el, mărind la maxim flacăra lămpii.

Bătrânul nu se înşela. Chiar şi acum, când era acoperit cu praf, smaraldul strălucea de îţi lua ochii.

— Este al domnişoarei Nicole? întrebă Jackson în şoaptă, apropiindu-se de Gordon.

— Fără îndoială că da, răspunse la fel de încet Gordon.

Pandantivul fusese bijuteria preferată a mamei lui Charles Harrow.

Acesta i-l făcuse cadou lui Nicole, dar tânăra fusese nevoită să se despartă de el pentru a plăti eliberarea lui Gordon din închisoare.

— Fără îndoială că da, repetă el.

Jackson tuşi din nou.

— Mă bucur.

— A, deci să înţeleg că a aparţinut unei doamne pe care o cunoaşteţi? interveni bătrânul, ridicând felinarul mai sus. Ei bine, doamna în cauză are, fără doar şi poate, un gust desăvârşit. Sau un protector generos.

— Ce-ai spus? izbucni Gordon, întorcându-se fulgerător înspre acesta.

Văzând mânia de pe faţa lui, bătrânul bătu imediat în retragere.

— N-am vrut să vă supăr, domnul meu. Departe de mine un asemenea gând! Nu voiam să spun decât că piatra e atât de frumoasă, de zici că-i veritabilă.

Vasăzică bătrânul trăieşte cu impresia că piatra este falsă, îşi spuse Gordon. Păi sigur că da. Altfel cum ar fi ajuns o nestemată atât de valoroasă într-o dugheană ca aceasta?

— Cât ceri pe colier? îl întrebă el în cele din urmă pe negustor.

Perspectiva unei vânzări făcu mâna bătrânului să tremure uşor.

— Mult, domnul meu, foarte mult. Bănuiesc că doriţi şi lanţul împreună cu pandantivul.

— Desigur. Spune-mi răspicat cât ceri pe el, că nu am timp de pierdut.

— Mă treziră̆ţi din somn şi acum mă zoriţi, se plânse negustorul.

Totuşi, reuşi să se dezmeticească miraculos de repede şi îl măsură pe Gordon cu o privire şireată.

— Majoritatea ofiţerilor vin la mine să facă rost de bănuţi pentru a-şi ostoi foamea…

— Bănuţi în schimbul cărora dumneata iei, fără îndoială, şi pielea de pe ei, ripostă Gordon.

— Vă rog să nu vă răstiţi la mine, domnul meu! Să ne înţelegem ca oamenii…

— Preţul!

— A, da, preţul, făcu negustorul, oftând teatral. Ei bine, o asemenea podoabă este de-a dreptul inestimabilă…

Gordon râse sarcastic.

— Atunci nu-mi rămâne decât să vă urez noapte bună, spuse el întorcându-se spre uşă şi făcându-i semn lui John Jackson să o ia înainte.

— Aşteptaţi puţin, domnii mei, sări imediat negustorul, blocându-le calea. Aşteptaţi puţin. Se poate să fi exagerat un picuţ…

— Ştim amândoi, spuse Gordon pe un ton cumpătat, că în vremurile acestea nu ai să găseşti niciun muşteriu pentru asemenea marfă.

— Ei bine, se oţărî bătrânul, prefăcându-se indignat, vă anunţ că o distinsă doamnă s-a interesat chiar alaltăieri…

— Ascultă la mine, îi tăie vorba Gordon, scoţându-şi sabia de la cingătoare şi aşezând-o pe tejgheaua dintre ei. Ştii ce este asta?

Negustorul privi cu ochii scânteietori spada din faţa lui. Era o superbă sabie de paradă, cu mânerul şi teaca din argint. Gordon o primise, în semn de recunoştinţă, de la angajatorii săi, când se întorsese dintr-un voiaj cu corabia încărcată de mirodenii şi de galbeni, şi visase că, atunci când îi va veni ceasul, va fi îngropat cu ea.

Văzând că negustorul ezită, Gordon aşează lângă sabie un pumnal cu teaca din argint şi un corn de praf de puşcă, damaschinat; apoi, fără să spună un cuvânt, arătă spre vitrină. Negustorul, care luase tăcerea lui ca pe o

ameninţare, descuie zăvorul galantarului şi scoase cu mâinile tremurânde pandantivul.

Gordon luă colierul, aşteptă ca John Jackson să deschidă uşa, şi apoi păşi tăcut în noapte.

Vântul rece continua să bată sălbatic, dar ploaia se oprise. Luna se ivi din spatele unui nor tocmai când cei doi bărbaţi ajunseră la capătul aleii înguste.

Gordon se opri şi se întoarse spre tovarăşul său.

— Am intrat în biserică în căutare de răspunsuri. Iar dumneata, dragă prietene, eşti dovada cea mai clară a unei minuni dumnezeieşti. Sunt convins că Dumnezeu ţi-a călăuzit paşii până aici.

Jackson îşi ridică încet privirea şi se uită în ochii lui Gordon.

— Vorbiţi la fel ca lady Nicole despre… – se opri, căutând cuvintele potrivite – despre credinţă.

— Da, învăţ să ascult vocea lui Dumnezeu, spuse Gordon, bătându-l uşor pe umăr. Şi cred că dumneata eşti răspunsul la rugile noastre. Nicole a primit de la unchiul ei nişte pământ situat în vestul provinciei. Domeniul a fost călcat atât de soldaţii britanici, cât şi de americani, conacul a fost ars până la temelii, câmpurile, incendiate, iar localnicii, nevoiţi să-şi abandoneze căminele. Ai fi dispus să mergi acolo şi să vezi dacă poţi repune gospodăria pe picioare?

Jackson nu răspunse, aşa că Gordon continuă.

— Nu mă înţelege greşit, Jackson! Asta nu e pomană. Nicole şi cu mine nu putem încredinţa această sarcină decât unui om de încredere. Şi în cine altcineva am putea avea mai multă încredere decât în dumneata? Dumneata ai nevoie de un loc în care să te retragi până te întremezi, iar noi, de un om care să se ocupe de moşie pe timpul verii. Nu te va zori nimeni. Vei lucra în propriul dumitale ritm.

Jackson studie o vreme pietrele din caldarâm, apoi îşi ridică ochii şi încuviinţă din cap.

— În regulă.

Capitolul 8

Anne şedea în grădină, pe banca de sub fereastra bibliotecii, când de după colţul casei îşi făcură apariţia Thomas şi Charles.

— Nu am întâlnit nicăieri vreme mai surprinzătoare ca în Anglia, spuse ea, zâmbindu-le. Ieri, totul era mohorât şi cerul era acoperit de nori grei, de ziceai că soarele a dat bir cu fugiţii şi nu se va mai arăta niciodată. Iar astăzi, continuă ea, făcând un gest larg cu braţul, priviţi! Cerul este însorit şi întreaga natură pare să fi revenit la viaţă. Totul este verde şi plin de bucuria noilor începuturi.

Niciunul dintre bărbaţi nu ştiu ce să spună. Charles îşi netezi, încurcat, vesta brodată.

— Ce citeşti? o întrebă în cele din urmă Thomas.

— Psaltirea. Regele David ne aminteşte că vom găsi mereu adăpost la umbra aripilor lui Dumnezeu. Ce cuvinte inspirate! exclamă Anne, trăgându-se la o parte şi făcându-le semn să se aşeze. Luaţi loc! Am putea să citim împreună.

Totuşi, nici Thomas, nici Charles nu dădură curs invitaţiei sale. Când privi în ochii soţului ei, Anne înţelese motivul pentru care veniseră să o caute împreună.

Totuşi, îşi păstră calmul. Dumnezeu o binecuvântase cu o pace sufletească la care nu era dispusă să renunţe.

— Aceasta este ultima carte pe care am studiat-o împreună cu Nicole, continuă ea. Am purtat multe discuţii minunate pe această bancă. În această grădină am ajuns să îmi cunosc sora cu adevărat.

Îşi ridică, zâmbind, privirea spre Charles.

— Unchiule, nu ţi-am mulţumit niciodată aşa cum se cuvine. Dacă nu ne-ai fi deschis cu atâta mărinimie poarta casei tale, nu aş fi avut niciodată prilejul de a deveni atât

de apropiată de Nicole, scumpa mea soră şi prietenă.

— Obişnuiam să vă privesc de la fereastra bibliotecii, spuse Charles, aşezându-se pe bancă. Mă minunam adesea văzând că, deşi aveţi firi diferite, semănaţi atât de tare una cu cealaltă.

Anne se trase mai aproape de el şi arătă spre locul rămas liber în cealaltă parte.

— Haide, bărbate, aşează-te şi spune-mi ce ai de spus! Pesemne e vorba despre plecarea noastră şi aţi considerat că e nevoie de doi bărbaţi puternici pentru a-mi aduce la cunoştinţă o asemenea veste.

Cei doi bărbaţi se priviră uimiţi.

— Ia să vedem dacă am ghicit, continuă Anne şi, văzând că Thomas nu se clinteşte, îl luă de mână şi îl trase uşor înspre ea, făcându-l să se aşeze pe bancă. Aţi găsit locuri pe navă şi ştiţi data plecării.

Thomas îi studie chipul.

— Văd… Văd că primeşti vestea cu foarte mult calm.

Anne nu răspunse imediat, plimbându-şi în schimb privirea peste grădină.

— În legătură cu John…

— John rămâne aici, spuse ea.

Trase adânc aer în piept. Thomas îi strânse ocrotitor mâna. Va avea, oare, puterea de a vorbi despre asta fără a se pierde cu firea? Spre marea ei uşurare, simţi că liniştea interioară nu o părăsise.

— John va rămâne aici, la conacul Harrow, continuă ea. Ştiu că Domnul, care mă ajută să ajung la căpătâiul tatălui meu, va fi, de asemenea, alături de fiul meu…

Trebui să se oprească, dar nu izbucni în lacrimi.

— Te asigur că vom avea grijă de el ca de propriul nostru copil, spuse Charles, luând-o şi el de mână.

Anne se întoarse spre el şi îl privi în ochi.

— Eu am fost binecuvântată cu doi taţi, spuse ea. De ce nu ar fi şi John la fel de norocos?

— Scumpa mea…

Charles se opri şi îşi drese vocea.

— Te rog să mă ierţi, continuă el, cu glasul încă răguşit. Îţi mulţumesc pentru încrederea pe care ne-o acorzi. Judith şi cu mine…

Nu putu să continue.

— John vă iubeşte pe amândoi, îl asigură ea. Sunt sigură că nu aş putea să îl las pe mâini mai bune.

Judith şi Anne făceau un tur al satelor de pe cuprinsul moşiei. Anne demarase numeroase proiecte – măsuri de reformă agrară, de asanare şi de îngrijire medicală, şcoli şi cursuri de studii biblice – care erau acum în plină desfăşurare şi a căror supraveghere urma să îi revină, în absenţa ei, lui Judith.

— Mă bucur să ştiu că vei duce mai departe eforturile noastre, spuse Anne, întorcându-se spre femeia de lângă ea.

— Seminţele au fost sădite, răspunse Judith. Eu nu trebuie decât să mă îngrijesc ca roadele lor să crească la fel de frumos ca până acum.

Femeia mânuia hăţurile cu uşurinţă. Harry Day, fiul cel mic al jupânesei Maisy şi totodată însoţitorul lor oficial, mergea lângă trăsură, călare pe o iapă murgă. În faţa şi în spatele lor, călăreau doi săteni. Deşi se aflau aproape de moşie şi erau înconjurate de vecini şi prieteni, vremurile erau tulburi şi exista în continuare riscul unui atac la drumul mare. De aceea, sătenii îşi creaseră propriul sistem de apărare. În fiecare sat, trăsura era escortată de doi călăreţi, care predau apoi ştafeta altor doi însoţitori din localitatea următoare.

Înserarea se apropia cu paşi repezi.

— Ce păcat că trebuie să plec tocmai acum, mărturisi Anne, privind umbrele plăcute ale asfinţitului.

— Este greu în orişice moment să-ţi laşi în urmă

căminul, şi cu atât mai mult copilul, răspunse Judith.

La gândul apropiatei despărţiri de fiul ei, Anne simţi că i se pune un nod în gât.

— Nu… Eu mă refeream la primăvară, când întreaga natură revine la viaţă şi totul este atât de frumos, îngăimă ea, încercând să alunge frica şi disperarea ce ameninţau să-i fure liniştea sufletească.

— Mă întreb dacă eşti pregătită să auzi ce am de spus, spuse calmă Judith, cu privirea aţintită în continuare asupra hăţurilor de piele pe care le ţinea în mâinile-i înmănuşate.

— Îmi pare atât de rău că trebuie să-i las aici pe John! zise Anne, întorcându-se spre ea. Şi cu toate acestea, continuă ea, străduindu-se să-şi păstreze calmul, mă simt împăcată.

Judith apucă strâns hăţurile într-o mână şi cu cealaltă luă mâna lui Anne.

— Am văzut cât de greu ţi-a fost să iei această hotărâre şi ştiu că ai ales corect. Era singurul fel în care puteai să procedezi în situaţia de faţă, adăugă ea, după care apucă din nou frâiele cu ambele mâini. Anne, scumpa mea, ţin la tine ca la propria mea fiică.

Anne dădu uşor din cap.

— Dar te nelinişteşte ceva…

— Probabil că este o prostie, dar ai dreptate, sunt puţin îngrijorată, mărturisi femeia, după care privi spre Anne. Cred că ar fi bine ca Thomas şi cu tine să fiţi cu ochii în patru.

— Cu ochii în patru?… Ce vrei să spui cu asta? Te referi la eventualitatea în care ar fi atacată corabia?…

— Nu, mă refer la duşmanii lui Charles. Ştii că are duşmani sus-puşi. Şi, pe deasupra, cei aflaţi la putere sunt din ce în ce mai iritaţi de disidenţi – mai mult ca sigur că şi-au infiltrat iscoade în rândul grupării. Oameni fără scrupule, care, în schimbul unei pungi de galbeni, le vor da

de ştire că părinţii moştenitorului oficial al lui Charles pornesc într-un voiaj peste ocean.

Se opri şi îi aruncă lui Anne o privire temătoare.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Toată lumea ştie că acest vas a fost închiriat de către disidenţi. Peste trei sute din membrii grupării urmează să emigreze în Noua Scoţie.

— Da, ştiu.

Citise în publicaţiile londoneze despre asta. Disidenţilor le era atât de silă de monarhie şi de război, încât hotărâseră să renunţe la cetăţenia britanică şi să părăsească ţara. Să o ia de la capăt într-un loc în care bunul simţ şi credinţa în Dumnezeu nu erau încă desuete.

— Dar ce legătură are asta cu noi?

— Ia gândeşte-te puţin! Apele oceanului colcăie de corsari şi de nave franceze.

Anne îşi duse îngrozită mâna la gât.

— Doar nu crezi că…

— Nu ştiu ce să cred. Dacă li se dă de ştire piraţilor despre plecarea voastră? Veţi fi în largul oceanului. Dacă are loc, Doamne fereşte, vreo grozăvie, nimeni nu va şti ce s-a întâmplat cu adevărat şi cine au fost făptaşii.

Acum că dăduse glas temerilor sale, Judith avea vocea sugrumată de groază.

— În ultima vreme, mă chinuie zi şi noapte nişte coşmaruri înfiorătoare. Charles mi-a spus că ar fi bine să nu îţi împărtăşesc aceste gânduri, să nu te neliniştesc şi mai mult, dar nu am putut să-i dau ascultare. Am considerat că poate Domnul vrea să vă luaţi măsuri de precauţie.

Anne încerca din răsputeri să îşi facă ordine în noianul de gânduri ce o împresuraseră subit.

— Dar a durat săptămâni întregi până să găsim locuri pe o corabie. Şi există doar o singură navă care porneşte spre Noua Scoţie.

— Din Portsmouth porneşte, într-adevăr, o singură corabie.

— Ce vrei să spui cu asta?

Judith trase hăţurile calului şi ridică mâna, dându-le de înţeles însoţitorilor să rămână la distanţă.

— Din Portsmouth porneşte o singură corabie, repetă în şoaptă femeia. Corabie pe care se vor îmbarca disidenţii care au protestat cel mai vehement împotriva regelui. Dar, pe lângă aceasta, mai sunt alte două vase care pornesc din Plymouth.

— Trei corăbii?

— Da. Cele două care pornesc din Plymouth ridică pânzele la o săptămână după cea care pleacă din Portsmouth. Partea bună este că nu multă lume ştie despre aceste două nave. Mie mi-a vorbit despre ele preotul din sat, când m-am dus să îi împărtăşesc neliniştile mele legate de acest voiaj al vostru. Dânsul aflase despre asta de la două rude de-ale sale care urmează să se îmbarce pe navele din Plymouth. Vrei să-ţi spun ce cred eu că ar fi bine să faci?

— Te rog!

— Bine. Eu zic să anulezi în mod public rezervarea de locuri. Dacă, Doamne fereşte, se pune la cale un complot împotriva voastră, această măsură va salva vieţile celorlalţi pasageri care se vor îmbarca în Portsmouth. Apoi cumpără în secret două bilete pe una dintre corăbiile ce pleacă din Plymouth. M-am interesat şi ştiu că mai sunt locuri libere. Totuşi, de această dată…

Judith se opri şovăind, apoi mărturisi:

— Mă tem că asta ţi se va părea prea de tot…

— Crezi că de această dată ar trebui să folosim nume false.

— Doar până când vă îmbarcaţi, spuse femeia, după care continuă pe nerăsuflate. Probabil crezi că toate acestea nu sunt decât nişte prostii născocite de imaginaţia

unei bătrâne ce-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Dar pur şi simplu nu puteam să te las să pleci fără să-ţi spun. M-ar fi mustrat conştiinţa toată viaţa.

— Îţi mulţumesc, scumpa mea Judith. Îţi mulţumesc.

Judith slăbi strânsoarea hăţurilor. Luând asta ca un semnal, calul porni din nou la trap.

— Ce vei face acum? o întrebă Judith pe tânără.

— Singurul lucru pe care-l pot face în situaţia de faţă: am să vorbesc cu Thomas.

În seara aceea, după ce se retrăseseră în dormitor, Anne îi relată lui Thomas discuţia avută cu Judith.

— Atât Judith, cât şi eu suntem extrem de îngrijorate, spuse ea în încheiere, cu glasul stins.

Thomas stătea cu spatele la ea, fixând cu o expresie gravă fereastra învăluită de întunericul nopţii.

— Poţi să-mi spui orice. Să ştii că nu mă supăr, spuse Anne, nemaiputând să suporte tăcerea. Poate că sunt doar o femeie proastă, care-şi face griji pe degeaba.

— Proastă, tu? în niciun caz, zise Thomas, fără a se întoarce spre ea. În niciun caz.

— Atunci la ce te gândeşti?

— M-am temut de multă vreme ca presiunile asupra Coroanei să nu crească într-un moment nepotrivit. Trăim vremuri zbuciumate şi monarhia britanică este lovită din toate părţile – de frământările din Franţa, de războiul cu America, de criza comercială, de intrigile din Parlament. Am bănuit de mult că protestul disidenţilor tocmai în acest moment ar putea avea urmări dezastruoase. Disidenţii sunt cei mai înverşunaţi şi totodată cei mai slabi oponenţi ai Coroanei, fapt care îi transformă într-o ţintă uşoară.

Privi în gol, în întunericul de afară.

— Le-am scris în două rânduri bisericilor din Londra, rugându-i pe disidenţi să-şi înceteze protestele zgomotoase. I-am implorat să o facă de dragul nevestelor

şi al copiilor lor. Dar ei mi-au râs în nas, spunând că sunt un trădător prost şi laş. Reacţia lor m-a făcut să mă îndoiesc de propria-mi judecată.

— De ce nu mi-ai vorbit despre asta până acum?

— Aveai altele pe cap, scumpa mea.

— Cu alte cuvinte, crezi că Judith ar putea să aibă dreptate?

— Tot ce se poate, răspunse el, dând încet din cap, cu ochii pierduţi în noapte. Cum de nu m-am gândit eu la asta? La drept vorbind, nici măcar nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să existe şi alte vase cu destinaţia Nouă Scoţie. Şi ideea de a călători sub nume false este cât se poate de înţeleaptă. Da, cât se poate de înţeleaptă…

Anne se simţi atât de uşurată, încât o podidiră lacrimile.

— Iartă-mă, bâigui ea, tamponându-şi ochii cu o batistă. Am avut o zi grea.

— Eşti epuizată, draga mea. Şi asta nu doar din cauza muncii cu sătenii.

Se apropie de scaunul pe care stătea soţia lui şi îşi puse mâna pe umărul ei.

— Urmează să porneşti într-o călătorie lungă şi dificilă. Trebuie să-ţi laşi copilul în urmă şi să înfrunţi pericolele războiului. Iar la capătul călătoriei, te aşteaptă un tată suferind.

Auzindu-l pe Thomas vorbind despre toate neliniştile ei, Anne aproape că nu îşi mai putu stăvili lacrimile. Îşi apăsă obrazul pe mâna lui şi se şterse la ochi.

— Eşti o femeie puternică şi bună, continuă Thomas, dar oricui i-ar fi greu să ţină piept unei asemenea situaţii.

Îi mângâie umărul, apoi adăugă:

— Te rog să mă scuzi puţin! Revin imediat.

— Unde te duci?

— Întâi am să o rog pe Maisy să-ţi pregătească un ceai, răspunse Thomas, punându-şi halatul de casă, apoi

mă duc să o caut pe Judith pentru a-i mulţumi. În situaţia de faţă, este mai înţelept şi mai prudent să procedăm după cum ne-a sfătuit ea.

Capitolul 9

Nicole privea cum Gordon conducea caii pe puntea bacului, frânând apoi roţile primei căruţe. Încercase să-i vorbească logodnicului ei în repetate rânduri, dar de fiecare dată parcă se lovise de un zid. Totuşi, neliniştea care încreţise în ultima vreme fruntea bărbatului, făcându-l distrat şi uneori chiar distant, dispăruse cu totul şi acum acesta părea să… Ei bine, părea să radieze de optimism.

În seara în care urmau să ia cina de rămas-bun în compania pastorului Collins, Gordon nu se prezentase la seminar. În zorii zilei următoare, Nicole primise vizita unui mesager cât se poate de neaşteptat: nimeni altul decât John Jackson. Generalul îi dăduse ordin lui Gordon să se ducă urgent la baza din sud, pentru a a face rost de cai, căruţe, provizii şi de oamenii necesari pe corabie – îi explică Jackson, după care îi înmână şi un răvaş. Era un mesaj scurt, pe care Gordon îl scrisese în grabă pe o foaie de hârtie ce purta antetul oficial al generalului.

Pregăteşte-te, pornim peste patru zile!

Cu drag.

Gordon

Atât şi nimic mai mult. Nicole îşi frământa şi acum mintea cu ceea ce rămăsese nerostit între ei zilele acestea.

Totuşi, surprinzătoarea reîntâlnire cu John Jackson reuşise să-i alunge toate gândurile negre. Văzând că sănătatea bărbatului se şubrezise în mod simţitor, Nicole şi pastorul Collins nu pregetaseră să îi dea îngrijirile necesare. Totuşi, chiar şi simplul fapt că acum avea parte de trei mese zilnice părea să aibă un efect miraculos asupra lui. Ideea lui Gordon de a-l trimite în vestul coloniei

pentru a supraveghea lucrările de la fermă fusese de-a dreptul genială.

Acum, Nicole îl observa de departe pe viitorul ei soţ. Gordon era, fără îndoială, entuziasmat de revenirea la viaţa de căpitan de navă, dar asta nu explica în totalitate strălucirea din ochii lui, şi nici însufleţirea cu care se mişca.

După ce înfrână şi roţile celei de-a treia căruţe îmbarcate, Gordon îşi ridică braţul şi îi strigă căpitanului:

— Să pornim!

Bacul se desprinse de mai şi spintecă apele râului, pornind împotriva curentului. Căpitanul şi cei doi tovarăşi ai săi trăgeau vârtos la vâsle – nişte rame de lemn aidoma unor linguri lungi, fixate în trei dintre colţurile ambarcaţiunii. Ca majoritatea barcagiilor, cei trei erau scumpi la vorbă, reuşind să se înţeleagă între ei din doar câteva cuvinte. Bacul înainta cu faţa îndreptată constant spre malul opus. În alte circumstanţe, Nicole ar fi fost fascinată de dibăcia vâslaşilor, dar azi, întreaga ei atenţie era concentrată asupra lui Gordon. Ce-o fi, oare, în mintea şi în sufletul lui?

Gordon săltă în căruţă şi se aşează lângă ea.

— Să ne continuăm drumul de-a lungul coastei sau să ne oprim în Cambridge peste noapte? Tu cum crezi că ar fi mai bine, draga mea?

Nicole îi cercetă îndelung chipul.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse ea într-un târziu.

Gordon privi întâi înspre ea, apoi spre soare, după care îşi scoase ceasul din buzunar şi îi săltă capacul.

— Eu aş zice să pornim mai departe spre nord. Din câte ştiu eu, toate drumurile de pe malul râului se află în mâinile americanilor.

Vom parcurge o distanţă considerabilă şi vom putea găsi cu uşurinţă un han înainte de lăsarea întunericului.

Nicole ar fi vrut să îi pună o mie de întrebări, dar

acum, când erau înconjuraţi de o duzină de oameni, nu era nicidecum momentul potrivit. Corabia îi aştepta în Marble Harbor, un port mai mic din partea de nord a coastei, unde vasele blocadei britanice erau mult mai rare decât la Boston.

— Tu ştii mai bine, îi răspunse ea în şoaptă.

Gordon îi aruncă o ultimă privire, apoi sări pe punte şi se duse la căruţa lui Carter. Caii şefului de echipaj erau nişte mârţoage pirpirii şi costelive, dar, în lipsă de altceva, erau buni şi ei. Gordon îi mărturisise logodnicei sale că motivul pentru care nu era îngrijorat în privinţa acestor dobitoace obosite şi flămânde era faptul că nu aveau de tras o încărcătură grea. Căruţele erau mai mult goale decât pline.

Gordon luase cu el zece matrozi, cei mai buni din câţi reuşise să găsească. Asta deoarece nu ştia numărul şi calitatea mateloţilor pe care urma să-i recruteze în Marblehead. Din cauza războiului, era extrem de greu să găseşti marinari cu experienţă şi Gordon nu voia să pornească în larg cu un echipaj incomplet. Totuşi, observă Nicole, azi nici măcar asta nu părea să îl afecteze. În momentul acela, Gordon spuse, pe un ton din cale afară de sobru, ceva ce îi făcu pe oamenii săi să pufnească în râs, apoi se întoarse spre Nicole şi îi zâmbi.

— Atenţie, oameni buni! le strigă el marinarilor. Să dezlegăm căruţele şi să o luăm din loc de îndată ce ajungem la mal!

Întrucât caii erau nerăbdători să coboare de pe platforma plutitoare, debarcarea fu mult mai rapidă decât îmbarcarea. Căruţa lor era în fruntea caravanei. Gordon apucă hăţurile, aruncă o privire în spate pentru a se asigura că toţi erau pregătiţi să-i urmeze, apoi mână caii spre nord. Nu după mult timp, ajunseră la răscrucea în care drumul spre Cambridge se despărţea de drumul principal.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, eu aş prefera să ne continuăm drumul spre nord, îi spuse el lui Nicole.

Tânăra zâmbi şi încuviinţă din cap.

Gordon plesni hăţurile şi porniră mai departe de-a lungul malului.

— A fost o adevărată minune să îl reîntâlnesc pe Jackson după atâta amar de vreme.

— Să ştii că şi-a revenit în mod simţitor cât timp ai fost tu plecat, spuse Nicole, după care se opri, sperând ca Gordon să spună ceva. Ideea ta de a-l trimite la moşie a fost de-a dreptul extraordinară.

Gordon rămase o vreme tăcut.

— Aş zice că acesta a fost unul dintre cele mai remarcabile lucruri care mi s-au întâmplat în ultima vreme, spuse el în cele din urmă.

— Mi-am… Mi-am făcut griji în privinţa ta, Gordon. N-am ştiut ce să cred.

— Îmi pare rău că nu am reuşit să ajung la cină. Te rog încă o dată să mă ierţi!

— Nu este vorba despre asta, spuse Nicole, strângându-şi mantia în jurul corpului. Credeam că te cunosc, Gordon… Dar în ultima vreme nu mai ştiu ce să cred… Poate că te-ai răzgândit în privinţa căsătoriei noastre, şopti ea cu vocea stinsă. Dar acum văd o nouă strălucire în ochii tăi, se grăbi ea să adauge, şi chiar că nu mai înţeleg nimic…

Gordon îi aruncă o privire, apoi îşi întoarse faţa spre soarele ce cobora înspre apus.

— Da, Nicole, îmi închipui că ţi-ai pus o mie de întrebări. Dar, înainte de toate, vreau să te asigur de iubirea mea.

Ţinu hăţurile cu o mână şi cu mâna cealaltă o apucă strâns pe a ei.

Nicole se uită în spate şi, după ce se asigură că următoarea căruţă era îndeajuns de departe de ei,

răspunse privirii lui calde cu un zâmbet tremurat.

— Nici nu ştii cât de fericită sunt să te aud spunând asta… Dar tot nu înţeleg ce te-a făcut să…

Nu mai reuşi să-şi ducă gândul până la capăt.

— O conversaţie.

Gordon se opri, iar Nicole se temu că acesta era singurul răspuns pe care era pregătit să i-l dea.

— O uimitoare conversaţie cu Dumnezeu, continuă el într-un târziu.

— Poftim?

— Eu l-am vorbit, iar El mi-a răspuns. Bănuiesc că asta este ceea ce ar trebui să însemne, în esenţă, rugăciunea. O experienţă care, trebuie să recunosc, îmi era străină până acum. Nu ştiu cum să mă exprim mai bine, dar lucrurile au stat cam aşa: eu m-am întors spre Dumnezeu, rugându-L să mă ajute într-o dilemă, iar El, în nemărginita Sa înţelepciune, mi-a dat răspunsul.

Strânse mai tare mâna logodnicei sale, apoi îşi întoarse din nou privirea spre drum.

— Adevărul este unul singur, simplu şi totodată profund: trebuie să mă încred în Dumnezeu, spuse el plesnind uşor din hăţuri.

— Gordon, mă uimeşti, şopti Nicole, împreunându-şi strâns mâinile.

— Îmi închipui că eşti nedumerită, răspunse el, îndemnând încă o dată caii din hăţuri.

Aşteptă până se îndepărtară puţin mai mult de ceilalţi, apoi o întrebă:

— Trebuie să stabilim data, nu-i aşa?

Nicole ştiu imediat la ce se referă, dar schimbarea bruscă a firului discuţiei şi uşurinţa cu care Gordon pusese capăt subiectului anterior o zăpăciră atât de tare, încât nu fu în stare decât să îngaime:

— Poftim?…

— Ştiu că aveam de gând să aşteptăm până la

sfârşitul războiului sau măcar până vom fi siguri că nu am să fiu trimis din nou în misiune. Totuşi, am cugetat adânc de-a lungul acestor zile şi…

Se opri şi privi în zare, peste spinările cailor.

— Cu voia lui Dumnezeu, acesta va fi ultimul meu voiaj în calitate de căpitan de navă. Noi doi ne-am întâlnit pe o corabie, nu-i aşa? Iar acum vom fi din nou alături, în această ultimă călătorie pe mare. Nici că există un mod mai potrivit de a-mi lua rămas-bun de la această parte a vieţii mele.

Nicole trase adânc aer în piept şi simţi că începe să se destindă.

— Şi încă un lucru. M-am gândit că l-am putea ruga pe tatăl tău să ne cunune în timpul şederii noastre în Noua Scoţie. M-aş simţi onorat ca el să fie cel care ne uneşte destinele în faţa lui Dumnezeu.

— Ah, Gordon!

Bărbatul îi luă din nou mâna. Nu trebuia să îşi întoarcă privirea spre ea pentru a şti cât este de fericită.

Capitolul 10

Anne îşi închipuise ziua plecării în nenumărate feluri, dar nicidecum aşa.

Conacul Harrow era cufundat în tăcere. Anne aştepta lângă portieră. Acum, cu un ceas înainte de răsărit, totul era învăluit într-o ceaţă atât de deasă, încât nici nu reuşea să distingă caii din faţa trăsurii. Singurul lucru care amintea de normalitate era prezenţa lui Maisy în dreptul uşii.

— Lăsaţi-mă măcar să fac focul şi să vă pregătesc ceva de-ale gurii, murmură pe un ton rugător jupâneasa, jucându-se nervoasă cu tivul şorţului.

— Maisy, am mai vorbit despre asta, răspunse Charles cu blândeţe, scrutând întunericul. Nu putem

aprinde focul. Nimic nu trebuie să ne trădeze plecarea.

— Dar n-aş putea, totuşi, să pregătesc nişte bucate pentru copilaş?

— Micul John doarme buştean pe bancheta trăsurii, învelit în pledul dumitale cel mai călduros. Va mânca mai târziu, când se trezeşte. Ştii foarte bine că discreţia este cea mai bună armă de care dispunem.

Charles se opri şi sfredeli din nou ceaţa din jurul său.

— Harry! Unde eşti, băiete? întrebă el în şoaptă.

— Sunt aici, sir.

— Călăreţii?

— Doar ce-au terminat de adăpat caii, sir.

— Şi proviziile?

— Toate au fost încărcate, după cum aţi poruncit, sir.

— Înseamnă că putem să pornim.

Maisy asculta totul cu un aer din cale afară de abătut.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, Maisy, îi spuse Judith, strângând-o în braţe. Totul va fi bine.

Anne urcă în fugă treptele de la intrare şi îi mai dădu o îmbrăţişare jupânesei.

— Îţi mulţumesc încă o dată! Pentru tot.

— Of, mi se rupe inima să vă văd plecând în felul acesta, bâigui femeia, încercând din răsputeri să-şi reţină lacrimile în timp ce o strângea pe Anne la pieptul său cald. Am să mă rog zi şi noapte pentru dumneata, coniţă.

— Ştiu că vei avea grijă de John, şopti Anne cu vocea sugrumată.

După ce îi făgădui că va avea grijă de băiat ca de propriul ei prunc.

Maisy o eliberă din îmbrăţişare şi îi făcu tristă cu mâna lui Thomas.

— Drum bun, conaşule!…

Bărbatul îi făcu tăcut cu mâna. Jupâneasa îşi acoperi faţa cu şorţul şi se întoarse spre uşă.

— Vino, draga mea, îi spuse Thomas soţiei sale. Este o noapte friguroasă şi umedă. N-aş vrea să răceşti.

O ajută să urce în trăsură şi Anne se aşeză lângă copilul său, care dormea şi acum liniştit. După ce urcară şi ceilalţi, vizitiul apucă hăţurile şi trăsura se puse silenţios în mişcare. Huruitul roţilor părea să se piardă în negura nopţii. Anne coborî geamul şi privi înapoi prin ceaţă şi întuneric. Superbul conac ce îi devenise cămin rămăsese mult în urmă, pierzându-se în depărtare. Oare când avea să îl revadă? Nu, nu putea să se gândească la asta.

Lângă vizitiu stăteau Harry Day împreună cu alţi doi valeţi, doi săteni călăreau înaintea trăsurii, şi alţi doi, în urma ei. Toţi erau înarmaţi cu pistoale şi bâte groase. Trăsura înainta învăluită în întuneric. Sătenii care călăreau în faţă cunoşteau bine drumurile. Fuseseră aleşi înadins pentru ca grupul să poată călători într-un ritm susţinut, izbutind să ajungă înainte de revărsatul zorilor dincolo de hotarele moşiei lui Charles, într-un ţinut unde nimeni să nu le cunoască identitatea.

La trei zile după plecarea primului grup de disidenţi din Portsmouth, se dăduse sfară în ţară că, în prima noapte a voiajului, corabia acestora fusese atacată de o flotilă. Totuşi, pasagerii fuseseră salvaţi ca prin minune de patru nave care transportau trupe britanice ce se întorceau din colonii. Apăruseră pe neaşteptate, chiar în momentul în care atacatorii deschiseseră focul, şi reuşiseră să înăbuşe conflictul încă din faşă. Corabia disidenţilor făcuse imediat cale întoarsă, refugiindu-se înapoi în port. În urma atacului fuseseră distruse un catarg şi mai multe vele, iar prima salvă de tun rănise şapte pasageri. Din fericire însă, toată lumea a scăpat cu viaţă.

Umbla vorba că de pe unul dintre vasele atacatorilor s-ar fi auzit nişte comenzi răcnite în limba engleză. Ceea ce, având în vedere faptul că pe apă sunetele pot fi desluşite de la distanţe mari, constituia un zvon cât se

poate de verosimil. Se pare că, atunci când li s-a cerut socoteală, membrii familiei regale ar fi ripostat că existau piraţi de toate naţiile, din toate colţurile lumii. Da, aceştia erau, într-adevăr, o pacoste, iar Regele şi Prinţul de Wales sunt bucuroşi să afle că toţi pasagerii sunt teferi. Purtătorul de cuvânt al casei regale încheiase spunând, cu un surâs arogant: „Poate că acum disidenţii au înţeles că greşesc şi vor fi dispuşi să-i jure credinţă regelui”.

În urma acestor evenimente care sădiseră spaima în sufletele tuturor, celelalte două corăbii închiriate de disidenţi plecaseră mai devreme din portul Plymouth, fără niciun pasager, şi acostaseră în secret într-un mic port pescăresc, pe coasta sălbatică a districtului North Devon.

Înainte să se crape de ziuă, parcurseseră deja jumătatea distanţei până la Bristol. Luaseră micul dejun în trăsură şi opriseră o singură dată, pe la orele zece ale dimineţii, pentru a adăpa caii şi pentru a-şi dezmorţi picioarele. Ziua se dovedi apoi a fi perfectă pentru călătorie. Soarele arzător risipise ceaţa matinală şi dinspre nord sufla o briză plăcută şi răcoritoare.

Anne se întrebase în repetate rânduri dacă este înţelept ca John să îi însoţească până în port, dar, în cele din urmă, gândindu-se că fiecare clipă petrecută împreună cu fiul său este una preţioasă, hotărâse să îl ia cu ei – şi nimeni nu voi să o contrazică. Nu putea să-şi sărute odorul adormit şi apoi să o întindă hoţeşte. Pur şi simplu nu putea să conceapă aşa ceva. Iar John se dovedi a fi un tovarăş de călătorie de-a dreptul încântător. Spre amurg, când opriseră să schimbe caii, copilul a bine dispus pe toată lumea cu curiozitatea lui înnăscută şi sporovăială să plină de inocenţă.

Au oprit mai apoi pe culmea dealurilor abrupte din sudul ţinutului – pe un platou vast, ce se întindea cât vedeai cu ochii – şi au adăpat caii de schimb la un uluc cu

apă de izvor. Din grupul de călăreţi mai rămăsese un singur sătean, care călătorea acum pe capră, alături de vizitiu şi de valeţi. Ceilalţi făcuseră cale întoarsă după schimbarea cailor. În cele din urmă, cei nouă călători opriră la un han de pe marginea drumului, se aşezară cu toţii la o masă lungă, în fundul unei încăperi joase, şi mâncară în tăcere, conştienţi că îi aşteaptă o noapte lungă. Din tot grupul, doar John şi Charles păreau să fie de neostenit. După ce mâncară tocana şi îşi băură ceaiul, cei doi îşi reluară jocul cu care se îndeletniciseră, cu scurte pauze, de-a lungul întregii zile.

— Ia să vedem dacă ştii răspunsul la următoarea întrebare, spuse Charles. Dacă îmi dai răspunsul greşit, va trebui să te leg în spatele trăsurii ca pe un căluţ, adăugă el, încruntându-se grozav.

John chicoti.

— Care animal face „u-gu-gu”? întrebă Charles.

— Măcăleandrul!

— Nu, prostuţule, nu măcăleandrul, ci turturica. De câte ori trebuie să îţi repet?

— Turturica!

— Bravo. Eşti un băieţel tare isteţ.

— Mai pune-mi o întrebare!

— Prea bine. Care animal face „cronc-cronc”?

— Măcăleandrul!

— Ştii ceva? Sunt aproape convins că mă iei peste picior, zise Charles, clătinând dezaprobator din cap.

Micul John chicoti din nou.

— Vrei să-mi pui răbdarea la încercare, care vasăzică!

— Mai pune-mi o întrebare!

— Păi încă nu mi-ai răspuns la ultima. Care animal face „cronc-cronc”?

— Măcăleandrul!

— Aha, de-ăsta-mi eşti! exclamă Charles, privindu-l

printre gene. Bine… Să vedem… Atunci ia spune-mi, rogute, care animal face „ham-ham”?

— Măcăleandrul!

— Te-am prins, pezevenghiule! Ştii foarte bine că animalul care face „ham-ham” este căţelul. Un căţel care are să vină acuşica şi-are să ronţăie degetele băieţeilor care încearcă să îi păcălească pe cei mari. Uite aşa! spuse el, înhăţând mânuţa lui John şi prefăcându-se că îi mănâncă degetele.

Micuţul se prăpădea de râs.

— Măi să fie! Habar nu aveam că băieţeii au degeţele atât de gustoase! Cred că am să mai înfulec câteva!

După ce părăsiră hanul, Judith o trase pe Anne deoparte.

— Dacă nu îţi spun ast? înainte de a ajunge în port, mă tem că nu voi mai avea prilejul. Şi nu pot să te las să pleci fără a-ţi mulţumi încă o dată, din adâncul sufletului.

Anne nu avea nevoie de explicaţii pentru a înţelege la ce se referea femeia.

— A fost alegerea corectă, răspunse ea cu vocea tremurândă. Nu am nici cea mai mică îndoială în această privinţă.

— Aşa este mai bine pentru toţi, în afară de tine, zise Judith, îmbrăţişând-o cu căldură. Charles şi cu mine vom întineri încercând să ţinem pasul cu John, adăugă ea zâmbind.

Totuşi, faţa îi redeveni imediat gravă.

— Anne, ştii cât de mult îl iubim pe John. Vom avea grijă de el ca de propriul nostru copil!

Ochii amândurora se umplură de lacrimi.

Capitolul 11

Portul Marble, cunoscut şi sub denumirea de Marblehead, se deosebea în mod considerabil de Boston,

fapt pe care îl sesizară cu toţii de îndată ce pătrunseră cu cele trei căruţe în mica aşezare. Deşi mult mai mic decât portul Boston, Marble avea o radă adâncă şi bine protejată de furtuni. Dintre ambarcaţiunile ce staţionau la ancoră, ieşeau în evidenţă patru corăbii de dimensiuni mari. Gordon îi arătă lui Nicole vasul *Hannah*, un renumit spărgător de blocadă.

În curând observară că, spre deosebire de bostonieni, care se confruntau cu tot soiul de lipsuri, aici localnicii păreau să fie prea puţin afectaţi de război.

— Ce rochie superbă! exclamă la un moment dat Nicole, arătând spre o femeie ce purta o rochie croită după ultima modă, din mătase galbenă, în ton cu umbreluţa pe care o ţinea în mână. Ai zice că a fost adusă direct de la Londra! adăugă ea uimită.

— Sau mai degrabă de la Paris, având în vedere situaţia actuală, spuse Gordon. Acesta este un cuib de contrabandişti. Un port al corsarilor şi al spărgătorilor de blocadă, care îşi câştigă pâinea trecând neobservaţi pe sub nasul britanicilor.

— De ce nu duc provizii şi în Boston?

— O fac, dar contra cost, răspunse Gordon, trăgându-şi pălăria peste ochi pentru a se feri de razele soarelui de după-amiază. Oricum, după cum bine vezi, marea parte a mărfii rămâne aici.

Arătă deasupra acoperişurilor, spre radă.

— Vezi corabia aceea, ancorată chiar lângă stâncile dinspre nord? Pun rămăşag că este o navă de război britanică. Vezi arsurile acelea negre de la prora? Contrabandiştii s-au luptat corp la corp cu cei mai buni soldaţi din flota britanică şi au reuşit să captureze nava.

Nicole nu era defel interesată de corabie. Păstra încă vie amintirea unei alte corăbii, care, înfruntând noaptea şi navele unei blocade britanice, pierise învăluită de flăcări şi de urletele disperate ale celor aflaţi la bordul său.

— Deşi le-ar fi fost mai uşor să o scufunde, cei din Marblehead au preferat să o captureze, pentru a pune mâna pe încărcătură, spuse Gordon, cu privirea aţintită în continuare asupra vasului ancorat. Or fi ei contrabandişti, dar trebuie să recunoaştem că sunt nişte matrozi pe cinste.

Nicole simţi un fior rece pe şira spinării.

— Nu aş vrea să am de a face cu niciunul dintre ei, şopti ea.

— Îţi înţeleg reticenţa, draga mea. Totuşi, adevărul este că n-ar strica să ne completăm echipajul cu câţiva marinari încercaţi, răspunse Gordon, arătând spre un grup de mateloţi ce zăboveau în faţa unei taverne. Dar, după cum am mai zis, oamenii aceştia navighează pentru câştig. Or noi pornim într-o misiune plină de primejdii şi nu avem mai nimic de oferit celor care ni se alătură.

Când căruţa coti, intrând în port, Gordon se ridică în picioare.

— Corabia mea! exclamă el imediat. Arată ca nouă, nici nu ai zice că a fost capturată vreodată. Vezi scândurile noi din bordaj? Pe legea mea, ce lucrătură desăvârşită! Ai zice că nava a fost reparată în Portsmouth, zău aşa!

Entuziasmul său copilăresc o făcu pe Nicole să zâmbească. Apoi, observând lemnul nou-nouţ care indica porţiunile reparate, îşi imagină ghiulelele lovind năprasnic carena navei, flăcările, groaza, moartea… Îşi scuturã imediat capul pentru a-şi alunga din minte acele scene înfiorătoare.

Pe chei – o fâşie de pământ ce se întindea dincolo de sat ca vârful unei săgeţi – un ofiţer supraveghea câţiva muncitori care mişunau.

— Bună ziua, stimate domn! îi strigă Gordon. Ştiţi cumva unde aş putea să-i găsesc pe căpitanul portului?

— Vorbiţi cu el chiar acum.

— Sunt căpitanul Gordon Goodwind, se prezentă Gordon, coborând sprinten din căruţă.

— Goodwind, căpitanul navei de acolo?

— Întocmai.

— Vă aştept de trei zile, bombăni bărbatul.

— Îmi cer scuze. Starea drumurilor şi aranjarea ultimelor detalii ne-au împiedicat să pornim mai repede. Nădăjduiesc să nu vă fi creat neplăceri.

— Neplăceri am avut, domnul meu, dar nu din cauza dumneavoastră, ci a domnului general. M-am dat de ceasul morţii ca reparaţiile să fie gata într-un răstimp atât de scurt.

— Şi cu toate acestea, văd că dulgherii au făcut o treabă bună, spuse Gordon, privind spre corabie.

— Asta doar pentru că am stat tot timpul cu ochii pe ei, ocărându-i şi amenințându-i cu muscheta! exclamă căpitanul portului, clătinând furios din cap. Nici că am mai întâlnit vreodată nişte oameni mai duşmănoşi şi mai hrăpăreţi decât şleahta asta de hoţi! Ăştia nu ştiu de vorbă bună, domnule! Nu s-au pus serios pe treabă decât atunci când i-am anunţat că le interzic să se îmbarce pe corăbiile lor înainte de a termina reparaţiile.

— Sunt oameni care muncesc pentru câştig.

— Sunt oameni care muncesc pentru propriul interes, şi pentru nimic altceva! strigă ofiţerul, cu faţa roşie de mânie. Deşi i-am implorat pe cei de la comandament să mă trimită în altă parte, iată că războiul este pe sfârşite şi eu mă aflu tot aici, în acest golf plin de hoţi şi contrabandişti!

— Permiteţi-mi să vă mulţumesc pentru efortul depus, spuse Cordon scoţându-şi mănuşa şi întinzându-i mâna.

— Randolf Nettleton, bucuros de cunoştinţă. Mă iertaţi, căpitane, pentru ieşirea de adineauri… Dar comandantul domniei voastre mi-a încredinţat o sarcină grea şi detestabilă.

— Am să îi scriu generalului un răvaş pentru a-l înştiinţa de plecarea mea. Dacă aţi avea amabilitatea să îi

înmânaţi personal mesajul, aş putea să îi scriu şi despre doleanţele dumneavoastră şi să îl rog să vă acorde transferul. I-aş cere asta sub titlul de favoare personală.

— Aţi face aşa ceva?… Pentru un necunoscut?

Gordon arătă spre corabie şi spuse:

— Tot ce văd în momentul de faţă este o treabă bine făcută. Ştiind câte aţi avut de pătimit pentru a duce această sarcină la bun sfârşit, am să vă rămân veşnic îndatorat.

— Vai, vă mult…

— Nu este nevoie să-mi mulţumiţi, stimate domn. Sunteţi, în schimb, amabil să îmi spuneţi unde am putea găsi găzduire şi provizii pentru călătorie?

— Dacă aveţi cu ce plăti, veţi putea trage la oricare dintre cele trei hanuri de lângă port. Toate au odăi curate şi spaţioase. Cu proviziile însă, adăugă el în şoaptă, e o cu totul altă poveste. Se găsesc de toate, dar pentru orice trebuie să plăteşti îndoit.

— Trebuie să cumpăr alimente şi alte provizii necesare pentru călătorie.

— Suntem departe de Boston şi aici actul semnat de general nu valorează mare lucru. Comercianţii de pe-aici nici nu vor sta de vorbă cu domnia voastră dacă nu veţi desface larg băierile pungii.

Atenţia lui Nicole – care şedea în continuare în căruţă, prea departe pentru a auzi dialogul dintre ei – fu atrasă de bărbatul care apăruse pe puntea corăbiei. Omul avea o barbă lungă şi neîngrijită, ce aproape că îi ajungea până la piept, părul împletit la spate – ce, contrar obiceiului marinarilor, stătea să se desfacă şi nu era dat cu catran – şi faţa tăbăcită de soare, de vântul sărat şi de greutăţile înfruntate. Era îmbrăcat în nişte haine zdrenţuite, ce atârnau pe trupul său costeliv, iar una dintre glezne îi era marcată de o cicatrice lăsată de lanţuri. Omul care stătea acum nemişcat şi o privea era, fără îndoială, un

fost ocnaş. Totuşi, postura lui, felul în care îşi ţinea umerii – cândva masivi – perfect drepţi, i se păreau extrem de cunoscute. Nicole sări imediat jos din căruţă şi se îndreptă spre corabie.

— Domnul comandant mi-a dat tot aurul pe care…

Gordon se întrerupse şi se întoarse spre Nicole, care începuse deja să traverseze schela.

— S-a întâmplat ceva, draga mea?

— Lady Harrow! strigă în momentul acela bărbatul cu înfăţişare de cerşetor.

Nicole se opri, ca lovită de trăsnet, în mijlocul schelei şi, ţinându-se cu o mână de balustradă, privi în sus cu ochii mari.

— Samuel?…

— Credeam că visez, spuse bărbatul cu vocea tremurândă.

Nu îl mai văzuseră pe secundul lui Gordon de vara trecută, când se despărţiseră de el în portul Boston şi porniseră cu un grup de mateloţi spre moşia Harrow.

— Samuel, dumneata eşti?

— Chiar el! făcu Gordon, care dintr-un pas ajunse în spatele ei.

— Căpitane, nu am sperat că am să vă revăd vreodată!…

— Dar ce s-a întâmplat cu dumneata? întrebă Nicole.

Gordon se întoarse întrebător spre ofiţerul de pe chei.

— Eu n-am nicio legătură cu daravera asta, domnule căpitan, se grăbi să spună acesta.

— Are dreptate, sir, strigă Samuel de pe puntea corăbiei. Toţi cei de aici ne-au tratat cu omenie.

— Atunci cine…?

— Chiar ofiţerii Marinei noastre regale, căpitane. Când au capturat corabia, ne-au retrogradat pe toţi şi, drept pedeapsă, ne-au pus pe toţi să facem serviciul de

veghe pe gabie.

— Şi cât timp a durat asta? întrebă Gordon, cuprins de mânie.

— Pân’ ce ne-au atacat yankeii, răspunse Samuel, ştergându-şi fruntea cu mâneca zdrenţuită. A fost o iarnă cumplit de lungă, căpitane, adăugă el, trecându-şi privirea peste confraţii săi.

Mulţi dintre ei se aflau într-o stare şi mai jalnică decât Samuel. Căpitanul portului traversă, la rându-i, schela şi se opri lângă Gordon.

— Nu am văzut în viaţa mea oameni mai muncitori decât aceştia, spuse el.

— Bine, dar uitaţi-vă la ei! Sunt într-o stare vrednică de plâns!

— Chiar dacă nu se vede, deoarece nu a trecut mult timp de când se află aici, vă rog să mă credeţi că le-am asigurat hrană din propriile noastre provizii. Însă în privinţa hainelor, adăugă ridicând din umeri căpitanul portului, lucrurile stau după cum v-am spus. Documentele armatei nu au nicio valoare aici.

— Aşa este, dom căpitan, interveni Samuel, încuviinţând din cap. S-au purtat omeneşte cu noi. Şi ne-au lăsat să dormim la bordul navei ca nişte adevăraţi marinari.

— Doi dintre membrii echipajului au fost răniţi în timpul atacului şi se află acum la infirmerie, explică ofiţerul. Când au aflat că veţi prelua comanda navei, toţi mateloţii aceştia, fără nicio excepţie, m-au rugat în genunchi să îi las să rămână la bord. Nu pot decât să le admir loialitatea.

— Câţi au rămas din vechiul echipaj? întrebă Gordon.

— Toţi în afară de Williams, care a murit de aprindere de plămâni.

— Odihnească-se în pace! murmură Gordon, după care ridică vocea pentru a fi auzit de toţi marinarii de pe

punte. Băieţi, trebuie să ştiţi că am trecut de partea americanilor. Carter şi mateloţii pe care îi vedeţi aici pe chei urmează să pornească împreună cu mine într-o misiune care ne-a fost încredinţată de către americani. Aceia dintre voi care vor să ni se alăture sunt bineveniţi. Celor care preferă să rămână pe uscat, le voi oferi cu dragă inimă actul de liberare şi sincerele mele urări de bine. Am să vă las un răgaz, ca să puteţi discuta între voi înainte de a lua o hotărâre.

— Nu avem nevoie de niciun răgaz, dom căpitan, spuse Samuel. Te vom urma până la capătul pământului, de are să fie nevoie.

Toţi marinarii de pe punte se ridicară solemni în picioare şi luară poziţie de drepţi.

După patru zile de eforturi susţinute, reuşiseră să procure cu chiu, cu vai niscaiva provizii. La început, negustorii din Marblehead se arătaseră complet lipsiţi de scrupule, refuzând cu încăpăţânare să facă orişice concesie în privinţa preţurilor. Latura umană a comunităţii a ieşit, totuşi, la iveală după trei zile, răstimp în care toţi localnicii au ajuns să afle povestea lui Gordon şi a lui Nicole – că vasul acestuia a fost rechiziţionat şi folosit ulterior în blocada britanică, cum Gordon a fost arestat de către britanici sub acuzaţia de trădare, cum a reuşit să scape din închisoare cu ajutorul unui sergent american şi al acestei femei despre care se zvonea că ar fi de viţă nobilă. Ori de câte ori intra acum în vreuna dintre prăvăliile ce împânzeau străzile şerpuitoare ale satului, Nicole era întâmpinată cu căldură şi respect.

Spre sfârşitul celei de-a patra zile, când ajunseseră, în sfârşit, la concluzia că făcuseră tot ce le stătuse în putinţă pentru îmbarcarea din dimineaţa următoare, Gordon şi Nicole hotărâră să facă o plimbare pe dealurile din apropierea docurilor. Era o după-masă călduroasă,

motiv perfect pentru a evada un pic din cabinele strâmte ale corăbiei.

— Abia aştept să pornim la drum mâine dimineaţă, murmură Nicole, strecurându-şi mâna sub braţul lui Gordon.

Gordon salută două trecătoare, ridicându-şi pălăria.

— Mărturisesc că târguiala înverşunată din ultimele zile pur şi simplu m-a stors de vlagă, zise el după ce acestea se îndepărtară.

Un domn mai în vârstă, ce mergea pe trotuarul opus, se întoarse brusc şi traversă strada, îndreptându-se spre ei.

— Ai o clipă, căpitane?

Era un bărbat bărbos, cu trupul ca o butie, îmbrăcat într-un palton ce făcea cute în jurul pieptului său masiv.

— Numele meu este Darren, căpitane Goodwind. Sunt căpitanul navei *Hannah*.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, căpitane, zise Gordon, salutând milităreşte.

— Am aflat despre greutăţile cu care te confrunţi şi despre misiunea dumitale, spuse bărbatul, trăgând cu nesaţ din luleaua sa de lut expirând vălătuci de fum aromat la fiecare cuvânt. Alături de echipajul dumitale, ai făcut o impresie tare bună prin părţile acestea.

— Ceea ce nu i-a împiedicat pe negustorii locali să mă stoarcă şi de ultimul bănuţ, răspunse Gordon, râzând amar.

— Ce să-i faci? Sunt nesătui, răspunse jovial căpitanul Darren. Dar acum, să ne întoarcem la oile noastre. Bănuiesc că ai să ridici ancora în curând. Ai ticluit vreun plan pentru a trece de blocadă?

— V-aş fi recunoscător, stimate domn, dacă mi-aţi putea da nişte sfaturi în această privinţă.

Acesta era, în mod evident, răspunsul pe care îl aştepta căpitanul Darren.

— Pescarii noştri se vor întoarce acasă mâine noapte, înainte de răsăritul lunii. Vor naviga prin sud şi nu încape îndoială că se vor încrucişa cu navele de blocadă. Britanicii nu scufundă vasele pescăreşti. Preferă în schimb să le uşureze de mare parte din captură. Vremurile sunt aşa cum sunt şi soldaţii britanici sunt la fel de avizi după peşte proaspăt ca şi americanii.

— Bine, dar nu înţeleg, interveni Nicole. Pescarii dumneavoastră ştiu că vor fi prinşi de navele de blocadă?

— Pescarii nu sunt decât o diversiune, spuse Gordon, dând încet din cap.

Darren zâmbi, vădit satisfăcut de agerimea lui Gordon.

— Eu am să purced cu două corăbii pe o rută nordică. Dacă doriţi, puteţi să ne urmaţi până când vom ajunge în siguranţă în larg.

— Vă sunt cu adevărat recunoscător, domnule căpitan, răspunse Gordon. Ne vom amâna, aşadar, plecarea şi vom fi pregătiţi să ridicăm pânzele mâine, la miezul nopţii.

Capitolul 12

Trăsura coti brusc, trezind-o pe Anne din somn. Tânăra se aplecă în faţă şi privi afară pe fereastră. Apa mării strălucea în lumina dimineţii, amintindu-i, prin vastitatea sa, de apropiata despărţire.

Îşi trecu privirea peste restul pasagerilor. Toţi dormeau. Judith aţipise cu capul pe umărul lui Charles, care sforăia grozav pe locul de lângă fereastra opusă. Anne nu îşi putu reţine un zâmbet.

Trăsura îi purtase prin noapte tot mai aproape de corabie şi de momentul despărţirii. Îşi aminti că, înainte de a aţipi la rându-i, văzuse că Thomas dormea pe locul din faţa sa, iar John stătea întins pe restul banchetei, cu capul

în poala bărbatului. Acum, fiul şi soţul ei dormeau îmbrăţişaţi. Pare-se că pe parcursul nopţii Thomas se întinsese pe banchetă, iar copilul se cuibărise la pieptul său. Tatăl şi fiul dormeau strângându-se în braţe, învăluiţi în lumina caldă a răsăritului de soare. Anne se întoarse din nou spre fereastră, încercând să-şi înăbuşe suspinele.

După ce se linişti puţin, îşi întoarse faţa spre John şi Thomas şi rămase aşa, sorbindu-le din priviri pe cele mai scumpe fiinţe din viaţa ei, până când trăsura trecu peste o groapă adâncă, zgâlţâind grozav pe toată lumea.

Charles se trezi cu un horcăit, îşi frecă ochii, apoi scoase capul pe fereastră şi îi strigă blând vizitiului:

— Măi George, fii şi dumneata cu mai multă băgare de seamă!

— Îs eu, Harry, sir. George doarme, răspunse cu voioşie în glas tânărul argat. Îmi cer iertare pentru hurducături, dar mă tem că n-am ce-i face. Drumul de ţară e de vină.

Charles se aplecă mai tare în afară.

— Da, ai dreptate, spuse el, studiind terenul. Şi văd că am ajuns la mare.

— Aşa este, dar, înainte de toate, bună dimineaţa, stăpâne! Da, am ajuns la mare, şi asta într-un răstimp foarte scurt.

— Fii bun şi opreşte trăsura, să ne dezmorţim cu toţii picioarele.

— Desigur, sir. Văd puţin mai încolo un loc de popas.

Când trăsura se opri, pasagerii se dădură jos şi făcură câţiva paşi, întinzându-şi braţele şi picioarele amorţite. Harry îi trezi pe vizitiu şi pe ceilalţi doi argaţi şi coborâră toţi patru de pe acoperişul trăsurii.

Anne împărţi tuturor căni pline cu cidru subţiat cu apă, apoi luă desaga cu merinde din mâinile lui Harry şi începu să întindă masa.

— Ce privelişte minunată! observă Charles. Unde-i flăcăiaşul nostru? adăugă el, privind în jur.

— Nu s-a trezit încă, răspunse Thomas, oprindu-se în dreptul lui. Cei doi bărbaţi rămaseră o vreme nemişcaţi, admirând panorama verde-albastră ce li se deschidea înaintea ochilor. Era, într-adevăr, o privelişte superbă. Dincolo de popas, drumul cobora şerpuind pe o faleză stâncoasă abruptă, acoperită cu arbuşti de iarbă-neagră. Dedesubt, în braţele ocrotitoare ale unui golfuleţ, se întindea un sat cu case de piatră cenuşie. Aici, coasta făcea o cută strânsă, astfel încât căuşul golfului era orientat aproape direct spre nord. Primele raze ale soarelui cădeau oblic pe faleza înaltă, formând o linie de lumini şi umbre. De pe chei răzbea zvon de glasuri. Privind într-acolo, văzură şiruri de mateloţi cărând saci şi lăzi cu provizii, încrucişându-se pe pasărelele din scânduri ale celor două corăbii cu catarge înalte care se aflau în port.

— Nimic nu se compară cu frumuseţea districtului North Devon într-o zi cu soare, spuse Judith, apropiindu-se de ei. Doar că, din păcate, cei de aici nu prea au parte de multe zile însorite.

— Aşa este. Am auzit că în această regiune marea poate fi foarte furioasă, spuse Thomas în şoaptă, de teamă să nu o îngrijoreze pe Anne.

— Nu degeaba o numesc mateloţii Coasta sălbatică, zise Judith.

Thomas ştia că, provenind dintr-o familie de galezi care se ocupase de generaţii întregi cu comerţul pe apă şi pe uscat, Judith cunoştea mai bine decât oricine condiţiile de navigare de-a lungul coastelor britanice.

— Tatăl meu obişnuia să spună că nu există pescari mai iscusiţi decât cei din Devon şi Cornwall – mateloţi şi ofiţeri aşijderea – continuă femeia. Doar că prea puţini dintre ei sunt dispuşi să se despartă de mult iubitele lor ţinuturi natale. Ceea ce, văzând cât de minunat este totul

în jur într-o zi însorită ca aceasta, este lesne de înţeles.

De pe chei se auzi strigătul unui ofiţer, urmat imediat de un sunet de goarnă.

— Căpitanul doreşte, fără îndoială, să ridice pânzele înainte să se strice vremea, spuse Charles. Nu ar trebui să mai zăbovim mult.

În momentul acela, Anne îi anunţă că micul dejun este pregătit, între timp, micul John se trezise şi era extrem de entuziasmat de tot ceea ce se petrecea. Pentru el, a dormi în trăsură şi a mânca pâine şi brânză la marginea drumului însemna o adevărată aventură.

Când trăsura reintră pe drum şi începu să coboare, o caravană de căruţe şi diligenţe apăru din urmă şi îi depăşi. Bărbaţii dădură bineţe călătorilor şi le făcură cu mâna. Privind prin fereastra deschisă, Anne observă că femeile din caravană păreau epuizate şi îndurerate. Una dintre ele schiţă un salut obosit, iar Anne îi răspunse cu un gest aproape solemn. Erau tovarăşe de suferinţă. Bărbaţii se gândeau cu entuziasm la începerea unei noi vieţi şi vedeau voiajul peste ocean ca pe o provocare, ca pe o aventură. Femeile în schimb, la gândul că îşi lasă în urmă familiile, prietenii şi tot ceea ce cunoscuseră până atunci, erau doborâte de durere.

Când trăsura opri lângă docuri, Charles şi Thomas săriră să îi ajute pe ceilalţi călători la descărcarea boccelelor, a cuferelor şi a butoaielor.

Anne îi privea, stând în picioare alături de Judith şi ţinându-l strâns de mână pe micul John.

— Lady Harrow?

Ambele femei se întoarseră în acelaşi timp. Cu excepţia unei singure persoane, nimeni dintre cei prezenţi aici nu ar fi trebuit să le cunoască adevărata identitate. În faţa lor stătea un tânăr îmbrăcat într-o mantie neagră, tipică pentru disidenţi, de sub care se iţea un guler

preoţesc alb.

— Sunteţi, cumva, pastorul Fields? întrebă Anne.

— Da, răspunse tânărul scoţându-şi pălăria şi înclinându-se înaintea ei.

— Iar eu voi călători împreună cu soţul meu, Thomas, sub numele de Anne Malvern, spuse ea în şoaptă.

— Vai, desigur! Vă rog să mă iertaţi.

— Malvern, repetă Anne în timp ce bărbatul căuta numele pe lista de călători.

Hotărâseră să folosească numele de fată al bunicii lui Thomas. Pentru ca John să nu audă restul discuţiei, Judith îl luă de mână şi îl duse să urmărească încărcarea corăbiei.

— Gata, am găsit, spuse pastorul. Vă asigur că eu şi soţia mea suntem singurii care vă cunosc adevărata identitate.

— După ce vom fi ajuns cu bine în larg, ne vom folosi bucuroşi numele adevărate, răspunse Anne. Am ales să ne ascundem momentan identitatea pentru a ne proteja atât pe noi înşine, cât şi pe ceilalţi pasageri.

— De bună seamă. Şi vă asigur că nu sunteţi singurii care se vor îmbarca astăzi sub nume false, spuse tânărul, ţinându-şi pălăria în mâini. Adevărul este că voiam să vă mulţumesc pentru generoasa dumneavoastră donaţie.

— Mă bucur că am avut posibilitatea de a-i ajuta pe ceilalţi, răspunse Anne zâmbind. Vă doresc să folosiţi şi să administraţi aceste daruri cu înţelepciune, domnule pastor.

— Milady…

— Domnule, vă reamintesc că vă adresaţi doamnei Malvern.

— Nu am cuvinte să vă mulţumesc, stimată doamnă. Graţie donaţiilor făcute cu atâta amabilitate de dumneavoastră, azi întreaga noastră congregaţie va putea să se îmbarce pe vas. Ba mai mult, acum chiar şi cele mai sărace dintre familii au tot ceea ce le este de trebuinţă pentru călătorie – alimente proaspete, pături,

medicamente – şi uneltele necesare pentru a-şi clădi un nou cămin peste ocean.

— Singura mea rugăminte este ca acest dar să rămână un secret ştiut numai de noi şi de Dumnezeu.

— Cum doriţi, stimată doamnă. Mă scuzaţi, dar îmi era cu neputinţă să nu vă adresez mulţumiri pentru bunătatea de care aţi dat dovadă.

Pastorul făcu un pas înapoi şi adăugă:

— Acum trebuie să mă întorc la familia mea. După ce vom fi ajuns cu bine în larg, eu şi soţia mea vă vom prezenta aşa cum se cuvine celorlalţi pasageri.

Anne stătea pe un cufăr, ţinându-şi copilaşul pe genunchi şi încercând să nu îl strângă prea tare în braţe. Micul John sporovăia voios, acaparat de toate lucrurile fascinante care se întâmplau în jurul lui.

— Priveşte, mămico, priveşte acolo! exclamă el arătând spre o ladă cu găini, ce tocmai era urcată la bordul navei.

Din fericire, Anne nu era nevoită să răspundă decât foarte rar. Depunea un efort eroic să îşi reprime lacrimile.

Încărcarea corăbiei luă sfârşit repede… Mult prea repede… Soarele strălucea sus pe cer, era cald şi plăcut, marea, liniştită, iar vântul blând ce sufla dinspre sud, îmbietor. Când căpitanul începu să strige impacientat, Charles se apropie şi murmură:

— Mă tem că a venit momentul, draga mea.

— Trebuie să pleci? întrebă John privind în sus, în ochii mamei.

— Da, scumpul meu. După cum ţi-am mai spus, bunicul Andrew este bolnav şi…

— Şi că trebuie să te duci să îl ajuţi să se facă iar bine, încheie copilul fraza în locul ei. Şi pleacă şi tati cu tine?

— Păi cineva trebuie să vină să aibă grijă de mine,

nu-i aşa?

John încuviinţă solemn din cap.

— Eşti tristă, mămico?

— Da, sunt tristă, pentru că are să-mi fie tare dor de tine, puiul mamei. Dar să ştii că am să mă gândesc la tine în fiecare zi, am să mă rog pentru tine şi am să aştept cu nerăbdare clipa în care voi putea să te strâng din nou în braţe!

Faptul că reuşea să rostească aceste cuvinte cu atât de mult calm o surprindea şi îi dădea totodată putere. Era ca şi cum sufletul ei s-ar fi detaşat de trup şi ar fi urmărit conversaţia de la distanţă. Ochii nu îi lăcrimau, vocea nu îi tremura, iar asta se datora doar păcii imense care pusese stăpânire pe ea.

— Promite-mi că ai să fii cuminte şi că ai să asculţi de…

— De unchiul Charles şi de mătuşa Judith, spuse copilul.

În ultimele zile avuseseră de atâtea ori această conversaţie, încât acum ştia replicile pe de rost.

— Da, dragul meu.

— Şi de Maisy.

— Ei te vor ocroti şi vor avea grijă de tine, fiindcă te iubesc cu toţii foarte mult. Iar acum îmbrăţişează-mă, dă-mi o sărutare şi spune-mi că mă iubeşti.

— Te iubesc, mămico, spuse copilul, privind-o cu ochii săi albaştri şi inocenţi.

Anne îi sărută obrazul, părul mătăsos de pe frunte, inspiră cu nesaţ parfumul lui cald şi apoi făcu cel mai dureros lucru din toată viaţa ei: îi dădu drumul.

Se aşteptase ca în acest moment lacrimile să-i şiroiască pe obraji, dar descoperi şi de această dată, nu fără o oarecare uimire, că faţa îi era în continuare uscată. Îl urmări cu privirea pe Thomas, care se aplecă să-şi ia rămas-bun de la copil, şi observă că el abia mai putea să

vorbească printre suspine. O lăsă pe Judith să îl mângâie pe spate – ei doi vor avea timp să se ţină în braţe şi să-şi aline reciproc durerea când vor fi pe navă.

Se strânseră cu toţii, cu micuţul John în mijloc, şi începură să se roage. Apoi se îmbrăţişară şi îşi spuseră rămas-bun. Toţi, în afară de Anne. Tânăra urmărea totul ca prin vis şi nu deveni pe deplin conştientă de realitatea despărţirii decât în clipa în care John fu urcat în trăsură. Charles spuse ceva. Ştia că unchiul său vrea să-i dea scrisoarea pe care o pregătise pentru Andrew, dar în momentul acela pur şi simplu nu avea puterea de a-şi mişca mâinile, iar în mintea ei nu era loc decât pentru copil. John scoase capul pe fereastră, şi razele soarelui îi mângâiară părul. Anne încercă din răsputeri să-şi înfrâneze lacrimile. Trebuia să îşi vadă clar copilul. Aceasta era imaginea pe care voia să şi-o amintească ori de câte ori avea să-şi închidă ochii în săptămânile şi lunile ce urmau. Aceasta era imaginea care îi va da putere.

— Vino, draga mea! îi şopti Thomas. E timpul să mergem.

Îl lăsă să o ia de braţ şi porniră împreună spre vas. Când ajunse în dreptul schelei, se întoarse şi întinse braţul, cu palma deschisă, spre fiul său.

— Rămas-bun, scumpul meu!

Când ajunseră la bordul navei, lăsă mâna soţului său, se duse la parapet şi rămase cu privirea aţintită asupra tabloului însorit de dedesubt. Thomas se opri în spatele ei. Era recunoscătoare pentru tăria lui liniştitoare. Îl auzi strigându-le celor de jos ultimele cuvinte de despărţire şi îl lăsă să vorbească în numele amândurora. Apoi mateloţii ridicară schela şi azvârliră frânghiile pe punte. Nava îşi înălţă pânzele şi se puse în mişcare. Deşi îi era greu să îşi reţină lacrimile atâta vreme cât îşi vedea copilaşul, Anne era hotărâtă să nu se piardă cu firea.

În cele din urmă însă, uscatul se pierdu în depărtare.

Portul părea acum o tipsie împrejmuită de stânci, iar satul, o pietricică pe un povârniş de smarald. Apoi nu mai văzu nimic în afară de reflexiile aurii ale razelor ce mângâiau valurile unduitoare ale mării. În momentul acela, îşi lipi faţa de pieptul soţului ei şi, la fel cum făceau mai toate femeile adunate lângă balustradă, începu să verse lacrimi amare.

Capitolul 13

Pentru Anne, voiajul se dovedi a fi cu totul altfel decât prima ei călătorie peste ocean.

Atunci era în doliu după Cyril, primul ei soţ, şi, la insistenţele lui Nicole, se învoise să pornească spre Anglia. Călătorise în toiul iernii, în cala unei corăbii azvârlite de colo-colo pe o mare zbuciumată de furtună. Vântul rece şuiera sălbatic, talazurile uriaşe se spărgeau cu zgomot de bordul corăbiei, pasagerii gemeau, iar sufletul ei era cernit. Faptul că îl avea alături pe micuţul John, scumpul său bebeluş, fusese pe atunci singurul lucru care o împiedicase să cadă pradă întunericului ce ameninţa să o înghită.

În primele zile ale celei de-a doua călătorii, Anne se prăpădise de dorul copilului. Îşi simţea inima zdrobită de durere. În nopţile nedormite, când din jur răzbeau până la ea suspinele altor femei ce jeleau, la rândul lor, despărţirea de cei dragi, Anne resimţea o parte din durerea prin care trecuseră cândva mamele sale. Ambele ei mame.

Ştia de mică faptul că, în încercarea de a-i salva viaţa, mama ei naturală, o franţuzoaică, o încredinţase prietenei sale Catherine, pentru ca aceasta să o ducă la un doctor englez. Aflase şi că, în timp ce Catherine se afla la Halifax, britanicii îi surghiuniseră pe acadieni, împrăştiindu-i în cele patru zări. Anne fusese apoi crescută

de familia de englezi, dragii ei Andrew şi Catherine, iar dubla ei moştenire culturală rămăsese tot timpul parte din ea, la fel ca numele, părul, ochii, respiraţia.

Totuşi, deşi cunoscuse dintotdeauna drama celor două femei, nu putuse să le înţeleagă cu adevărat suferinţa – până acum, când o trăia pe propria-i piele.

Dar eu am să-i revăd pe John. În curând voi fi din nou alături de el, îşi repeta ea întruna, întrebându-se uneori cum a putut Louise să îndure o asemenea suferinţă, să trăiască fără să ştie… Ea, cel puţin, ştia unde se afla odorul ei, ştia că îl lăsase pe mâini bune, acasă.

În primele două nopţi petrecute pe vas, Anne nu dormise decât câteva ceasuri. Mânca doar pentru că Thomas îi punea mâncarea în faţă şi îi spunea că trebuie să se hrănească. Ieşea din cabină doar atunci când el o lua de mână şi o conducea pe punte. În zorii celei de-a treia zile – o duminică – Thomas îi aduse la pat un bol plin cu ceai negru, apoi o conduse până la încăperea unde restul femeilor se adunaseră deja pentru a se spăla şi a se îmbrăca pentru slujba de dimineaţă.

Între timp, toată lumea de pe vas aflase adevărata lor identitate şi faptul că fuseseră nevoiţi să-şi lase fiul în Anglia. Celelalte femei îşi dezvăluiau, la rândul lor, tragicele poveşti de viaţă, dar Anne, incapabilă să suporte atâta suferinţă, încercase să-şi închidă ochii şi urechile la lacrimile şi cuvintele lor. Totuşi, dimineaţa aceasta era diferită. Când se întoarse în sala principală şi se aşeză, alături de ceilalţi, la masa centrală pentru a servi un mic dejun alcătuit din pâine, ceai şi compot de mere, Anne simţi un fior în inimă, ca şi cum o voce dumnezeiască i-ar fi vorbit în şoaptă.

Pe durata călătoriei, atât ea, cât şi Thomas adoptaseră stilul vestimentar al disidenţilor – straie negre sau gri, ţesute în casă. Thomas purta o manta lungă de

culoare neagră şi o pălărie cu boruri tari. Anne îşi strânsese părul la spate, îşi pusese pe cap o bonetă scrobită, albă, cu şnururile legate sub bărbie. De îndată ce şeful de echipaj sună din goarnă, chemând pe punte marinarii de serviciu şi invitându-i pe ceilalţi la micul dejun, toţi pasagerii porniră spre punte, unde fură întâmpinaţi de către căpitan. Acesta îşi scoase pălăria şi îşi înclină capul în dreptul celui mai vârstnic dintre cei doi pastori.

— În fiecare duminică, obişnuiesc să le citesc oamenilor mei pasaje din Scriptură, spuse el. Totuşi, ar fi minunat ca slujba de astăzi să fie ţinută de un adevărat slujitor al bisericii.

— Primim invitaţia cu cea mai mare plăcere! Membrii echipajului sunt bineveniţi să se alăture congregaţiei noastre.

Slujba începu cu o cântare, urmată de o a doua şi apoi de o a treia. Un bărbat cânta la concertină, altul la muzicuţă şi un al treilea la cimpoi. Nimeni nu avea o carte de imnuri religioase pentru simplul motiv că nimeni nu avea nevoie de aşa ceva. Erau un grup unit printr-o credinţă comună, oameni ce îl slăviseră împreună pe Domnul ani la rândul. Aşa că întâmpinară răsăritul soarelui printr-un canon pe patru voci, ce îi făcu pe marinari să se uite unii la alţii cu ochii mari de uimire.

Când începură să intoneze cea de-a patra cântare, Anne îşi ridică uşor privirea şi scrută înălţimile. Navigau cu toate velele ridicate – o masă de pânze umflate de vânt, pictate în nuanţe roşiatice de razele soarelui ce răsărea din ape, undeva în spatele corăbiei. Cerul era de un albastru desăvârşit, fără urmă de nori. Bordajul navei scârţâia, iar puntea de sub picioarele ei nu stătea o clipă locului. În dreptul tribordului planau doi albatroşi, cu capetele întoarse spre ei, ca şi cum ar fi căutat să audă mai bine cântările.

Bărbatul care îi întâmpinase pe chei, cel mai tânăr dintre cei doi pastori, deschise Biblia şi începu să citească din Evanghelia după Ioan. Anne asculta cu atenţie, minunându-se că se poate concentra asupra cuvintelor. Ceaţa din mintea şi din inima ei începea să se ridice.

Inspiră adânc şi simţi ca şi cum ar fi fost pentru prima oară când îşi umplea plămânii cu aer de la îmbarcare încoace. Inspiră din nou, fără a expira imediat, ca un om care se ridică din patul de suferinţă şi îşi ţine o clipă răsuflarea, pentru a se convinge că este adevărat, că totul este din nou în ordine. Trase din nou aer în piept şi observă că durerea din suflet i se domolise. Scumpul ei John îi lipsea în continuare şi avea să îi lipsească până vor fi din nou împreună. Şi totuşi, acum se împăcase cu situaţia şi era din nou în stare să privească atât spre viitor, cât şi spre trecut, fără a simţi că i se rupe inima de durere.

— Lăudat fie Domnul!

Preţ de o clipă crezu că ea însăşi rostise cuvintele, pentru că exact asta simţea: recunoştinţă. Dar nu, ele fuseseră de fapt murmurate de soţul său. Se întoarse spre el şi îi întâlni privirea caldă şi iubitoare.

— Ai revenit, şopti Thomas.

Anne întinse braţul şi îl luă de mână, fără a-i păsa că nu era un gest tocmai cuvenit în situaţia de faţă.

— Da. Sunt aici.

Capitolul 14

Trebuie să facem prăjitură cu prune.

— Prăjitură cu prune? Credeam că nu prea te dai în vânt după ea, spuse Judith nedumerită.

Deşi mai toţi copiii îndrăgeau acest desert, nepotul ei se dovedise a fi o excepţie. Femeia îşi aminti că, atunci când gustase pentru prima oară o prăjitură cu prune, John luase doar câteva guri şi apoi împinsese bolul la o parte.

„Gata, mi-a ajuns, anunţase el ca un om mare. Să nu mi se îngroaşe talia”.

Judith îşi dusese mâna la gură pentru a-şi ascunde zâmbetul, aruncând o privire întrebătoare spre bona copilului. Oare John o fi auzit-o pe ea spunând asemenea cuvinte? Trebuia să o roage să fie atentă la ceea ce spune de faţă cu tânărul stăpân al casei, care asimila cu repeziciune tot ce auzea în jur.

Reveni cu gândurile în prezent. John stătea rezemat de genunchiul ei – poziţie confortabilă pentru el şi liniştitoare pentru ea.

— Îi place lui mami, răspunse el pe un ton uşor abătut. Poate că se întoarce azi şi eu vreau să o aşteptăm cu prăjitură.

Judith simţi că i se înceţoşează ochii. Ştia că lui John îi era dor de mama sa. Deşi se străduiau, împreună cu Charles, să îi ocupe timpul cu fel de fel de activităţi plăcute, nu aveau cum să îi abată gândurile de la cea mai importantă fiinţă din viaţa lui.

— Am să vorbesc cu bucătăreasa, spuse ea mângâindu-i tandru pletele castanii.

Pur şi simplu nu putea să-i spună copilului că mama sa nu se va întoarce nici azi, nici mâine şi în nicio altă zi din viitorul apropiat.

Băieţelul îşi ridică privirea şi îi zâmbi, aparent mulţumit de răspuns, apoi ţâşni spre etajera în care îşi ţinea cărţile şi jucăriile.

— Bunico, vrei să-mi citeşti o poveste?

Lui Judith îi plăcea la nebunie să îi citească. Savura împreună cu el misterul şi aventurile din cărţile pentru copii şi adora să îl simtă aproape, cuibărit lângă ea. Să simtă parfumul proaspăt pe care îl emana trupuşorul lui cald după baia de dimineaţă, să se bucure văzând încrederea deplină pe care o avea în ea. Şi mai era ceva. O amintire dulce-amară îngropată în adâncul sufletului său,

despre care Judith nu vorbea nimănui. Băiatul îi aducea aminte de fiul ei, Cyril – tatăl lui John –, care se petrecuse din viaţă imediat după naşterea copilului său.

Întrebarea lui John fusese una mai degrabă retorică. Ştia că răspunsul nu putea să fie decât unul singur, aşa că începu să caute cartea potrivită, iar Judith se trase la o parte în fotoliu, făcându-i loc să se aşeze alături.

Pentru ea, acesta era unul dintre cele mai plăcute momente ale zilei. John obişnuia să se scoale cu noaptea-n cap, când soarele abia ce începea să răsară la orizont, dar pe Judith nu o deranja defel să-şi părăsească patul cald şi să se ducă în camera copilului. Avea o înţelegere cu bona, care îmbăia şi îmbrăca băiatul, apoi se retrăgea în bucătărie pentru a pregăti micul dejun. Judith savura fiecare clipă petrecută alături de nepotul ei, sperând în secret ca slujnica să fie cât mai puţin eficientă şi să apară cât mai târziu cu bucatele.

Când preluaseră tutela lui John după plecarea părinţilor lui, Charles fusese cât se poate de ferm.

— Nu trebuie să-i răsfăţăm prea tare pe băiat. E un copil adorabil, iar mie îmi vine foarte greu să rezist farmecului său. Totuşi, dacă nu vrem să ni se urce în cap, va trebui să impunem nişte reguli. Nu putem să-i îngăduim să devină indisciplinat şi să alerge liber prin toată casa. Pentru binele lui, trebuie să menţinem ordinea şi disciplina. Nu vrem ca la întoarcere Anne să găsească un copil răzgâiat.

Judith încuviinţase din cap. Charles avea, de bună seamă, dreptate, dar, ah, nu ar fi fost minunat să-şi poată petrece întreaga zi în compania acestui băieţel încântător? …

În urma acelei discuţii, stabiliseră un program zilnic strict, pe care Charles îl respecta cu sfinţenie, deşi Judith sesizase în repetate rânduri cât de mult şi-ar fi dorit el să-şi încalce propriile reguli. Totuşi, Charles făcuse alegerea

corectă. Nu puteau să permită ca micuţul să pună stăpânire pe întreaga suflare din gospodărie. Prin urmare, căzuseră de acord ca Judith să petreacă în compania copilului primele ore ale dimineţii şi un pic de timp după-masa, când bona îşi servea ceaiul. Charles îşi revendicase orele de dinainte de prânz. Atunci, cei doi obişnuiau să hoinărească împreună prin grădinile conacului, să coboare până la pârâu sau să se plimbe călare prin sat – momente în care îţi era mai mare dragul să vezi cât de mândru stă John pe şa, în faţa lui Charles. În mod obişnuit, copiii de condiţia lui călăreau singuri pe un ponei, însoţiţi de un rândaş care ţinea dârlogii, dar Charles era potrivnic unei asemenea idei.

— Are la dispoziţie o viaţă întreagă pentru a călări singur, îi mărturisise el lui Judith. Vreau să mă bucur de acest răstimp scurt în care pot să-i ţin lângă mine pe şa, ascultându-i sporovăială de copil.

Înainte de a lua cina, Judith şi Charles îi făceau o ultimă vizită lui John, pentru a-l înveli în pătuţ şi pentru a spune împreună rugăciunea de seară. Era un moment special pentru tustrei, deşi aproape de fiecare dată când auzea cum copilul îl roagă pe Dumnezeu să aibă foarte, foarte mare grijă de mămica şi de tăticul lui, Judith simţea că îi dau lacrimile. Următoarea rugăminte a micuţului era la fel de înduioşătoare şi de sinceră: „Doamne, Te rog frumos să îl faci bine pe bunicul Andrew, ca mămica mea să poată veni acasă”. John se urcă pe fotoliu lângă Judith, întrerupându-i reveria. Femeia îşi trecu braţul peste umerii lui şi îl trase mai aproape.

— Şi, ia spune-mi, despre ce este vorba în carte, dragul bunicii?

— Despre un bărbat care cântă la un… La ceva care… Ăăă… Care face muzică.

— Care face muzică? Da, aşa este. E un instrument numit pian.

— Şi cum face un pian muzica? întrebă copilul, cu ochii mari de curiozitate.

— Păi face… Scoate sunete, sunete frumoase… Muzicale, da, sunete muzicale.

— Tare-aş vrea să am şi eu un pian din ăsta de sunete!

— Ei bine… Noi, de fapt, chiar avem unul. Jos, în salon.

— Zău? exclamă copilul, radiind de încântare. Pot să-i pun şi eu să facă muzică?

— Hmm… Nu prea cred… El nu se lasă uşor, trebuie să ştii să cânţi la pian. Nici eu nu ştiu.

— Bona ştie?

— Ah, sunt convinsă că nu.

— Dar unchiul?

Fusese învăţat să îi spună unchiului mamei sale „unchiul Charles”, dar atunci când vorbea cu însufleţire despre ceva, se întâmpla să aleagă varianta mai scurtă.

— Nu ştiu ca unchiul Charles să fi cântat vreodată la pian, dar să ştii că am să-i întreb.

— Cineva trebuie să cânte la el, altfel de ce-i avem? insistă copilul.

Judith zâmbi.

— Îţi făgăduiesc că am să vorbesc despre asta cu unchiul Charles. Chiar azi, la cină.

John dădu încet din cap. Era clar că, în viziunea lui, chestiunea nu suporta niciun fel de amânare.

— Iar acum, hai să terminăm de citit povestirea înainte să se întoarcă bona.

Copilul îşi întoarse privirea spre paginile cărţii şi mângâie cu o tandreţe nemărginită ilustraţia instrumentului. În momentul acela, Judith hotărî că trebuie să îi vorbească lui Charles fără de întârziere.

Deşi nu se cântase niciodată la pian în preajma lui, copilul simţea o atracţie neobişnuit de puternică faţă de

acest instrument. Să fi avut un talent înnăscut pentru muzică? Dacă da, atunci trebuie să îl ajute să îşi descopere şi să îşi dezvolte acest talent.

— Bună dimineaţa, draga mea! spuse Charles zâmbind când Judith intră în bibliotecă. Ai dormit bine? întrebă el, lăsând deoparte gazeta londoneză pe care o citea.

Judith îi răspunse printr-un zâmbet şi încuviinţă din cap.

— Tocmai vin de la John, spuse ea în timp ce traversa încăperea.

— Ce mai face băiatul nostru?

— E bine. E foarte bine, din câte îmi dau eu seama. Trebuie să recunosc că azi m-a surprins foarte tare, zise femeia, rezemându-se de biroul lui din lemn de mahon.

Charles se aplecă înainte, privind concentrat chipul soţiei sale, care continuă:

— Are o carte nouă – una dintre cele pe care le-ai comandat de la Londra. Bona mi-a spus că John a rugat-o şi pe ea să i-o citească în repetate rânduri. Este povestea acelui tânăr prodigios, pe nume Mozart. John adoră cartea aceea şi mai cu seamă pianul. Mi-a spus că i-ar plăcea la nebunie să aibă şi el unul. Când i-am spus că, de fapt, noi avem deja un pian în salon, m-a întrebat dacă poate să îl audă cântând.

Charles, care o asculta cu atenţie, înţelese imediat încotro se îndrepta discuţia.

— Dar este încă prea mic!

— Şi Mozart a învăţat de mic să cânte la pian, ripostă moale Judith.

Charles dădu din cap, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, făcând pielea să scârţâie sub greutatea sa. Îşi drese glasul, dar nu spuse nimic. Privirea îi era aţintită undeva departe, ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte

de un lucru care îi scăpa. Sau care îi provoca prea multă durere.

— Mama obişnuia să cânte la pianul acela, spuse el într-un sfârşit, cu vocea uşor răguşită. Ţin minte că mă furişam afară din camera mea şi mă ascundeam în spatele draperiilor pentru a o asculta. Odată am aţipit, iar „dispariţia” mea a pus pe jar toată suflarea din casă, adăugă el, râzând uşor. Când am fost în cele din urmă găsit, în loc să mă mustre şi să mă trimită imediat în camera mea, mama m-a ridicat lângă ea pe bancă şi a mai cântat o melodie înainte de a mă trimite înapoi cu guvernanta. Din momentul acela, mă invita în salon în fiecare seară şi mă lăsa să o ascult cântând. Iar eu savuram fiecare clipă. După moartea ei…

I se puse un nod în gât şi trebui să se oprească.

— Nimeni nu a mai cântat la pianul acela după moartea ei, încheie el în cele din urmă, cu privirea îndurerată.

Judith aşteptă ca soţul ei să se reculeagă, apoi ocoli masa şi îşi aşeză blând mâna pe umărul lui. Charles ridică braţul şi îi strânse mâna într-a sa.

— Te-ar deranja să auzi pe altcineva cântând la pianul acela?

— Nu, nicidecum, veni imediat răspunsul lui. Ba chiar mi-ar face plăcere.

— Cred că şi lui John i-ar plăcea.

— Totuşi, există o problemă, spuse Charles, lăsându-se pe spătarul scaunului şi ridicându-şi privirea spre ea. Niciunul dintre noi nu ştie să cânte la pian – asta dacă nu cumva tu…

— O, nu! spuse Judith zâmbind, după care oftă uşor. Din păcate, nu am avut parte de o educaţie muzicală.

— Bănuiesc că nici bona…

— Am întrebat-o deja. Nu are nici măcar înclinaţii, darămite cunoştinţe muzicale.

Charles se aplecă înainte, făcând scaunul să scârţâie din nou, şi se sprijini cu mâinile de masă.

— Trebuie să existe o soluţie. Dacă băiatul vrea muzică, o va avea.

Judith zâmbi. Ştia că soţul ei va fi dispus la orice pentru a face posibil lucrul acesta.

— Ne vedem la micul dejun, îi şopti ea, sărutându-l pe obraz.

Capitolul 15

Un voiaj de cinci zile era o bagatelă, o nimica toată pentru nişte matrozi încercaţi, dar pentru Nicole, Gordon şi restul pasagerilor de pe vas, călătoria aceasta durase parcă o veşnicie. Acum, pe când soarele se apropia de asfinţit, navigau în sfârşit prin Golful Fundy, îndreptându-se spre Golful Cobequid.

Când văzu promontoriul din Georgetown ridicându-se semeţ şi verde ca smaraldul în dreapta ei, Nicole simţi că o trece un fior de emoţie. Se aplecă înainte, rezemându-se cu coatele pe balustrada de la tribord. Îl auzi pe Gordon dând nişte ordine scurte. Admira stăpânirea de sine de care dăduse dovadă logodnicul ei încă de când trecuseră de flota britanică ancorată în portul Halifax. Mateloţii forfoteau în jurul ei, căţărându-se pe scările de frânghii, desfăşurând pânzele. Nicole rămase cu privirea aţintită spre îndrăgitul promontoriu, pe care petrecuse atâtea clipe minunate împreună cu Anne.

Pe parcursul celor cinci zile, auziseră de trei ori răsunetul infernal al războiului maritim. Prima dată se petrecuse într-o seară, când în depărtare izbucniseră nişte bubuituri de tun, apoi văzuseră la orizont o ceaţă roşiatică, despre care, la început, Nicole ar fi vrut să creadă că nu este decât un al doilea asfinţit. Totuşi, când Gordon dăduse ordin să se stingă toate felinarele şi să fie strânse toate

velele, tânăra înţelesese prea bine care era, de fapt, adevărul.

În cea de-a doua zi a voiajului, Gordon înălţase pe catarg drapelul britanic. Nicole ştia că asta însemna a arbora un pavilion fals, dar, având în vedere faptul că navigau drept spre navele blocadei britanice, era limpede motivul pentru care Gordon recursese la o asemenea tactică, aşa că renunţase să mai spună ceva. Totuşi, pesemne că bărbatul îi sesizase îngrijorarea, căci se grăbise să traverseze duneta până la ea şi să îi explice că va face tot ce îi stătea în putinţă pentru a înapoia nava proprietarilor săi de drept. Pentru că, în ochii lui, aceasta era în continuare o corabie britanică. Nicole preferase să nu observe cu glas tare faptul că era, într-adevăr, o navă britanică, dar al cărei echipaj era loial cauzei americane. Ceea ce însemna că, dacă ar fi fost capturaţi de oricare dintre taberele aflate în conflict… Dar nu avusese curajul să-şi ducă acel gând până la capăt.

Totuşi, faptul că arborau pavilionul britanic şi că navigau cu îndrăzneală direct spre navele inamicului a făcut să nu fie opriţi nici măcar o dată. Au trecut de două ori pe lângă nave britanice, care i-au salutat prin salve de tun. Gordon a răspuns de fiecare dată aşijderea, înălţând şi coborând pavilionul. Nava continuase să navigheze spre nord, ocolind portul Halifax şi apoi intrând ca o săgeată în golful Fundy.

— Cât de bine îmi amintesc acest promontoriu, spuse Gordon, care se apropiase pe nesimţite, şi acum stătea chiar lângă ea. Eram ferm hotărât să-mi declar sentimentele în ziua în care ne-am dus împreună acolo.

— Ştiu, răspunse încet Nicole, lipindu-şi umărul de braţul lui.

Aici, la bordul navei, nu putea să-şi arate afecţiunea mai mult de atât. Când se află în public, un căpitan de vas trebuie să fie văzut ca o figură solitară, îi spusese odată

Gordon. Totuşi, înainte de acest voiaj, Nicole nu înţelesese niciodată cât de adevărate erau aceste cuvinte.

— Ştiam ce simţi pentru mine. Dar eu nu eram sigură de sentimentele mele, aşa că nu puteam să te las să vorbeşti.

— Da, ştiai, încuviinţă Gordon. Ştiai ce simţim amândoi. La fel cum ştiai că duc o viaţă lipsită de credinţă, lipsită de o busolă divină.

Nicole îşi îndepărtă de pe faţă pletele răvăşite de vânt şi privi în sus, spre chipul logodnicului ei.

— Nu ţi-am mulţumit niciodată pentru tăria ta, pentru statornicia credinţei tale în Dumnezeu, spuse încet Gordon. Totuşi, acum te rog să îmi îngădui să îndrept lucrul acesta, adăugă el, încercând să-şi ascundă tremurul din voce. Deşi amândoi nutream aceleaşi simţăminte, tu ai avut tăria să nu cedezi. Şi tocmai de acest refuz avea nevoie inima mea mult prea mândră şi îndărătnică. Îţi mulţumesc, draga mea, că ai făcut din mine bărbatul care sunt azi. Bărbatul care poate să rostească aceste cuvinte fără să se ruşineze.

— Iubitul meu!... Murmură Nicole, încercând din răsputeri să-şi înfrâneze pornirea de a se arunca în braţele lui.

Se priviră îndelung, şi asta îi umplu sufletul de linişte.

— Nu m-am mai simţit atât de calmă de când am pornit din Marblehead...

— E greu să găseşti pace sufletească atunci când eşti înconjurat tot timpul de primejdii – fie ele reale sau închipuite, zise Gordon.

— Dacă aş fi ştiut cât de greu va fi, nu te-aş fi rugat niciodată să mă aduci aici.

— Dacă era doar în interesul tău personal, probabil că aş fi fost nevoit să te refuz. Deşi te iubesc din tot sufletul şi ştiu cât de mult îţi doreşti să-ţi vezi încă o dată

părintele, nu aş fi putut să pun în pericol vieţile atâtor oameni.

Înainte ca Gordon să apuce să vorbească despre scopul principal al acestei escale, Carter strigă de la timonă:

— Suntem gata pentru voltă, căpitane!

— Perfect, răspunse Gordon.

Se întoarse şi, după ce se asigură că toate sunt la locul lor, strigă:

— Volta în vânt!

— Am înţeles, căpitane. Volta în vânt. Daţi-i zor, băieţi! strigă Carter, învârtind timona.

Corabia se roti, făcând vântul să treacă dintr-un bord în celălalt. Velele plesniră cu putere, marinarii traseră vârtos de parâme, corabia se înclină grozav într-o parte şi în curând promontoriul se pierdu în depărtare.

Spre vest, apele Golfului Cobequid străluceau sub razele soarelui ce asfinţea. Spre est, întinsul apei, scufundat deja în întunericul înserării, era pictat în nuanţe de gri şi albastru-închis. În timp ce corabia înainta în golfuleţ, rafalele de vânt răvăşeau dealurile din jur, fără a undui însă câtuşi de puţin suprafaţa apei. Nicole rămase lângă copastie, până când apărură pe cer primele stele, ce păreau să-i ureze bun-venit acasă.

Planul lor era să ancoreze în secret, undeva în Golful Cobequid, pentru a evita confruntarea cu o navă britanică. Apele canadiene erau, fără doar şi poate, în mâinile britanicilor, dar majoritatea satelor franceze din împrejurimi rămâneau ostile faţă de trupele şi corăbiile engleze. Gordon nădăjduia să găsească un loc de ancorare în acest golfuleţ izolat, pentru ca apoi să-şi continue călătoria pe uscat până în Georgetown.

Carter i se alătură căpitanului la tribord şi cei doi bărbaţi începură să scruteze coasta împreună. Nicole ştia

că se foloseau de ultimele raze ale soarelui pentru a găsi un loc bun de ancorare. După ce corabia va fi fost ancorată, urma să lase bărcile la apă şi să vâslească până la mal, la adăpostul întunericului. De acolo, aveau să-şi continue călătoria călare până în Georgetown, la casa părinţilor lui Nicole. Andrew şi Catherine Harrow ajutaseră multă lume – atât francezi, cât şi loialişti din coloniile sudice – să se stabilească în aceste ţinuturi ce aparţinuseră cândva acadienilor. Gordon spera că legătura lor cu familia Harrow le va asigura bunăvoinţa sătenilor şi că aceştia nu le vor vorbi englezilor despre venirea lor.

Gordon şi Carter studiau coasta cu ocheanele, consultându-se în şoaptă. În cele din urmă, ultima rază de soare păli încet şi o lună aproape plină îşi făcu apariţia pe cer, deasupra unui deal împădurit. Cei doi bărbaţi păreau să fi ajuns, în sfârşit, la o concluzie.

În stânga şi în dreapta, se vedeau licărind felinarele din satele de pe coastă, dar drept înainte, totul era scufundat în întuneric şi tăcere. Gordon se duse la timonă şi îi dădu ordin cârmaciului să se apropie de uscat. Oamenii de pe catarge se grăbiră să strângă câteva pânze. De o parte şi de alta a prorei, doi mateloţi lansau peste bord fire cu plumb, pe care apoi le scoteau, anunţând de fiecare dată pe un ton cântat adâncimea apei. În cele din urmă, Gordon ordonă să se arunce ancora şi să fie coborâtă barca.

Nicole fu transbordată cu grijă în ambarcaţiunea ce aştepta dedesubt. Toate acestea se petrecură sub supravegherea atentă a lui Gordon, care aşteptă să se îmbarce toţi marinarii care fuseseră desemnaţi să-i însoţească pe uscat, şi apoi i se alătură logodnicei sale.

Oamenii, cu toţii mateloţi încercaţi, vâsleau în tăcere. Gordon stătea la prova, alături de Carter, care îi îndruma pe vâslaşi pe muţeşte, printr-o simplă ridicare a mâinii. Datorită mareei înalte, reuşiră să ajungă la mal fără să se

împotmolească. Bărbaţii ridicară imediat vâslele, săriră în apă, o ajutară pe Nicole să coboare pe uscat, iar apoi împinseră barca pe mal şi o adăpostiră sub un pâlc des de copaci.

Deşi se străduiseră să le facă pe toate acestea în modul cel mai silenţios cu putinţă, nu apucară să urce nici douăzeci de paşi pe povârnişul dealului, că şi auziră o voce strigându-le în limba franceză:

— Opriţi! Sunteţi încercuiţi!

Carter apucă strâns braţul marinarului de lângă el şi îi şopti printre dinţi:

— Stai nemişcat!

— Nu faceţi nicio mişcare, încuviinţă în şoaptă Gordon. Văd mai multe umbre printre copaci. În ambele părţi.

Nicole privi prin întuneric spre Gordon, apoi strigă în limba franceză:

— Venim cu gânduri de pace!

— Atunci de ce trebuie să vă furişaţi în taina nopţii? ripostă atacatorul nevăzut.

— Fiindcă… Fiindcă sunt vremuri periculoase, răspunse Nicole, încercând să-şi ascundă tremurul din voce.

Zgomot de paşi.

— Cum se face că o corabie cu pavilion britanic are la bord nişte susţinători ai cauzei americane şi o femeie ce ne cunoaşte graiul?

— Sunt una de-a voastră, răspunse Nicole.

— Una de-a noastră? pufni zeflemitor bărbatul. Na-ţi-o bună!

— Acesta este adevărul. Familia mea trăieşte în Georgetown.

— Georgetown este un sat britanic. Noi suntem acadieni.

— Şi eu aşijderea. Britanică şi acadiană deopotrivă.

Acadienii începură să se sfătuiască în şoaptă. La un moment dat, din direcţia cealaltă, se auzi foşnet de paşi şi un bărbat spuse:

— Aprindeţi o torţă!

La auzul vocii, Nicole tresări, dar înainte să înţeleagă motivul pentru care se emoţionase, conducătorul grupului de acadieni ripostă:

— Este periculos să aprindem torţele!

— Este la fel de periculos să comitem greşeli. Aprindeţi numaidecât o torţă!

Scăpără cremenea, iasca fumegă şi flacăra unei torţe începu să pâlpâie curând. Orbită de lumină, Nicole nu reuşi să distingă decât mâna celui care ţinea torţa.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă bărbatul. Este Nicole!

În momentul acela Nicole înţelese, în sfârşit, cine era. Deşi nu îl vedea din cauza întunericului, se avântă spre el cu braţele întinse.

— Guy! Unchiul meu scump şi drag!

Călătoreau însoţiţi de Guy – unchiul lui Nicole – şi de alţi patru săteni care fuseseră aleşi în acest scop, pentru că aveau cai şi puteau parcurge drumul pe întuneric, cunoscând ţinutul ca-n palmă.

Cei patru nu se arătaseră prea prietenoşi şi primitori nici chiar după ce Guy îşi strânsese nepoata în braţe, vărsând lacrimi de bucurie. După ce se desprinsese din îmbrăţişare, Nicole le explicase că trebuie să pornească neîntârziat către Georgetown. Cei patru o ascultaseră posaci şi, când Guy le-a cerut ajutorul, nu au spus nici da, nici ba, însă de însoţit, s-au învoit să îi însoţească doar după ce Nicole a adăugat că este dispusă să plătească pentru serviciile lor – şi nu puţin. După ce se sfătuise rapid cu oamenii săi, Gordon hotărâse ca el, Nicole şi alţi câţiva să-şi continue drumul călare, restul marinarilor urmând să

găsească adăpost în cea mai apropiată aşezare acadiană.

Caii acadienilor, nişte bidivii dereşi bine dresaţi, nu au nechezat şi nici măcar nu au lovit pământul cu copitele atunci când el şi cu Nicole s-au apropiat prin întuneric. După ce o ajutase să salte în şa, Gordon o privise cu tâlc, făcându-i semn să se uite la copitele cailor. Conformându-se, Nicole cercetase îndelung copitele animalelor, dar tot nu se dumirise. Gordon a bătut-o atunci uşor pe picior, avertizând-o parcă să fie cu ochii în patru, apoi se dusese să-şi ia şi el calul în primire.

Acum, Nicole călărea flancată de Guy şi de Gordon. Unchiul ei, un bărbat de o mare tărie sufletească, îi amintea într-o mare măsură de Henri Robichaud, tatăl ei acadian. Când norii se împrăştiară şi drumul fu scăldat de razele argintii ale lunii, Nicole văzu că bărbatul avea părul şi barba încărunţite. *Şi tata îmbătrâneşte*, realiză subit tânăra femeie. *Câtă vreme a trecut de când nu ne-am mai văzut*!... Guy avea expresia unui om care, deşi avusese multe de îndurat la viaţa lui, nu îşi pierduse nicio clipă integritatea şi simţul compasiunii. Când drumul intră pe un făgaş drept, învăluit de linişte şi de lumina albă a astrului nopţii, Nicole întinse braţul şi îi strânse mâna.

După câteva ceasuri, opriră pentru a lăsa caii să se răcorească. Nicole realiză cât este de ostenită abia când descălecă. Gordon o luă de braţ şi o ajută să se aşeze pe un buştean. Când Guy li se alătură, ceilalţi se îndepărtară puţin. În lumina slabă a lunii, Nicole văzu că aceştia întorceau tăcuţi capul ba într-o parte, ba în cealaltă, scrutând atât porţiunea de drum din faţa lor, cât şi pe cea din spate.

Mesajul pe care încercase să i-l transmită Gordon la începutul călătoriei căpătă, în sfârşit, sens. Cercetând din nou copitele cailor, Nicole observă că acestea erau înnegrite – unse pesemne cu un amestec de ulei şi funingine. Părul de pe corp şi coama animalelor nu

reflectau deloc lumina, la fel ca toate frâiele şi scările şeilor. Toate componentele metalice ale harnaşamentelor fuseseră date cu o unsoare neagră şi groasă şi acoperite cu cârpe pentru a nu zăngăni. Nicole îşi aminti că, deşi merseseră la galop, caii nu făcuseră aproape niciun zgomot. *Deoarece nu sunt potcoviţi*, realiză ea.

— Aceştia sunt contrabandişti? îl întrebă ea în şoaptă pe Guy.

Văzând că unchiul său nu zice nimic, Nicole se întoarse spre

Gordon şi îi traduse întrebarea.

— Pesemne că noi am sosit tocmai când aşteptau o ambarcaţiune de-a lor, spuse acesta. Nu aveau niciun alt motiv pentru a se aduna într-un grup atât de mare în faptul nopţii.

— Fără îndoială că prietenii noştri au fost cu ochii pe redutabila dumneavoastră corabie de îndată ce aceasta a pătruns în apele golfului, spuse Guy zâmbind.

Zâmbetul lui semăna atât de mult cu cel al lui Henri, încât Nicole trebui să clipească pentru a-şi stăvili lacrimile.

— Au bănuit pesemne că sunteţi o navă de patrulare britanică.

— Şi *dumneata* eşti contrabandist, unchiule?…

Trecu multă vreme înainte ca Guy să-i răspundă.

— Drumurile nu sunt sigure în ziua de azi, spuse el în cele din urmă, evitându-i privirea. Britanicii vin puhoi sau nu vin deloc. La fel ca furtunile oceanului. Garnizoanele sunt goale. Toţi soldaţii au plecat în sud, să lupte pe front.

Se opri şi o privi în ochi.

— Tâlharii atacă după pofta inimii. Aproape nimic nu trece de ei. Impozitele au crescut până la cer. Aşa că noi, acadienii, ne-am apucat de „comerţ”, adăugă el, ridicând neputincios din umeri. Este singurul mod în care putem supravieţui.

Unul dintre contrabandişti şuieră încet.

— Trebuie să pornim, spuse Guy, întorcându-se spre cai.

Pe măsură ce se apropiau de Georgetown, mânau din ce în ce mai repede. Nicole realiză că se luau la întrecere cu zorile doar când apărură la orizont primele dâre ale răsăritului.

— Este interzis să călătoreşti pe timp de noapte, îi explică unchiul său în goana calului. Dar trebuie să încălcăm legea, căci în timpul zilei, soldaţii ar recunoaşte scopul în care sunt folosiţi aceşti bidivii. Totuşi, pentru siguranţa voastră, trebuie să urmăm drumul principal.

Odată cu primele raze ale soarelui, din pământ începură să se ridice leneş vălătuci de ceaţă. Nicole îşi dădu seama de răcoarea umedă a aerului doar când văzu picăturile de rouă de pe haina lui Gordon. Îşi strânse mantia în jurul corpului şi îşi trase gluga pe cap. Când ajunseră la marginea satului, ceaţa deveni atât de deasă, încât îi înghiţi cu totul pe călăreţii din faţă. Casele pe care le recunoştea – sau, mai bine zis, îşi dorea să le recunoască – se iveau şi dispăreau brusc, aidoma unor năluci tăcute. Trecură pe lângă gardul bisericii păstorite de Andrew, dar şi lăcaşul era învăluit în ceaţă.

Gordon şi Nicole trecură în frunte şi conduseră grupul prin piaţa centrală, după care cotiră pe uliţa binecunoscută. Deşi era epuizată, Nicole îşi simţi inima tresărind de bucurie.

Când opriră, obloanele casei erau încă închise. Nicole descălecă fără a se lăsa ajutată, deschise cu mâinile tremurânde portiţa şi porni, urmată de Gordon şi de Guy, pe aleea ce ducea spre căsuţă.

Înainte de a apuca să bată, uşa se deschise larg, şi în cadrul ei apăru Andrew.

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraz, Nicole se aruncă în braţele lui. Andrew avea părul cărunt şi era tras la faţă. Din bărbatul falnic care fusese odată nu mai rămăsese

decât o umbră.

— Bine te-am găsit, tată, suspină Nicole cu faţa îngropată în umărul lui.

— L-am auzit pe Dumnezeu rostindu-mi numele. Încă înainte de a deschide ochii şi de a mă da jos din pat, ştiam că astăzi îmi va bate bucuria la uşă, şopti Andrew, după care ridică vocea şi o strigă pe Catherine.

Nicole auzi strigătul surprins şi plin de încântare al mamei sale. Se simţi înlănţuită de alte două braţe, auzi glasul mamei sale şoptindu-i ceva la ureche. Auzi că părinţii ei îl salută pe Gordon şi îi mulţumesc lui Guy. Dar, în tot acest timp, ea nu putuse să-şi deschidă ochii. Sau poate că şi i-a deschis, dar nu reuşise să vadă nimic din cauza potopului de lacrimi.

Capitolul 16

Nicole şedea lângă foc şi sorbea din ceaiul pregătit special de mama sa. Nu, nu era ceai negru de Ceylon, deoarece Catherine decretase că fiica sa nu are nicidecum nevoie de o băutură care să o ţină trează. Simţea cum căldura licorii îi intră în oase, ca şi cea a buştenilor ce trosneau în vatră. Ambii părinţi o mângâiau pe umăr ori de câte ori treceau pe lângă ea.

Guy îşi bea ceaiul lângă uşă, alături de ceilalţi francezi. Când Catherine îi servi cu nişte felii groase de pâine proaspătă, unse cu unt şi miere, aceştia mulţumiră murmurând respectuoşi. Pe feţele tuturor se citea stima pe care le-o purtau soţilor Harrow. Din când în când, acadienii aruncau câte o privire prin uşa deschisă, observând cu îngrijorare razele ce străpungeau ceaţa de afară. Nu mai puteau zăbovi mult.

Nicole ascultă dialogul purtat, prin intermediul lui Catherine, între Gordon şi Guy.

— După cum v-am spus, am jurat credinţă cauzei

americane.

— Şi totuşi, navigaţi sub pavilion britanic, observă Guy.

— Armatorii vasului sunt britanici, nu noi. Sau, mai bine zis, noi nu ne mai considerăm a fi britanici. Am să vă explic cu altă ocazie motivele acestei alegeri. Tot ce trebuie să ştiţi în momentul de faţă este că avem de îndeplinit o misiune. Americanii ne-au cerut să călătorim până în Louisiana.

După ce Catherine tălmăci cuvintele lui Gordon, francezii se strânseră mai aproape. Pe feţele lor se citea consternarea.

— Mergeţi până în cea de-a doua Acadie?

— Dacă putem. Dar mai întâi trebuie să facem rost de provizii. Şi asta în cea mai mare taină.

— Aprovizionarea nu va fi o problemă, dacă aveţi cu ce plăti.

— Avem.

Guy aruncă o privire spre tovarăşii săi.

— Aproape fiecare familie din satul nostru are neamuri despre care nu mai ştie nimic de ani de zile. Am. trimis numeroase scrisori în Louisiana, dar nu am primit niciun răspuns.

— Puteţi să ne încredinţaţi nouă scrisorile. Vă vom ajuta cu plăcere.

După ce Catherine îi traduse cuvintele în limba franceză, toţi se luminară la faţă. Guy se întoarse din nou spre Gordon şi îi spuse, de această dată cu o reală îngrijorare în glas:

— Dar nu ştiu dacă putem face treaba asta fără să afle nimeni.

— Sosirea voastră nu are cum să treacă neobservată, interveni Andrew. Mai devreme sau mai târziu, vestea că sunteţi aici va ajunge la urechile demnitarilor din Halifax.

— Cât timp avem la dispoziţie?

— Nu mai mult de câteva zile.

— Vai, cum să plece atât de repede? interveni îndurerată Catherine.

— Nu pot risca să rămână mai mult, draga mea, răspunse Andrew cu blândeţe.

— Dar mie nu îmi sunt de ajuns câteva zile…

— Nu, nici mie. Însă e tot ce avem.

Nicole îşi adună puterile şi se ridică în picioarele. Abia ce sosiseră şi se vorbea deja despre plecare. Era prea obosită pentru a mai putea suporta aşa ceva.

— Mă iertaţi, dar eu trebuie să mă retrag, spuse ea.

— O clipă, draga mea, zise Gordon.

Se apropie de ea, o luă de braţ şi o conduse până în dreptul părinţilor ei.

— Nicole şi cu mine avem o rugăminte la dumneavoastră, spuse el.

Nicole îşi dădu seama că părinţii ei ghiciseră deja care vor fi următoarele lui cuvinte. Catherine întinse braţul spre ea şi o luă de mână, iar Gordon i se adresă lui Andrew.

— Stimate domn, am venit să cer mâna fiicei dumneavoastră. Ştiu că această cerere vă ia pe nepregătite, dar, având în vedere nesiguranţa timpurilor în care trăim, nu mai putem aştepta.

Andrew îi întinse mâna, şi Gordon i-o întinse pe a lui.

— V-aş ruga, de asemenea, să ne faceţi onoarea de a ne uni destinele în faţa lui Dumnezeu înainte să plecăm! încheie el.

Nu era nevoie de niciun acord verbal. Catherine şi Nicole se îmbrăţişară plângând, iar Gordon şi Andrew îşi strânseră mâna cu solemnitate şi bucurie.

Capitolul 17

Când se deşteptă, Nicole auzi păsările cântând afară

şi casa răsunând de râsete. Rămase întinsă în pat şi îşi roti ochii prin odaie. Razele pătrundeau prin deschizăturile înguste ale obloanelor de la fereastra din spate, ceea ce era cât se poate de straniu, fiindcă locuinţa era orientată spre est. Însemna că trebuie să fie trecut de ora prânzului. Să fi dormit întreaga dimineaţă?

În cele din urmă, voi să se ridice, dar muşchii corpului nu îi dădură ascultare. Dormise în patul bunicului Price. Bătrânul insistase să i-l cedeze, iar ea fusese prea obosită pentru a protesta cu convingere. Perna probabil că provenea din dormitorul părinţilor săi, căci emana parfumul lui Catherine.

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru o siluetă ascunsă în umbră. Nicole ştiu imediat că este mama ei.

— Bună dimineaţa, mamă, spuse ea căscând.

— Cum eşti, draga mea? o întrebă Catherine, intrând în odaie.

— Mult mai bine decât m-aş fi aşteptat.

— Mă bucur să aud asta, spuse Catherine, aşezându-se uşor pe marginea patului. Aveai mare nevoie de odihnă.

— Gordon s-a trezit deja? întrebă Nicole.

Logodnicul ei şi oamenii acestuia înnoptaseră în casa unui vecin. Când Catherine încuviinţă din cap, Nicole se întinse satisfăcută.

— Atunci este cazul să mă dau şi eu jos din pat.

— Între timp Gordon a fost până la navă şi înapoi, zise Catherine.

— Poftim?! Cum este cu putinţă aşa ceva?

— S-a dus să ia cufărul tău şi uniforma lui de gală, spuse femeia, după care nu îşi mai putu stăpâni râsul. Şi este cu putinţă pentru că tocmai ce-a bătut ceasul orele patru.

Când Nicole scoase un ţipăt, Catherine repetă:

— Da, este trecut de orele patru ale amiezii.

— M-ai lăsat să dorm toată ziua?! exclamă Nicole,

străduindu-se să se ridice în capul oaselor.

Catherine încuviinţă zâmbind, apoi se ridică şi îi întinse rochia pe care o purtase la sosire.

Veşmântul era într-o stare deplorabilă. Materialul era ţeapăn din cauza uzurii şi a aerului sărat şi păstra mirosul neplăcut al călătoriei de cu o seară în urmă: mirosul de cal, de şa, de negreală unsuroasă… Unde mai pui că, atunci când coborâse din barcă şi mai apoi, când se aşezase pe buştean în timpul popasului făcut pe drum într-acolo, îşi udase rochia, iar noroiul se uscase pe tiv. Nicole se zgâia la veşmânt de parcă nu credea că totul se întâmplase noaptea trecută.

— Mămico, de ce m-ai lăsat să dorm neîntoarsă cât e ziulica de lungă? întrebă ea, luând cu o grimasă rochia din mâinile lui Catherine.

— Te-aş fi lăsat să dormi până la dimineaţă, răspunse Catherine. Dar acum trebuie să te grăbeşti, draga mamei – de fapt, aşteaptă un pic, să-ţi aduc o rochie curată din dulapul meu. O poţi purta până…

Dar se făcu nevăzută înainte de a-şi termina fraza.

Catherine se întoarse curând cu o rochie din bumbac, cam decolorată, ce-i drept, dar curată. O ajută pe Nicole să o îmbrace şi apoi, cu mâinile ei iscusite de mamă, îi încheie iute nasturii de la spate.

Când intrară în sufragerie, John Price se ridică din jilţul său de lângă cămin şi se apropie de nepoata sa.

— Ia te uită, s-a trezit prinţesa noastră! exclamă el, zâmbind cu gura până la urechi.

— Vai, mi-e ruşine că am dormit atât de mult, bâigui Nicole, dureros de conştientă de faptul că era îngrozitor de târziu, că nici măcar nu se pieptănase, că le mai rămânea foarte puţin timp până la…

În momentul acela, uşa se dădu de perete.

— Faceţi loc, faceţi loc! strigă Carter, care căra împreună cu doi marinari unul dintre cuierele lui Nicole.

Unde vreţi să-i punem?

— Lăsaţi-l în odaia aceea! răspunse Catherine, arătând spre una dintre camerele din spate.

Uşa de la dormitorul părinţilor ei era deschisă şi în cadrul ei apăru Andrew. De astă dată, nu era îmbrăcat în obişnuitele sale haine de casă, ci într-o sutană neagră, împodobită cu măiestrie de către Catherine cu cusături purpurii şi aurii.

Andrew se duse la ea şi o cuprinse într-o îmbrăţişare călduroasă.

— Domnul să te binecuvânteze, scumpa mea. Ai dormit bine?

— Da, am… Ăă… Da, am dormit bine, răspunse ea, după care făcu un pas în spate şi privi buimăcită spre sutana lui. Iartă-mă, tată… Dar astăzi este, cumva, duminică?

Andrew îi răspunse printr-un zâmbet plin de iubire şi de bucurie.

— Nu, draga tatii. Astăzi e ziua nunţii tale.

— Of, mămico, şopti Nicole când se retraseră în iatacul din spate, privindu-şi îndelung cufărul.

Se strânseră din nou în braţe, plângând şi râzând amândouă.

— Ziua nunţii mele, repetă Nicole, privind în ochii mamei sale. O clipă furată unor vremuri de restrişte. Aş minţi dacă aş spune că este aşa cum mi-am închipuit-o.

— Ah, da, răspunse Catherine. Cred că înţeleg ce simţi în momentul acesta – bucurie amestecată cu un pic de tristeţe. Dar nu uita că ceremonia de căsătorie nu reprezintă decât începutul. Aveţi în faţă o viaţă întreagă în care să vă iubiţi şi să aveţi grijă unul de celălalt. Iar Gordon este bărbatul pe care ne-am rugat la Dumnezeu să îl găseşti într-o bună zi. Deşi nu îl cunoaştem de multă vreme, atât eu, cât şi tatăl tău suntem de părere că ai ales

cum nu se poate mai bine.

— Şi eu cred la fel, spuse zâmbind Nicole, îmbrăţişând-o din nou.

— Hai, repejor, că nu avem timp de pierdut! Trebuie să ne pregătim, spuse Catherine pe un ton energic.

Îşi întoarseră amândouă atenţia asupra cufărului. După ce îi ridicară capacul, Catherine se făcu nevăzută, apoi reveni cu o cădiţă de tablă. Umplu cada cu câteva găleţi de apă caldă aduse din bucătărie, apoi o ajută pe Nicole să se aşeze în ea, după care plecă din nou din dormitor şi se întoarse cu o cană cu ceai şi cu o felie de pâine unsă cu unt şi cu miere. Nicole era convinsă că nu va putea mânca nimic, dar, spre mirarea ei, după ce sorbi licoarea fierbinte, i se făcu brusc foame.

Când se ridică din cadă, văzându-şi rochia de mătase alb-crem întinsă pe pat şi pantofii aşezaţi alături, fu convinsă că, deşi circumstanţele erau aşa cum erau, nunta ei avea să fie exact aşa cum se cuvenea.

Catherine o ajută să îşi pună corsetul, sporovăind neîncetat în timp ce îi apăsa o mână pe şale şi trăgea cu cealaltă de şireturi. Trezită din reverie din cauza strânsorii, tânăra realiză că mama ei îi povestea cum, datorită căutării surorii lui pierdute, bătrânul John Price părea să fi căpătat din nou putere, fiind acum mai apropiat de fiica sa ca niciodată. Şi asta nu era tot, continuă Catherine făcând o fundă dublă. Căutarea acestei mătuşi, despre care nu ştiuse nimic până atunci, o acaparase cu totul şi pe ea. Împreună cu tatăl ei, citise jurnalul lui Edwin Price din scoarţă în scoarţă, adăugă femeia, îndemnând-o pe Nicole să îl întrebe pe bunicul John despre manuscris. Bătrânului i-ar face mare plăcere să-i vorbească despre emoţia cu care aştepta deznodământul acestei tragedii din trecut.

Catherine îi trase peste cap rochia de mireasă, apoi o privi şi şopti emoţionată:

— Vai, draga mamei, eşti o mireasă încântătoare!

După ce Catherine îi încheie năsturaşii din perle de pe spatele rochiei, Nicole se aşează cu grijă pe pat, şi mama sa îi aranjă părul, prinzându-l cu piepteni.

Cineva bătu la uşă.

— Pot să intru?

Catherine se repezi spre uşă, strigând:

— Nu, Gordon, îmi pare rău, dar nu ai voie să-ţi vezi mireasa înainte de nuntă!

— Atunci am să vă rog să mă ascultaţi prin uşa închisă. Nicole, iubita mea, mă auzi?

— Da, dragul meu, răspunse tânăra, apropiindu-se de uşă. Deşi de-abia îmi vine să cred că toate acestea se întâmplă cu adevărat.

— Nici mie nu-mi vine, dar toate lucrurile sunt pe făgaşul cel bun, te rog să mă crezi.

— Gordon, cred în tine cu toată fiinţa mea, răspunse cu simplitate Nicole. Mi-aş încredinţa şi viaţa în mâinile tale.

Urmă un moment de tăcere.

— Nicole, am ceva pentru tine, spuse în cele din urmă Gordon.

— Ce anume?

— Aşteptam o clipă de linişte pentru a-ţi înmâna acest cadou. Dar, pentru că timpul ne presează, va trebui să o fac acum, spuse el, după care se opri şi îşi drese vocea. Îţi aminteşti cum ţi-am descris seara în care m-am întâlnit cu John Jackson?

— Cred că ai spus că a fost un dar de la Dumnezeu.

— Întocmai. Ei bine, scumpa mea, în seara aceea, John Jackson m-a ajutat să recuperez ceva ce ai pierdut din cauza mea.

— Nu… Nu înţeleg…

— Nu. Bineînţeles că nu înţelegi. M-am gândit că ţi-ar plăcea să îl porţi la cununie.

Catherine îi făcu semn lui Nicole să se îndepărteze şi deschise uşor uşa.

— Acestea fiind spuse, stimate doamne, pentru moment eu mă retrag, spuse Gordon, punând ceva în mâna lui Catherine.

Catherine se întoarse încet, cu privirea aţintită asupra punguţei de catifea din mâinile sale.

— Ce e în punguţă, mămico?

Când văzu pandantivul de smarald şi lănţişorul de aur pe care le scoase Catherine din săculeţ, Nicole simţi că i se taie respiraţia, întinse tremurând mâna spre ele.

— Pandantivul meu!…

— Este al tău?

— A fost cândva.

— N-am văzut niciodată o podoabă mai încântătoare, spuse Catherine. Cum ai ajuns în posesia acestei minunăţii?

— Mi l-a dat unchiul Charles înainte să plec din Anglia, răspunse Nicole, continuând să privească fascinată nestemata de un verde strălucitor pe care o ţinea în palmă.

Catherine văzu că ochii fiicei sale deveniseră sticloşi din cauza lacrimilor care dădeau să se reverse, dar pe care Nicole se străduia să le ţină sub control.

— Nici nu visam că am să-i mai văd vreodată… Şi cu atât mai puţin că are să fie din nou al meu.

— Nu înţeleg…

— Nici eu. Cum de l-a găsit Gordon? îl dădusem…

Se opri şi privi în ochii mamei sale, apoi îşi scuturăcapul, ca şi cum ar fi vrut să alunge trecutul.

— Este o poveste complicată, se mulţumi ea să spună în cele din urmă, cu un zâmbet forţat.

— Atunci, deşi tare aş vrea să o ascult, mă tem că va trebui să mi-o povesteşti altă dată. Domnii care aşteaptă dincolo de uşa aceasta sunt nerăbdători să înceapă nunta.

— Nu îi vom mai lăsa mult să aştepte, căci şi eu sunt

la fel de nerăbdătoare ca ei, răspunse Nicole cu ochii strălucind de lacrimi de fericire.

Se întoarse şi îşi ridică părul, pentru ca mama sa să îi poată prinde lănţişorul la gât.

— De mai vorbesc mult, n-am să mai pridídesc cu plânsul.

Simţi greutatea pandantivului şi încercă să se uite la el.

— Se potriveşte cu rochia?

Catherine se aşează în faţa ei şi o privi din cap până în picioare.

— E ca şi cum ar fi fost făcut special pentru rochia aceasta. Pentru ziua aceasta, decretă ea în cele din urmă, strângându-şi fiica la piept. Iar acum lasă-mă să te aranjez, pentru că după aceea trebuie să mă pregătesc şi eu, adăugă ea, eliberând-o din îmbrăţişare.

Nicole arătă spre colţul odăii, spre cufărul deschis din care scoseseră rochia ei de mireasă.

— Am ceva pentru tine.

Catherine o privi lung, apoi se duse şi îngenunche lângă cufăr.

— E chiar pachetul de deasupra, spuse Nicole.

— Vai, Nicole, chiar nu trebuia, şopti Catherine.

Dădu la o parte tifonul alb, desfăcu pachetul şi scoase din el o superbă rochie de catifea albastră.

— Vai, dar eu nu sunt decât o biată soţie de pastor, spuse ea cu un râs tremurat. Nu pot să accept o asemenea…

— Ba poţi, zise Nicole, apropiindu-se de ea şi luându-i rochia din mâini. Acum este rândul meu să te ajut.

Catherine se întoarse încet şi Nicole începu să îi descheie nasturii rochiei de casă.

— Şi va trebui să porţi colierul meu de perle.

— Dar este prea mult…

— Nu pot să port şi colierul de perle, şi lănţişorul de la unchiul Charles. Iar perlele se pot considera norocoase să stea la un gât atât de încântător, adăugă ea, aşezându-i colierul. Eşti frumoasă, exact aşa cum trebuie să fie mama miresei. Iar acum suntem amândouă pregătite pentru nuntă.

Nicole ieşi din casă şi, încadrată de Catherine şi de John Price, înaintă pe aleea din grădină şi apoi pe uliţa satului. La prima răspântie, aşteptau un grup de fetiţe îmbrăcate în straie de sărbătoare, fiecare ţinând în mână câte o găleată pentru lapte, împodobită cu panglici şi plină cu flori de cireş, de măr şi de magnolie – flori culese în grabă de pe ramurile primilor arbori ai primăverii. La început, prichindelele rămaseră nemişcate în mijlocul uliţei, zgâindu-se la Nicole, apoi, la îndemnul mămicilor, îşi vârâră la unison mânuţele în găleţi şi începură a-i presăra drumul cu flori.

Rochia lui Nicole era croită după ultima modă pariziană. Corsajul era de un crem foarte pal, cu marginea brodată cu nişte perle minuscule. Fusta nu atingea pământul bătătorit al drumului de ţară, oprindu-se chiar deasupra gleznelor.

Când cei trei ajunseră în centrul satului, fetiţele şi mamele acestora o luară într-o cu totul altă direcţie decât cea la care se aştepta Nicole.

— Nu mergem la biserică?

— Nu, răspunse simplu Catherine.

— Bine, dar Gordon…

— Gordon se află deja acolo unde trebuie să te aştepte.

— Nu ar fi încăput cu toţii în biserică, fetiţă dragă, zise John Price chicotind. Ehei, dar eu ştiam asta de la bun început!

— Nu înţeleg.

— Părinţii tăi sunt îndrăgiţi de mai toată suflarea din

ţinut, îi explică el în timp ce le urmau pe fetiţe de-a lungul unei uliţe laterale. Vestea că te măriţi s-a răspândit într-o clipită şi toată lumea a fost invitată la nuntă.

Nicole înţelese abia când văzu pădurea şi arborii de pe marginea potecii, împodobiţi cu ghirlande din panglici şi flori de primăvară. Simţi din nou că îi ard ochii.

— Ah, murmură ea.

— Asta nu-i nimica, fata moşului, asta nu-i nimica, spuse râzând John Price.

Nicole îşi ţinu răsuflarea. Razele soarelui de asfinţit transformau cărarea într-un coridor natural, mărginit de verdeaţă, umbre şi coroniţe pictate în toate culorile curcubeului.

În cele din urmă, ajunseră pe mult iubitul ei promontoriu, de-a lungul căruia se formase un culoar străjuit de torţe şi încadrat de stâlpi împodobiţi cu ghirlande uriaşe din ramuri de brad. Mulţimea de săteni se întoarse zâmbind spre mireasă.

Tatăl ei, îmbrăcat în sutana de gală, o aştepta stând în picioare pe buşteanul – acoperit acum cu un covoraş – pe care petrecuse atâtea clipe minunate alături de Anne. Gordon stătea alături, îmbrăcat în uniformă de gală, cu o expresie solemnă pe chip, dar privind-o cu ochi surâzători.

Nicole se opri din mers pentru a savura momentul. Cerul, lumina torţelor, alaiul de nuntaşi, înfăţişarea puternică şi înţeleaptă a tatălui ei, faptul că era însoţită de mama şi de bunicul său, iar Gordon o aştepta la capătul aleii – fiecare amănunt al acestei clipe era o comoară nepreţuită, pe care voia să o păstreze intactă în memorie. Voia ca peste câteva zile să poată revedea aceste imagini cu ochii minţii, pentru a le analiza cu mai multă atenţie şi pentru a le putea preţui aşa cum se cuvine.

Capitolul 18

Judith se îmbăie şi se îmbrăcă în grabă. În dimineaţa aceea, fusese atât de acaparată de fascinaţia lui John pentru noua carte din care i se citea, apoi de conversaţia avută cu Charles, în bibliotecă, încât pur şi simplu pierduse noţiunea timpului. Micul dejun avea să fie servit în curând şi bucătăreasa nu îi privea cu ochi buni pe cei care soseau prea târziu, când toate bucatele erau deja reci. Judith îşi netezi grăbită pliurile rochiei, îşi vârî o batistuţă de dantelă în mânecă şi ieşi repede din cameră. Traversă holul lung şi coborî scara spiralată, iuţind pasul mult mai mult decât de obicei, intrând în cele din urmă gâfâind în micuţa sufragerie unde aveau să servească micul dejun.

— Îmi cer iertare…

— Bună dimineaţa, draga mea, spuse Charles, ridicându-se în picioare şi trăgându-i scaunul să se aşeze.

Judith ştia că nu o întrerupsese din lipsă de politeţe, ci pentru că nu dorea ca soţia lui să se înjosească în faţa fetei care servea masa.

— Ai dormit bine?

Nu conta că Judith îi răspunsese deja la această întrebare puţin mai devreme. Întrebarea fusese adresată din nou cu scopul de a destinde atmosfera. Charles îi făcu semn slujnicei, care aştepta lângă masă cu un castron aburind în mâini, iar aceasta se apropie şi începu să le umple holurile cu terci proaspăt. Judith se instală comod şi îşi aşeză şervetul în poală.

După ce îi făcu slujnicei semn că poate să se retragă, Charles o luă de mână pe soţia sa şi îşi plecară capetele pentru rugăciunea de dimineaţă.

După ce îşi ridicară din nou privirea, Charles fu cel care rupse tăcerea.

— Am primit o scrisoare de la Paris.

Nu putea fi vorba decât de un singur lucru. De o dare de seamă din partea bărbatului pe care îl angajaseră să o caute pe sora lui John Price.

— Veşti bune? întrebă Judith, aplecându-se spre el.

— Mă tem că nu, răspunse cu voce tărăgănată Charles, vădit dezamăgit. De fapt… Nu prea sunt veşti de niciun fel. Omul îmi scrie că până acum nu a descoperit mai nimic. La un moment dat a găsit sau, mai bine zis, a crezut că a găsit un indiciu care l-a dus în oraşul de pe coastă. Dar acolo, spune el, pista pe care pornise a murit de-a binelea; iartă-mi, te rog, nefericita expresie. Singura persoană de la care putea să afle nişte informaţii despre fiica lui Edwin Price murise de vreo şase-şapte ani. Şi se pare că nu îşi împărtăşise secretele cu nimeni altcineva.

— Îmi pare rău, spuse Judith, clătinând din cap.

— Am să îi scriu să continue căutările. Sunt sigur că trebuie să existe undeva în lumea asta măcar un om care să ştie mai multe. Nu trebuie decât să săpăm puţin mai adânc.

Se opri şovăind, apoi adăugă, glumind şmecher:

— Ei, iată! Mă tem că încep să apară asemănări de exprimare între mine şi corespondentul meu.

Judith zâmbi uşor distrată. Gândul îi stătea în continuare la depeşă. Ştia cât de dornic este Charles să îi ajute pe Catherine şi pe John Price, rezolvând acest caz misterios. Iar ea nu putea să îi ofere decât sprijin moral şi să se roage ca, într-o bună zi, soţul ei să afle adevărul. Să afle cum s-au petrecut lucrurile. Dar cum, când toate informaţiile erau îngropate într-un trecut îndepărtat? Nu îşi putu reţine un zâmbet. Îngropate. Azi păreau să se întreacă în asociaţii de idei morbide. Alungă acest gând şi redeveni serioasă. Vor afla vreodată adevărul? Dacă ar fi început căutările mai din timp, poate că ar fi avut mai multe şanse de izbândă. Dar acum nu era, oare, prea târziu?

Charles părea să fi schimbat deja subiectul.

— Draga mea, ce zici de încă o ceaşcă de cafea? Eu parcă aş mai pofti una.

Judith scutură din clopoţel, şi slujnica apăru numaidecât.

De îndată ce ceştile fură reumplute, Charles se ridică în picioare şi se apropie de Judith.

— Într-o dimineaţă ca aceasta, ar fi mult mai plăcut să ne servim cafeaua în faţa căminului din bibliotecă, nu crezi?

Judith încuviinţă şi o luă bucuroasă înainte. Adora momentele petrecute în bibliotecă împreună cu soţul ei. Focul trosnea şi şuiera în vatră, iar ei îşi sorbeau cafeaua în tăcere, ca doi prieteni vechi, într-un târziu, Judith îşi întoarse privirea de la flăcări şi se uită la soţul ei, ce şedea vizavi.

Charles îşi freca fruntea cu degetul mare şi cu arătătorul. Judith îl cunoştea îndeajuns de bine pentru a şti că îl supără ceva. Din păcate, în dimineaţa aceea îi comunicase o veste nu tocmai îmbucurătoare. Guvernanta lui John o anunţase că este nevoită să îi părăsească. Femeia avea să mai rămână la conac doar două săptămâni, după care erau nevoiţi să găsească o nouă bonă. Ceea ce ar fi fost greu de realizat chiar şi în vremurile bune, darămite acum, când Charles căzuse în dizgraţia majorităţii aristocraţiei engleze. Bărbatul îşi apăsa în continuare fruntea. Era sigură că şi pe el îl frământau aceleaşi gânduri.

— Când pleacă? întrebă Charles fără a-şi ridica privirea.

— Acum, că mama ei s-a stins, spune că trebuie să aibă grijă de bătrânul său tată. Vrea să plece peste două săptămâni sau, dacă este cu putinţă, chiar mai repede.

Charles îşi ridică în sfârşit capul şi o privi consternat.

— Dacă este cu putinţă?! repetă el. Cum să fie cu putinţă să găsim o nouă guvernantă în doar două săptămâni?

Judith încuviinţă abătută din cap.

Charles încetă să-şi mai frece fruntea şi îşi lăsă mâna să cadă.

— S-ar putea să fim nevoiţi să îngrijim singuri copilul, spuse el cu voce tărăgănată, fără a părea însă câtuşi de puţin alarmat de această posibilitate.

Să îndrăznesc să sper că voi avea privilegiul de a mi se încredinţa această sarcină încântătoare? se întrebă Judith. Oare, în sinea lui, Charles spera şi el că nu vor găsi o guvernantă potrivită pentru copil?

— Ne vom descurca noi cumva, spuse ea în cele din urmă, încercând să nu pară prea entuziastă.

Bărbatul zâmbi.

— Ba chiar ţi-ar face plăcere, nu-i aşa?

— În mare parte, da, recunoscu Judith, zâmbind la rândul ei. Deşi trebuie să admit că mă simt un pic prea bătrână când ies cu John în grădină, iar el îşi pune în cap să alerge ba după un fluture, ba după o veveriţă, ba după un măcăleandru…

— Zi şi noapte, îi spuse el în şoaptă. Chiar tu ai făgăduit că vom avea grijă de el zi şi noapte, la bine şi la greu, la sănătate şi la boală.

— Slavă Domnului că John este un copil sănătos, murmură femeia, aproape fără a-şi da seama că rostise cuvintele cu voce tare.

Charles se ridică de pe scaun, traversă încăperea, dădu la o parte draperia grea de la fereastră şi privi afară. La mai puţin de o lungime de braţ, norii joşi goneau pe cer, mânaţi de furia vântului puternic ce îndoia crengile golaşe ale copacilor de pe marginile aleii. Până şi păsările păreau să se fi adăpostit, speriate de puterea rafalelor.

Judith se apropie de soţul ei, privind şi ea pe fereastră. Când văzu mohoreala de afară, femeia nu-şi putu reprima un fior de groază.

— Howards întreţine focurile aşa cum se cuvine? întrebă numaidecât Charles, observând că soţia sa

tremură.

— Doar ce-a pus încă un buştean în căminul din salon.

— Şi în cel din odaia copilului?

Judith zâmbi.

— A mai pus şi acolo ceva pe foc. Guvernanta nu suportă frigul. Dacă focul nu ar fi întreţinut cum se cuvine, fii sigur că ar scutura numaidecât din clopoţel.

— Poate că plecarea ei nu este, până la urmă, o pierdere atât de mare, spuse Charles, după care coborî vocea. Drept să-ţi spus, nu am avut-o niciodată la inimă.

— Nici eu – mărturisi Judith în şoaptă. Totuşi, trebuie să recunosc că este o bonă pricepută. O fi ea cam rigidă şi uneori prea slobodă de gură, dar s-a îngrijit de tot ce are micuţul nevoie.

Charles se încruntă din nou.

— Îngrijirea şi educarea unui copil este o sarcină de o însemnătate vitală. Aici nu este vorba doar de a-l hrăni şi de a-l îmbăia. Dezvoltarea lui în minte, trup şi spirit depinde de felul în care este crescut.

Întinse braţul spre ea şi o trase mai aproape.

— Vom putea, oare, să facem faţă? înainte, ducând ani la rândul o viaţă de burlac, habar nu aveam ce înseamnă să îngrijeşti şi să formezi un pui de om. Abia acum îmi dau seama că este o responsabilitate uriaşă.

— Dar aminteşte-ţi că nu eşti singur, zise Judith, lipindu-se de corpul lui robust.

— Nu. Slavă Domnului că te am alături de mine! Acum vom avea cu adevărat nevoie de ajutorul Lui. Pentru a găsi o nouă guvernantă… Pentru că, oricât de mult ni l-am dori pe John doar pentru noi, adevărul este că băiatul are nevoie de o bonă.

Judith încuviinţă din cap. Deşi nu îi venea uşor să recunoască, ştia că bărbatul ei are dreptate.

— Am să-i trimit vorbă lui Jacobs să se intereseze de

o guvernantă la Londra, zise Charles pe un ton ferm, preluând din nou frâiele situaţiei. Cine ştie, poate că – printr-un miracol – s-ar putea să găsească pe cineva. Dar în numai două săptămâni? Cu neputinţă…

— Printr-un miracol, aşa cum zici, orice este cu putinţă. Totul va fi bine, ai să vezi. Dumnezeu îl iubeşte pe John mai mult decât oricare dintre noi, şi va avea grijă ca el să primească o educaţie de bun creştin. Sunt convinsă de asta.

— Desigur, răspunse Charles, strângându-şi braţul în jurul umerilor ei. Acum te sfătuiesc să iei loc lângă căminul din salon şi să bei nişte cafea caldă, adăugă el, întorcând-o cu spatele la fereastră. N-aş vrea să răceşti.

Judith se desprinse din îmbrăţişare şi porni spre uşă.

— S-a făcut puţin cam frig aici. Nu vrei să îl rog pe Howards să-ţi mai pună un buştean pe foc?

— Nu este nevoie, asta pot să fac şi eu. Doar că uneori mă iau cu cititul şi pur şi simplu uit de foc, răspunse Charles, îndreptându-se spre cămin.

Îngenunche pe covoraşul din faţa vetrei, îşi propti un buştean pe genunchi şi îndepărtă apărătoarea de scântei de la gura căminului.

— Şi încearcă să nu-ţi faci griji în privinţa băiatului, spuse el, tocmai când Judith întindea mâna spre mânerul uşii. Ne vom ruga împreună pentru călăuzire. Sunt sigur că Domnul nostru cel atotputernic ne va ajuta să găsim în curând o bonă calificată.

Preţ de o clipă, Judith nu spuse nimic. Apoi pe faţa ei apăru un zâmbet.

— Ştii ce m-a întrebat John în dimineaţa aceasta, în timp ce priveam amândoi afară pe fereastră? „Bunico, cum poate vântul să scuture ramurile copacilor, dacă nu are mâini la braţe?”

— Dacă nu are mâini la braţe? râse Charles, ridicându-se de pe covoraş şi scuturându-şi aşchiile de pe

genunchi. Şi unde crede el, mă rog, că s-ar afla braţele vântului?

— Habar n-am, dar exact aşa s-a exprimat, zise Judith chicotind la unison cu soţul ei.

— Nu are mâini la braţe, repetă Charles, râzând în continuare. De unde îi vin asemenea idei?

Judith zâmbi.

— Numai Dumnezeu ştie. El este Cel care îi înzestrează pe copii cu imaginaţie.

Femeia ezită o clipă, apoi adăugă:

— Îmi notez toate acestea într-un jurnal. Adaug câte o păţanie sau o vorbă de-a lui John în fiecare zi. Până când se întoarce mama lui, voi fi scris o carte întreagă.

— Este o idee minunată să scrii un jurnal al zilelor petrecute cu John. Şi mai ales să notezi aceste delicioase perle copilăreşti. Anne va fi de-a dreptul încântată. Da, sunt sigur că jurnalul acesta va fi o adevărată comoară pentru mama copilului.

— Iar mie îmi face o deosebită plăcere să-i scriu, adăugă Judith, după care îşi înclină uşor capul şi ieşi, lăsându-l să redacteze scrisoarea către Jacobs.

— Şi iată că miracolul nu a întârziat să se arate, anunţă Charles intrând în salon.

Judith cosea, aşezată în faţa şemineului.

— Este posibil ca Jacobs să fi găsit pe cineva, continuă bărbatul.

Judith simţi că îi înţepenesc degetele în poală.

— Ce veste minunată! Nici nu ştii cât mă bucur, dragul meu! Recunosc că problema asta nu mi-a dat pace. M-am…

— Rugat în fiecare zi. Ştiu, scumpa mea.

— Şi spune-mi, rogu-te, ce îţi scrie domnul Jacobs?

Ochii lui Charles căzură din nou asupra scrisorii pe care o ţinea în mâini.

— A aflat că o domnişoară pe nume Lenora Paige este în căutarea unui loc de muncă. Domnişoara în cauză provine dintr-o familie bună, care a trecut prin momente grele. Tatăl său a murit într-un accident de vânătoare acum trei ani, iar la scurt timp după aceea, mama ei s-a îmbolnăvit de febră şi s-a stins şi ea din viaţă. Familia avea două fete. Un unchi a aranjat o căsătorie pentru cea mai mare dintre ele, iar bărbatul acesteia a preluat conducerea moşiei. Totuşi, mezina nu se mai simte în largul ei la moşie şi doreşte să intre în slujba cuiva pentru a putea pleca de acolo. Întrucât fata este de origine nobilă şi a avut parte de o educaţie aleasă, Jacobs consideră că ar fi o guvernantă ideală.

Charles se opri şi se uită la Judith.

— Tu ce crezi? Merită să stabilim o întrevedere?

— Nu prea cred că avem de ales. Şi faptul că s-a găsit această persoană pare într-adevăr un… Un miracol, cum ai spus tu.

Charles porni spre uşă, începând să împăturească la loc scrisoarea.

— Îi scriu lui Jacobs să o trimită numaidecât la conac.

— Charles?…

Bărbatul se opri din mers şi se întoarse din nou spre soţia sa.

— Jacobs nu… Nu pomeneşte nimic despre… Îşi coborî privirea spre lucrul de mână.

— Poate că este greşit să întreb una ca asta, continuă ea, ridicându-şi capul. Ştiu că educaţia unui copil trebuie să acopere aspecte mult mai însemnate… Poate părea un fleac, dar pentru John nu este… Şi… Şi nici pentru mine. Spune-mi, te rog, Jacobs nu pomeneşte nimic despre aptitudinile ei muzicale?…

Charles zâmbi.

— Cu alte cuvinte, vrei să afli dacă ştie să cânte la pian.

Judith ştia că doar o tachinează, aşa că încuviinţă zâmbind din cap, aşteptând răspunsul.

— Ia să vedem, spuse el domol, trecându-şi cu o atenţie studiată privirea peste paginile scrisorii. A, da, iată un paragraf cât se poate de interesant:

Privitor la întrebarea dumitale, sunt bucuros să te anunţ că domnişoara Paige a avut parte de o educaţie artistică impresionantă. Cântă foarte bine cu vocea, are talent la desen şi, din câte înţeleg eu, este o pianistă desăvârşită.

— Ah! răsuflă uşurată Judith, aplecându-se în faţă. Acesta este cel de-al doilea miracol pe care l-am cerut de la Dumnezeu. Abia aştept să văd faţa lui John când va auzi prima melodie cântată la pian!

Capitolul 19

În ciuda obiecţiilor lui Nicole şi ale lui Gordon, în noaptea nunţii, Catherine, Andrew şi John Price lăsaseră întreaga casă la dispoziţia lor. După ce petrecuseră o vreme împreună cu sătenii, sus, pe promontoriu, bucurându-se de carne la frigare, acorduri de scripcă, lumină de torţe şi voie bună, Nicole şi Gordon se retrăseseră braţ la braţ, în uralele nuntaşilor. Ajungând la căsuţa din vale, găsiseră focul arzând în vatră şi o tavă cu cidru, brânză şi pâine proaspătă aşteptându-i. În iatacul părinţilor lui Nicole ardeau lumânările, aşternuturile erau curate şi înmiresmate, iar patul şi podeaua erau presărate cu petale de trandafiri.

În dimineaţa zilei următoare, Nicole avea încă ochii închişi când auzi uşa deschizându-se cu un scârţâit. Tânăra întinse mâna şi pipăi perna de alături. Când se ridică în cot, îl văzu pe Gordon, gata îmbrăcat, venind înspre ea cu o cană aburindă.

— Bună dimineaţa, iubirea mea, spuse bărbatul cu un

zâmbet tandru şi totodată trist.

Nicole se ridică în capul oaselor şi se rezemă de tăblia patului. Ştia foarte bine care este motivul tristeţii ce se citea pe faţa lui Gordon. Vru, totuşi, să protesteze, dar în cele din urmă inspiră adânc şi nu întrebă decât:

— A venit vremea?

— Mă tem că da, răspunse Gordon, aşezându-se pe marginea patului.

Nicole tăie încet o felie de pâine, puse pe ea o bucată de brânză şi i-o întinse cu un zâmbet tremurat.

— Vreau să primeşti din mâna mea primele bucate din viaţa noastră ca soţ şi soţie.

Gordon acceptă felia cu un zâmbet, apoi o privi cum îi umple o cană cu cidru. Începură să mănânce în tăcere.

— Aş avea o rugăminte, spuse la un moment dat Gordon.

Se aplecă şi o sărută. Pe lângă gustul de cidru, Nicole simţi pe buzele lui un iz de fum şi cenuşă. Pesemne de la focul pe care îl aprinsese mai devreme în sufragerie.

— Înainte de a pleca, aş vrea să primim amândoi Sfânta Cuminecătură la altarul bisericii unde slujeşte tatăl tău.

Nicole îşi aşează cana pe tavă şi îi cercetă chipul.

— Ar însemna foarte mult pentru mine, continuă Gordon, bâlbâindu-se uşor. Îl admir pe Andrew din tot sufletul. Ideea mi-a venit aseară, la petrecere. Cuvintele tatălui tău m-au ajutat să înţeleg că simt nevoia unei credinţe care să treacă dincolo de orice doctrină religioasă. Iartă-mă, poate că nu înţelegi ce vreau să spun. Iar eu nu ştiu cum să-ţi explic mai bine.

Totuşi, Nicole, care îl asculta nu numai cu urechile, ci şi cu sufletul, înţelegea foarte bine cuvintele alese de soţul ei pentru a-şi descrie călătoria spirituală. Îi făcu semn să continue.

— Aş vrea să cred că, atunci când vom pleca de aici,

vom lua cu noi nu doar binecuvântarea părinţilor tăi, ci şi statornicia credinţei lor. Nici că există un ţel mai nobil pentru mine decât acela de a trăi precum au făcut-o ei. De a ne dedica viaţa Domnului şi de a încerca să le urmăm exemplul câte zile om avea de trăit.

— O, scumpul meu! murmură Nicole, luându-l de mână. Da, să ne bucurăm împreună cu ei de taina împărtăşaniei înainte de plecare.

I se puse un nod în gât şi fu cât pe ce să izbucnească în plâns. Totuşi, reuşi să-şi reţină lacrimile. Trebuia să fie curajoasă şi recunoscătoare pentru binecuvântările acestei vizite, fie ea cât de scurtă.

Catherine vorbea în şoaptă cu John Price pe uliţă, în faţa porţii. Când Nicole şi Gordon ieşiră din casă, bătrânul îi întâmpină cu o urare solemnă, dar totodată plină de voioşie, aşa cum se cuvenea într-o zi ca aceasta.

— Fie ca Domnul Dumnezeu nostru să vă lumineze calea azi şi pururea, dragii moşului!

— Mulţumim pentru urare, spuse Nicole, îmbrăţişându-l.

Încerca din răsputeri să nu se lase pradă tristeţii. *Gândeşte-te la bucuria acestor zile*!, îşi spuse ea, strângându-l pe bătrân în braţe. *Gândeşte-te cât de nepreţuite sunt aceste clipe*!

Se întoarse spre mama sa. Sub borul bonetei, chipul lui Catherine era luminat puternic de razele răsăritului. Privind-o, Nicole văzu că femeia avea faţa brăzdată de riduri. Aproape toate firele de păr ce îi ieşeau de sub bonetă erau cărunte.

— Aş fi vrut să petrec mai mult timp aici, îi şopti ea la ureche.

Cuvintele fuseseră rostite atât de încet, încât nu le auzise decât mama ei. Aceasta o eliberă din îmbrăţişare şi le făcu semn cu mâna celor doi bărbaţi.

— Fiţi buni şi luaţi-o înainte!

— Desigur, răspunse Gordon. Vă invit să vă sprijiniţi de mine, domnule Price, îi zise el bătrânului, oferindu-i braţul.

Catherine aşteptă până când cei doi se îndepărtară puţin, şi apoi se întoarse spre Nicole, luând-o de braţ.

— Avem două posibilităţi, îi spuse ea în şoaptă. Fie jelim şi ne smulgem părul din cap pentru că trebuie să pleci mai devreme decât şi-ar fi dorit oricare dintre noi… Fie ne bucurăm de aceste ultime clipe petrecute împreună şi îi mulţumim lui Dumnezeu că a făcut cu putinţă să fim cu toţii prezenţi la nunta ta, să fii cununată de tatăl tău, ba chiar să îl vezi într-o stare mult mai bună decât cea în care se afla cu puţin timp în urmă.

Nicole încuviinţă din cap.

— Nu am avut prilejul să vorbim despre cum se simte tata, despre cum te simţi dumneata, mamă, despre…

— Suntem cu toţii în mâinile Domnului, răspunse Catherine, trăgând-o mai aproape. Să nu uiţi asta niciodată!

— Nu, dar…

— Suntem cu toţi copiii Lui. Şi ne-a binecuvântat pe toţi cu daruri minunate. Ce rost are să ne tânguim pentru ceva ce nu poate fi schimbat?

Nicole dădu din nou din cap, încuviinţând de această dată spusele mamei sale şi cu sufletul. Era cu adevărat binecuvântată. Gândul acesta făcu să îi vină inima la loc.

— Şi apoi, mamă dragă, să nu uităm că noi două vom petrece puţin mai mult timp împreună.

Catherine se învoise să îi însoţească la întoarcere, pentru a înlătura orice suspiciune legată de identitatea lor, în cazul în care ar fi fost opriţi de nişte localnici. Din păcate, starea de sănătate nu îi permitea lui Andrew să pornească într-o călătorie atât de lungă.

După ce ocoliră târgul, văzură în depărtare clopotniţa

bisericii. Andrew aştepta pe treptele din faţa lăcaşului, stând de vorbă cu doi enoriaşi. De îndată ce îi zări, le făcu zâmbind semn cu mâna. Nicole îşi trezi toate simţurile, pentru a savura frumuseţea clipei. Adulmecă vântul, simţind în nări şi pe limbă toate aromele ţinutului – lemnul ce ardea în vetre, pământul înmiresmat din pădurea înverzită, animalele, pâinea ce se cocea în cuptoare, aerul rece şi sărat al mării. Ascultă cu atenţie şi desluşi behăit de capre, ţipete vesele de copil, o femeie ce cânta în dreptul unei ferestre deschise.

— Ai dreptate, şopti ea. Ştiu că ai dreptate.

— Nu trebuie să ne întrebăm decât un singur lucru: cum ne dorim să fie aceste ultime clipe petrecute împreună?

Răspunsul la această întrebare era la fel de limpede cum fusese vocea lui Catherine. Nicole se întoarse spre mama sa şi îi zâmbi, apoi intrară cu toţii în biserică.

Amintiri ce valorează mai mult decât o comoară. Acestea erau cuvintele alese de Nicole pentru a-i descrie lui Anne scurta perioadă petrecută în Georgetown. După ce primise vinul şi pâinea de împărtăşanie alături de cei dragi, după ce luase prânzul în familie şi după ce îl ajutase pe John Price să se întindă în pat pentru a-şi face somnul de după-amiază, Nicole luase o pană, o călimară şi câteva foi de hârtie şi pornise în sus, spre capătul promontoriului. Ghirlandele de brad şi cununiţele din flori de primăvară de la nunta ei împodobeau şi acum pajiştea.

Deşi nu le rămânea mult timp până la plecare, Nicole descrisese pe îndelete, fără grabă, fiecare amănunt al şederii lor în Georgetown, de la sosire şi până la nuntă. Văzând cuvintele aşternute pe foaia de hârtie, mărturisea ea, îşi dădea seama cât se poate de clar că fusese cu adevărat binecuvântată.

Soarele începea să coboare spre apus. Nu mai putea

zăbovi mult. Cu părere de rău că trebuia să încheie scrisoarea, Nicole îi adresă lui Anne aceste ultime rânduri pline de iubire frăţească:

Ştiu că Domnul veghează asupra mea. Dacă nu ar fi aşa, gândul acestei plecări mult prea grabnice mi-ar umple sufletul de durere. Plec, lăsându-mi în urmă tatăl, mama, bunicul, fără a şti când şi dacă am să-i mai revăd vreodată. Plec după doar câteva ceasuri de fericire matrimonială, şi acestea posibile doar graţie bunăvoinţei părinţilor mei – părinţilor noştri – care ne-au oferit tot ce au avut, până şi patul lor conjugal. Plec fără să te fi întâlnit pe tine, draga mea Anne, fără a şti măcar dacă vii. Nu am trecut nicicând printr-o încercare mai grea ca aceasta. Totuşi, trebuie să plecăm. După cum ţi-am explicat deja, avem de îndeplinit o misiune şi nu avem voie să îi dezamăgim pe cei care îşi pun nădejdea în noi. Trebuie să ne întoarcem cu proviziile necesare, şi asta fără de întârziere. Totuşi, nu acesta este motivul care mă face să plec de aici cu sufletul împăcat. Mă simt împăcată pentru că ştiu că Tatăl ceresc este Tatăl nostru, al tuturor a, şi că, prin El, vieţile noastre vor fi unite pe vecie. Plec purtând în suflet iubirea pentru acest ţinut şi pentru minunata mea familie, precum şi iubirea lor pentru mine. Gândul acesta, precum şi convingerea că, într-o bună zi, ne vom reîntâlni cu toţii în rai, îmi dau tăria de a merge mai departe.

A ta soră iubitoare, Nicole

Capitolul 20

Cu timpul, Anne şi Thomas ajunseră să îi îndrăgească pe mulţi dintre membrii restrânsei comunităţi de la bord. Când restul pasagerilor aflaseră că Anne crescuse în Noua Scoţie şi deci cunoaşte bine ţinutul, nu au mai contenit cu întrebările. Până atunci, cunoştinţele lor despre regiune se bazaseră exclusiv pe informaţiile furnizate de cei câţiva

disidenţi creştini care se stabiliseră cu puţin timp în urmă într-o comunitate înfloritoare, aflată la nord de Halifax. Totuşi, informaţiile din scrisorile acestora, deşi folositoare, nu se comparau, de bună seamă, cu experienţa personală a lui Anne.

Şi astfel, pasagerii ajunseseră să se adune în fiecare seară în jurul lui Anne şi al soţului său, împărtăşindu-le visurile şi planurile lor de viitor. Deşi, în multe cazuri, tânăra ştia că nu există un răspuns sigur la întrebările lor, asculta împreună cu Thomas păsurile tuturor, cu compasiune şi bunăvoinţă. Pe parcursul voiajului, acest rol de sfătuitor se dovedi a fi extrem de benefic pentru Anne, abătându-i atenţia de la propria sa durere sufletească.

Thomas, singura persoană de pe vas care avea studii de Drept, se dovedise a le fi, la rândul său, de mare ajutor celorlalţi pasageri. Pare-se că nu era familie care să nu aibă de rezolvat măcar o chestiune juridică. Puseră la cale căsătorii şi stabiliră zestrea cuvenită. Se formară parteneriate de afaceri, se planifică deschiderea a doua prăvălii. Câteva familii nu reuşiseră să-şi vândă casele înainte de a porni la drum şi aveau nevoie de un sfat avizat. Altele cumpăraseră deja loturi de pământ în Noua Scoţie, vrând să ştie dacă actele erau în ordine.

În fiecare zi, activităţile de pe vas aveau loc într-o ordine bine stabilită. Dimineţile începeau cu servirea ceaiului şi cititul Scripturii. Prânzul era marcat de rugăciunile rostite de ambii pastori, şi uneori, de câţiva capi de familie. La asfinţit se ţinea o slujbă completă, iar înainte de culcare se rosteau alte rugăciuni şi se citeau noi pasaje din Biblie. Anne – căreia acest program zilnic îi aducea linişte şi mângâiere sufletească – adoptase bucuroasă modul de viaţă şi practicile religioase ale micii comunităţi de pe vas.

Din cauza vântului care continua să sufle cu putere dinspre sud, umflând grozav pânzele, corabia înainta

înclinată aproape constant într-o parte. În zori şi la asfinţit, când albatroşii începeau să se adune în greement, pasagerii îi întâmpinau cu urale de bun-venit. Aflaseră de la marinari că prezenţa păsărilor indica vreme bună şi apropierea uscatului.

Trecuseră trei săptămâni de când călătoreau pe ocean. După cină, Anne se îndreptă spre butoaiele goale legate de parapetul de la babord, îi plăcea să se retragă aici, unde doagele încovoiate ale butoaielor o fereau de vântul ce devenea întotdeauna mai tăios în cea de-a doua parte a zilei. Doar ce se aşează, când îl auzi pe soţul ei strigând-o.

— Sunt aici! răspunse ea.

Thomas se apropie, ţinând în mână pelerina ei groasă de voiaj.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ea, zise el, punându-i mantia pe umeri.

Voi să îşi retragă mâna, dar ea nu îl lăsă. Disidenţii creştini din Anglia, care erau la fel de rezervaţi precum quakerii, preferau să se abţină de la a face gesturi afectuoase în public. Totuşi, cu tot respectul, în această privinţă Anne nu era de acord cu ei.

— Ia loc lângă mine, te rog!

Thomas se aşează lângă soţia sa şi îşi petrecu braţul pe după umerii ei.

— Au trecut zile întregi de când nu am mai avut o clipă de intimitate, spuse el cu tristeţe în glas.

— Ştiu, dragul meu.

Acum, după mai multe săptămâni petrecute pe ocean, Thomas avea faţa bronzată, fapt care îi scotea şi mai mult în evidenţă ochii limpezi şi pătrunzători.

— În aceste săptămâni de călătorie, am urmărit cum încep a se manifesta şi alte daruri cu care te-a înzestrat Dumnezeu, zise Anne, privindu-i chipul.

Thomas îşi luă cu blândeţe mâna de pe umărul ei şi

se dădu puţin mici în spate, pentru a-i vedea mai bine faţa.

— Spune mai departe, scumpa mea!

— Ai devenit unul dintre capii comunităţii.

Thomas nu o contrazise, fapt care nu putu decât să o bucure.

— I-am auzit şi pe alţii spunând asta atunci când credeau că nu sunt atent la cuvintele lor. Dar este cu totul altceva să aud părerea ta în această privinţă.

— Eşti un conducător înnăscut, continuă ea. Un om înţelept şi nepărtinitor, un împăciuitor ce ascultă cu răbdare ofurile tuturor şi caută să facă voia lui Dumnezeu prin hotărârile sale. Cuvintele tale sunt o mângâiere pentru toţi… Ele le oferă oamenilor tărie şi speranţă.

— Anne, draga mea, laudele tale mă copleşesc.

— Vino mai aproape, Thomas! mai am ceva să-ţi spun.

Bărbatul îşi apropie obrazul de al ei, cât pe ce să i-l atingă.

— Mă întreb dacă am putea să îi mai ajutăm cu nişte bani… Fără ca ei să afle că donaţia vine din partea noastră.

Thomas rămase tăcut preţ de o clipă, apoi spuse:

— Cred că se poate… Da, sunt sigur că se poate.

Se priviră zâmbind. Thomas îşi petrecu din nou braţul pe după umerii ei şi se lăsară amândoi pe spate, admirând primele stele ce se aprindeau pe bolta cerească.

Următoarea zi începu cu o furtună pe cât de neaşteptată, pe atât de impetuoasă. Vântul sufla cu o putere nebună, biciuind parâmele cu o violenţă nemaiîntâlnită. Mateloţii forfoteau pe punţi şi sus, pe catarge, strângând pânzele în formă de semilună, după cum se obişnuia atunci când marea era zbuciumată de vijelie.

Totuşi, nimeni nu părea tulburat de această schimbare bruscă a vremii. Ba dimpotrivă. Până acum

avuseseră parte de numai două averse, iar rezerva de apă potabilă de la bordul navei era pe sfârşite, în plus, vântul bătea din direcţia potrivită, mânând corabia mai repede spre apus. Până şi căpitanul, un marinar încercat şi aspru din fire, care evident prefera să stea cât mai departe de Dumnezeu, ajunsese să spună că aveau parte de o adevărată binecuvântare. Pentru el, ploaia era un camuflaj cât se poate de binevenit acum, când, apropiindu-se de linia de coastă, riscul de a da nas în nas cu o corabie americană creştea tot mai mult.

Coloniile nordice, cunoscute acum sub numele de Canada, se aflau în continuare în mâinile englezilor. Totuşi, linia de hotar dintre americani şi canadieni era nu doar schimbătoare, ci şi foarte aproape. Atât mateloţii, cât şi ofiţerii scrutau în permanenţă orizontul, gata să ia măsuri la cel mai mic semn de pericol. Din fericire, singurele nave pe care le zăriseră pe durata întregii călătorii aveau arborat semeţul pavilion britanic şi îi întâmpinaseră cu salve de salut, semnalându-le că drumul e liber de primejdii.

Puntea era măturată acum de perdele de ploaie, torente furioase ce înclinau corabia într-o parte, udându-i pe toţi până la piele. Totuşi, aerul era în continuare cald, şi majoritatea pasagerilor rămăseseră pe punte pentru a respira aer proaspăt. Pălăriile şi bonetele fură lepădate şi îşi întoarseră cu toţii privirile spre ceruri, lăsând stropii să le spele părul năclăit, să le şiroiască pe feţele arse de soare şi pătate de sare, să li se scurgă pe buze. Ce dulce şi proaspătă era apa de ploaie! După ce aversa se potoli, trei mateloţi încinseră un dans vioi de bucurie pe puntea spălată de ploaie şi mai toţi pasagerii se adunară în jurul lor, râzând şi bătând din palme.

Anne se folosi de învălmăşeala creată pentru a se apropia de soţia pastorului, cu care vorbise înainte de îmbarcare.

— Am dori să avem o discuţie discretă cu dumneavoastră, dacă se poate.

Femeia încuviinţă din cap şi se duse să îl anunţe pe soţul ei, care stătea ceva mai departe, privind cu zâmbetul pe buze bufoneriile celor trei marinari.

Thomas îi aştepta la capătul opus al punţii, lângă parapet. Privi întâi spre Anne şi, când aceasta încuviinţă din cap, spuse:

— Ni s-a încredinţat o sumă de bani. O sumă considerabilă. Charles Harrow este un om generos şi a dorit să fim în măsură să îi ajutăm pe cei care au avut de suferit de pe urma acestui conflict.

Pastorul şi soţia acestuia se priviră buimăciţi.

— Am dori să facem o donaţie pentru noua voastră comunitate, continuă Thomas.

— Fără ca lumea să ştie din partea cui vine acest ajutor, adăugă Anne.

Thomas băgă mâna în pliurile mantiei şi scoase o foaie împăturită.

— V-am pregătit un cec, zise el. În partea de jos a paginii găsiţi adresa noastră din Georgetown. Puteţi încasa cecul la banca din Halifax. Dacă există nelămuriri, vă rog să îi spuneţi bancherului să ia legătura cu noi.

Tânărul preot şi soţia acestuia amuţiseră. Pastorul luă actul fără să îl citească. Ochii nevestei sale erau plini de lacrimi.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru bunătatea şi mărinimia dumneavoastră, spuse în cele din urmă pastorul, ascunzând documentul în haină. Sunt sigur că abia în împărăţia Cerurilor vom afla toate felurile în care Domnul are să îi binecuvânteze pe membrii comunităţii noastre datorită acestui gest generos.

Cele două femei se îmbrăţişară, iar bărbaţii îşi strânseră solemn mâna. În momentul acela porni, pe neaşteptate, o nouă aversă torenţială. Cei patru izbucniră

în râs şi o luară la goană.

— Cred că m-am spălat îndeajuns pe ziua de azi, spuse jovial Thomas, ştergându-şi faţa, după care se refugie împreună cu Anne sub punte.

Capitolul 21

Nicole mânuia hăţurile cu graţie şi iscusinţă. Vechea şi uzata căruţă înainta scârţâind sub grozava-i încărcătură. Înainte de plecarea lor din Georgetown, Gordon mai dăduse o raită prin târg, cumpărând încă o serie de provizii pentru călătorie. Când venise vremea întoarcerii la corabie, Nicole ţinuse morţiş să mâne ea caii. Făcuse asta de atâtea ori pe vremea când trăia aici! Deşi căruţa era ca vai de lume şi frumuseţea zilei era umbrită de durerea despărţirii, ei îi făcea plăcere să simtă hăţurile în mâini încă o dată.

Privi zâmbind înspre Catherine, care şedea pe locul de alături. Gordon călărea în apropiere, cu ochii pe căruţe şi pe călăreţi.

În faţă, drumul urca în pantă. Nicole plesni din hăţuri şi plescăi din limbă, îndemnând caii să ţină ritmul. Copacii de pe marginea cărării începeau să înfrunzească. Întreaga natură din Noua Scoţie părea să revină la viaţă. Nicole inspiră adânc aerul proaspăt de primăvară, apoi spuse:

— Să ştii, mamă dragă, că bucuria clipelor petrecute împreună este mult mai adâncă decât durerea despărţirii.

Plecarea din Georgetown nu fusese atât de dureroasă pe cât s-ar fi aşteptat. Andrew şi John Price chiar o făcuseră să zâmbească în timp ce o însoţeau în jos pe uliţă.

— Eu sunt mai sănătos decât dumneata, aşa că fă bine şi ţine-te de braţul meu!

— Glumeşti, de bună seamă! Ţine-te dumneata de mine!

Şi uite aşa o ţinuseră, sfădindu-se în glumă, până

când ajunseseră în locul în care aşteptau căruţele şi membrii echipajului. Nicole îi îmbrăţişase îndelung pe fiecare în parte, ca şi cum ar fi vrut să transfere puţin din puterea şi tinereţea ei în trupurile lor plăpânde. Ei îi mulţumiseră pentru vizită, iar apoi se prinseseră cu toţii de mâini pentru rugăciune, inimă lângă inimă, pentru reuşita misiunii pe care o aveau de îndeplinit Nicole şi Gordon. Pentru călătoria care îi aştepta pe cei doi, pentru călătoriile ce îi aşteptau pe ei toţi. Când Andrew rostea ultimele cuvinte ale rugăciunii, Nicole simţise că i se pune un nod în gât.

În timpul călătoriei până la corabie, Catherine îi povestise lui Nicole despre ambele jurnale, despre scrisoarea pe care i-o trimisese lui Anne, despre cât de apropiată devenise în ultima vreme de bătrânul ei tată. Totuşi, principalul lor subiect de conversaţie erau însemnările bunicii lui Nicole. Catherine marcase de dinainte pasajele ei favorite din jurnal, pentru a i le citi fiicei sale.

Nu aş voi să mă aflu nicăieri în lumea asta fără de John, scria de mult răposata doamnă Price. Este un soţ atât de bun şi de devotat! Dar, vai, cum îmi tânjeşte inima după plaiurile de acasă… Aici iernile sunt lungi şi înfiorător de friguroase. John nu mă lasă să ies din casă şi să mă plimb prin cătun de una singură, iar vecinele mele, puţine la număr, par a fi prea ocupate cu treburile gospodăreşti pentru a avea timp de vizite. Sunt zile în care simt că înnebunesc de singurătate. Poate că aş fi mai fericită dacă aş avea un prunc. Seara, când se întoarce John acasă, eu, în loc să-i las să se liniştească după o zi grea de muncă, mă apuc să turui ca o moară stricată. Încerc să mă înfrânez, dar mă tem că, dacă nu mai schimb şi eu o vorbă cu cineva, s-ar putea să-mi pierd minţile. Cred că el nu ar vrea decât să se aşeze lângă foc şi să lase grijile îndatoririlor sale de serviciu să se risipească în linişte.

Trebuie să încerc să fiu mai înţelegătoare.

Portretul celei care scrisese aceste rânduri – fiinţă pe care niciuna dintre ele nu apucase să o cunoască – se contura tot mai clar, cu fiecare pasaj citit de Catherine.

Azi John mi-a adus un trandafir. Primul trandafir ce-a înflorit în primăvara aceasta. M-a mişcat până în străfundurile inimii.

A fost dintotdeauna un soţ atent, dar trebuie să mărturisesc că nu mă aşteptam la un gest atât de tandru din partea lui. Îl iubesc atât de mult! Mă doare sufletul să-i văd măcinat de ranchiună.

El nu recunoaşte, dar eu ştiu că acesta este adevărul. Ce n-aş da să pot schimba trecutul! Rana pe care a dobândit-o în război îi răpeşte somnul şi îi umple zilele de suferinţă. Iar eu sufăr împreună cu el. Totuşi, am convingerea că rana cea mai adâncă şi mai dureroasă este cea din sufletul său. Nu îi poate ierta pe cei care l-au schilodit. Zi de zi mă rog la Dumnezeu să îl ajute.

O astfel de mânie este o povară mult prea grea pentru orişicine.

Nicole îi povestise lui Catherine, la rândul său, despre călătoria până la moşia lui Charles din vestul provinciei Massachusetts, despre arestarea lui Gordon, despre întoarcerea lui spre credinţă, despre iubirea ce se înfiripase între ei. Aveau atât de multe să-şi spună şi timpul curgea mult prea repede, galopând parcă precum caii ce trăgeau la căruţă. Nu se opriseră din povestit nici măcar la amiază, când au făcut un popas scurt şi au prânzit cu toţii la umbra copacilor de lângă drum.

Ajunseră la ultima cotitură a drumului – mult prea devreme pentru fiecare dintre ele. În depărtare se zărea deja corabia. Carter priponi caii şi le ordonă marinarilor să descarce căruţa. Mult prea devreme… Nicole lăsă, fără tragere de inimă, hăţurile din mână şi se întoarse spre

mama sa. Mult prea devreme!

— Mă iertaţi, coniţă.

Era Carter. Şeful de echipaj îşi scoase bereta de pe cap şi se apropie de cele două femei.

— Voiam doar să vă spun că ne bucurăm cu toţii pentru dumneavoastră şi dom căpitan. Să vă dea Domnul multă fericire şi casă de piatră!

— Îţi mulţumesc, Carter. Permite-mi să ţi-o prezint pe mama, doamna Harrow. Mamă, dânsul este domnul Carter, şeful de echipaj.

Bărbatul se înclină în faţa lui Catherine.

— Dom căpitan a zis că trebuie să ne întoarcem neîntârziat la corabie. Nădăjduieşte să ajungem în golful Fundy înainte de ivirea zorilor.

— Prea bine, Carter. Îţi mulţumesc că m-ai anunţat.

După ce şeful de echipaj se îndepărtă, Nicole se întoarse spre mama sa.

— Mămico, trebuie să urmez ordinele căpitanului, spuse ea cu un surâs tremurat.

— Desigur, zise Catherine, coborând din căruţă. Fii bună şi vino cu mine. N-am să-ţi răpesc decât o clipă.

Porniră împreună pe un promontoriu nu foarte înalt, ce se ridica deasupra şirului de copaci.

— M-am gândit că s-ar putea să… începu gâfâind Catherine în timp ce urca grăbită spre creasta ieşită în afară, care arăta, precum un deget, spre apele Golfului Cobequid.

— Te ascult…

— Da, uite-l acolo! Sunt sigură că acela este!

— Ce anume?

— Vino lângă mine, îi spuse Catherine. Vezi acolo, în zare, promontoriul ce înaintează în mare, la fel ca acesta? întrebă ea, arătând spre dreapta, dincolo de corabia lor.

— Da, dar…

— Vezi partea aceea golaşă? Porţiunea aceea

despădurită, transformată în teren agricol? Priveşte stânca mare de la baza pădurii.

— Pădurea se înalţă în mai multe trepte.

— Întocmai! exclamă Catherine, cu degetul tremurând. Acum priveşte stânca aceea care iese în afară pe cea de-a treia treaptă.

Nicole simţi că o străbate un fior prin tot corpul.

— Nu obişnuiesc să călătoresc atât de departe de Georgetown, continuă Catherine; dar, datorită legăturii cu acadienii care s-au reîntors în ţinut, am fost nevoită să vin aici o dată sau de două ori. Şi încă îmi amintesc foarte bine relieful locului în care mi-am petrecut copilăria şi tinereţea. Sunt sigură că aceea este pajiştea, adăugă ea cu convingere.

— Pajiştea pe care ai cunoscut-o pe Louise…

— Poţi să îi spui „mamă”, draga mea. Nu mă supăr.

— Două mame unite printr-o tragedie, murmură Nicole, privind gânditoare spre promontoriul împădurit ce se înălţa în zare.

— Două prietene, două fiice, patru vieţi, adăugă încet Catherine. Nicio mie de ani de acum încolo nu ar fi de-ajuns pentru a recupera timpul pierdut! spuse ea, strângându-i braţul. Asta înseamnă a iubi… Iubirea îţi aduce în suflet bucurie, dar şi durere.

Se trase cu un pas în spate şi privi chipul lui Nicole.

— Inima mea a rămas legată de a ta în toţi acei ani, anii în care tu ai fost departe de mine, iar eu am crescut un alt copil în locul tău. Draga mamei, să ştii că, oriunde te-ai afla, inima mea va fi mereu alături de tine!

Capitolul 22

Charles, studiind cu ochelarii pe nas scrisoarea pe care o ţinea în mână, anunţă:

— Noua guvernantă va sosi joi la amiază.

— John este atât de nerăbdător să o cunoască! exclamă Judith. Încă de când aflaseră prima dată despre domnişoara Paige, îi mulţumise lui Dumnezeu că a răspuns rugilor ei.

— De fapt, nici nu ştiu care dintre noi doi se bucură mai tare de sosirea guvernantei, mărturisi ea. A, şi – fiindcă veni vorba ştii ce m-a întrebat John azi-dimineaţă?

— N-aş putea să ghicesc nici într-o mie de ani.

— M-a întrebat: „Bunico, tu îţi schimbi culoarea părului în timpul iernii?”

Charles îşi încreţi, nedumerit, fruntea, dar în clipa imediat următoare îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă cu poftă.

— Ieri dimineaţă, când am ieşit împreună la plimbare, am văzut un iepure de câmp.

— Da, mi-a spus. „Unchiul Charles a zis că Doamne-Doamne îl ajută pe iepurele de câmp să îşi schimbe culoarea, în timpul iernii, ca să se poată ascunde de *duşi-mami*”.

— De *duşi-mami*? repetă Charles chicotind. A pocit cuvântul în felul cel mai drăgălaş cu putinţă.

— Când i-am spus că eu nu mă pregătesc pentru iarnă şi că nici nu încerc să găsesc o cale de a mă ascunde de *duşi-mami*, m-a întrebat „Bine, dar atunci de ce ai părul în două culori?” I-am răspuns că odată aveam şi eu părul de o singură culoare, la fel ca el. Atunci a trebuit să ne apropiem capetele şi să ne uităm amândoi în oglindă, întâi a zâmbit, apoi şi-a ridicat mânuţa, m-a mângâiat pe păr şi m-a întrebat: „De ce L-ai rugat pe Doamne-Doamne să ţi-l schimbe?”

Râseră amândoi.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Nu sunt sigură. Adevărul este că m-a luat pe nepregătite şi mă tem că nu i-am dat o explicaţie satisfăcătoare. Cred că i-am spus că oamenii îşi schimbă

culoarea părului pe măsură ce îmbătrânesc.

— Mi se pare un răspuns cât se poate de potrivit.

— Mda, se poate. Totuşi, trag nădejde că noua bonă va şti să răspundă într-un mod mai inspirat la toate întrebările lui de copil, îmi… Îmi este atât de dragă candoarea lui! în ochii lui John, totul – lucrurile însemnate şi cele mărunte deopotrivă – se întâmplă din voia lui Dumnezeu. Sper din tot sufletul că domnişoara Paige va şti cum să îi păstreze inocenţa neştirbită. Căci inocenţa este o comoară, nu crezi?

Charles încuviinţă din cap.

— O adevărată comoară, spuse el cu convingere.

Merseră împreună în camera copilului pentru a-l prezenta pe micul John noii sale guvernante.

Tânăra ajunsese la conac în după-amiaza zilei precedente, după o călătorie lungă şi obositoare, aşa că, imediat ce îi uraseră bun-venit, o conduseseră în apartamentul ce-i era rezervat – situat lângă odaia micuţului – şi o lăsaseră să se odihnească.

Domnişoara Paige nu putea fi descrisă drept o femeie frumoasă, dar avea nişte ochi tulburători, de un albastru pur, care păreau nespus de mari pe chipul ei îngust; iar când îndrăznea să zâmbească, surâsul sincer, venit parcă din interiorul fiinţei sale, îi lumina toată faţa. Tânăra orfană, mică de stat şi puţintică la trup, reuşi numaidecât să trezească în Judith sentimente materne.

— Dar este doar o copilă, îi şoptise ea lui Charles cu o zi înainte, după ce tânăra se retrăsese în odaia ei.

Charles, care părea a fi adâncit în gânduri, se mulţumise să dea absent din cap.

— Aş fi tentat să o trimit numaidecât înapoi la Londra dacă…

— Dacă nu ne-am afla într-o situaţie disperată? întrebase Judith.

Charles clătinase din cap.

— Nu, draga mea. Dacă *ea* nu s-ar afla într-o situaţie desperată.

Judith aprobase atunci din cap. Înţelegea foarte bine la ce se referea soţul ei. Orfană fiind, tânăra nu avea unde să se ducă.

— Ei, dar nu trebuie să ne facem griji în această privinţă, din moment ce ea va rămâne aici, la conac, spusese Judith cu glasul plin de căldură. În fond şi la urma urmei, domnişoara Paige este răspunsul la rugile noastre. Merită să o angajăm, chiar dacă nu va face nimic în afară de a-i cânta lui John la pian.

— Având în vedere vârsta ei, mă tem că domnişoara Paige îşi va petrece mai tot timpul jucându-se cu John, ripostase Charles pe un ton sarcastic.

— Ei, hai că nu e chiar *atât* de tânără, spusese Judith zâmbind.

Acum se aflau tustrei în dreptul camerei lui John. Se vedea de la o poştă că tânăra este din cale-afară de emoţionată.

— Sunt convinsă că vă veţi înţelege de minune, îi şopti Judith, zâmbindu-i încurajator.

Intrară. Micuţul stătea pe covor, jucându-se cu nişte cuburi de lemn.

— John?…

Băiatul ridică privirea.

— Am dori să faci cunoştinţă cu cineva, continuă Charles. Eşti bun să te ridici în picioare?

După ce se conformă, John îşi strânse mânuţele la spate şi îşi coborî, timid, capul.

Judith făcu un pas în faţă şi îşi puse mâna pe umărul copilului.

— Ţi-am spus că bona trebuie să plece, zise ea. Îţi aminteşti?

Băieţelul aprobă din cap şi aruncă, de sub pletele-i

ciufulite, o privire sfioasă spre tânăra necunoscută.

— Ei bine, dânsa este domnişoara Paige, noua ta bonă. Eşti bun să o saluţi aşa cum se cuvine?

Ascultător, John făcu un pas în faţă, mai trase încă odată cu ochiul la ea, apoi îi întinse mâna şi îngăimă:

— Bună dimineaţa, miss.

Domnişoara Paige făcu şi ea un pas în faţă şi întinse mâna. Când degetele li se atinseră, se întâmplă un lucru extraordinar. Chipul tinerei se destinse într-un zâmbet larg, în ochi îi apăru o licărire aparte şi obrajii i se îmbujorară ca nişte trandafiri. John îi răspunse printr-un surâs.

— Vai, toată viaţa mi-am dorit un frate mai mic! exclamă domnişoara Paige.

Cuvintele ei chiar păreau să vină din inimă.

— Dar eu nu sunt chiar atât de mic, se grăbi să spună John, din cale-afară de serios.

— Sigur că nu. Nu asta voiam să spun…

Noua bonă îngenunche în faţa copilului şi îl îmbrăţişă. În mod surprinzător, John nu opuse nicio rezistenţă.

— Vai, mă scuzaţi, stimată doamnă, spuse tânăra, cu obrajii în flăcări, ridicându-se repede în picioare.

John însă o luă de mâna.

— Ştii să cânţi la pian? o întrebă el, privind-o în ochi.

Tânăra încuviinţă timidă din cap.

— Aş putea să te ascult cântând?

Fata privi spre Judith.

— Vom asculta puţină muzică diseară, spuse repede stăpâna casei. După cină, adăugă ea, apoi se întoarse spre domnişoara Paige. Cealaltă bonă tocmai îşi face bagajele. Am să o aduc să ţi-o prezint. Dânsa îţi va arăta toate odăile şi îţi va da instrucţiunile necesare.

Ceaiul este servit la orele patru. Astăzi îl vom servi împreună aici, lângă foc. Pe viitor, te voi scuti de compania

noastră şi vei putea să-ţi serveşti ceaiul împreună cu restul personalului.

Fata încuviinţă din cap în semn că a înţeles şi că este de acord cu cele auzite. Brusc, Judith simţi o strângere de inimă la gândul pierderilor suferite de tânăra femeie şi al situaţiei deznădăjduite în care se afla aceasta în momentul de faţă. Era mai mult ca sigură că fata nu fusese trimisă în viaţa ei să bea ceaiul la bucătărie, împreună cu servitorimea.

— Domnişoară Paige, continuă ea pe un ton mai blând, dacă ai orişice fel de nelămuriri, te rog să nu eziţi să îmi vorbeşti. Te afli aici pentru a avea grijă de nepotul nostru. John este un copil cuminte, aşa că sarcina dumitale va fi cât se poate de uşoară. Şi trebuie să ştii că noi… Noi ne dorim să fii fericită aici.

Nu era nici pe departe discursul pe care îl avusese în minte la început. Oare ce va zice Charles? Nu scosese niciun cuvânt de când intraseră în odaie. În cele din urmă, Charles îi atinse cotul şi o împinse cu blândeţe spre uşă.

Nu îndrăzni să se uite în ochii lui decât după ce ieşiră pe hol. Bărbatul părea destul de ursuz.

— Este doar o copilă, murmură el, clătinând nemulţumit din cap.

— Da, dar este o… O făptură adorabilă şi… Şi… Lipsită de apărare.

— Un copil care are grijă de un alt copil, mormăi Charles. În cele din urmă, greul va cădea tot pe umerii tăi. Va trebui să ai grijă nu doar de micul John, ci şi de această tânără domnişoară, spuse el arătând cu capul spre camera copilului.

— Pot să…

— Pare-se că va trebui să îi scriu din nou amicului meu de la Londra. Pentru a găsi o bonă pentru bonă, spuse Charles pe un ton deloc îngrijorat.

Fără să vrea, Judith pufni în râs. Charles privi o clipă

în ochii ei, apoi râse şi el cu poftă.

După cum stabiliseră, în seara aceea se adunară cu toţii în salonul mare şi Charles îndepărtă cu grijă – şi cu un aer din cale afară de ceremonios, după părerea lui Judith – învelitoarea pianului. Judith nu îşi putea lua privirea de la John. Micuţul se uita la instrument cu ochii mari, atât de fascinat, încât uitase şi să zâmbească.

— Pot să-i ating? şopti el.

Charles încuviinţă din cap şi băiatul păşi în faţă. Mângâie lemnul de culoare închisă, apoi îşi trecu uşor degeţelele peste claviatura ivorie. Charles îl lăsă să cerceteze amănunţit instrumentul muzical, apoi se aplecă şi îl luă în braţe.

— Cred că a venit vremea să ascultăm nişte muzică, zise el. Nu vrei să o lăsăm pe domnişoara Paige să ne cânte ceva?

Copilul încuviinţă entuziast din cap.

Charles luă loc lângă Judith, îl ridică pe John pe unul dintre genunchi şi apoi îi făcu semn fetei că poate să înceapă.

Deşi începutul a fost unul şovăielnic, băieţelul fu captivat încă de la primele note. Stătea aplecat înainte, cu ochii aţintiţi asupra mâinilor pianistei. În scurt timp, emoţiile fetei se risipiră şi degetele ei subţiri începură să zboare cu măiestrie pe clapele pianului. Tânăra îşi ţinea ochii închişi şi îşi legăna trupul în ritmul melodiei. Judith nu recunoştea piesa, dar muzica parcă îi ungea inima cu miere.

Charles părea să fie absorbit, la rându-i, de acordurile de pian. Stătea rezemat de spătarul fotoliului, cu ochii închişi, mişcând aproape imperceptibil capul în ritmul muzicii. Să fi fost dare, una dintre piesele cântate de mama lui pe vremea când era copil? se întrebă Judith.

Melodia se termină, parcă, mult prea repede pentru

toţi.

— Mai vreau, mai vreau! strigă extaziat John, bătând din palme.

Exclamaţia copilului îl trezi pe Charles din visare.

— Unde-ţi sunt bunele maniere? îl apostrofa el cu blândeţe pe cel mic. Nu aşa se vorbeşte. Dacă doreşti ca domnişoara Paige să ne mai cânte o melodie, atunci roag-o frumos.

— O, da! mai cântă-ne una! strigă John. Adică, vreau să zic, te rog frumos să ne mai cânţi o melodie, se corectă el imediat pe un ton mai coborât, dar cu aceeaşi ardoare.

Ascultară încă două melodii, iar apoi John trebui să meargă la culcare. Totuşi, înainte de a fi dus în camera lui, primi asigurări că de acum înainte vor asculta muzică de pian în fiecare seară.

— Doamne, Te rog să ai grijă de mama şi de tata – se rugă copilul în seara aceea, îngenunchind lângă pătuţ – şi să îi aduci repede înapoi, ca să asculte şi ei muzică de pian!

Amin, spuse Judith în sinea ei, aplecându-se şi învelind copilul.

Capitolul 23

Era dimineaţă. Nicole stătea cu spatele la fereastra cabinei, ţinând pe genunchi o Biblie voluminoasă, cu coperţile îmbrăcate în piele. Îşi îndepărtă de pe obraz o şuviţă rebelă, cu reflexii roşiatice, şi privi îndelung pagina la care era deschisă Cartea, scăldată acum de razele ce pătrundeau pe fereastră. Citi din nou textul. „Cei ce se coborâseră pe mare în corăbii şi făceau negoţ pe apele cele mari, aceia au văzut lucrările Domnului şi minunile Lui în mijlocul adâncului. El a zis şi a pus să sufle furtuna, care a ridicat valurile mării”. îşi ridică ochii şi se uită pe fereastră la apele agitate de vânt. Da, în momentul acela

nu îi era deloc greu să îşi imagineze tabloul înfăţişat în Psalmul 107.

Auzea vocea lui Gordon, care dădea instrucţiuni echipajului de pe punţi, şi paşii marinarilor care forfoteau peste tot, grăbindu-se să îi îndeplinească ordinele. „El a zis”, repetă Nicole cuvintele Psalmistului, gândindu-se la puterea lui Dumnezeu asupra naturii şi la respectul de care se bucura Gordon în rândul oamenilor săi. „A oprit furtuna, a adus liniştea şi valurile s-au potolit”. Cuvintele acestea o umplură de linişte.

După ce lăsaseră în urmă Golful Cobequid, o furtună de sfârşit de primăvară le iuţise înaintarea către sud, spre marea uşurare a soţului ei. Deşi îi împărtăşea entuziasmul, Nicole fusese îngrozită să vadă cum se clatină corabia sub suflul vijeliei. Nava se apleca într-o parte, mai-mai să se răstoarne, apoi se îndrepta la loc, ca imediat după aceea, lovită de talazurile furioase, să se bandeze din nou. „Ei s-au bucurat că valurile s-au liniştit”, citi ea cu voce tare, „şi Domnul i-a dus în limanul dorit”. Ultimele cuvinte sunaseră ca o făgăduinţă. Zâmbi şi zise încet: *Exact asta îmi doresc şi eu. Să ajung la liman*.

Sufleteşte, căsătoria o adusese, de bună seamă, mult mai aproape de acest liman. Fiecare vorbă şi fiecare faptă a lui Gordon era o dovadă a iubirii şi a grijii lui pentru ea. Totuşi, viitorul era încă nesigur. Pentru a duce la bun sfârşit această misiune ce le fusese încredinţată de către americani, trebuiau să înfrunte nenumărate pericole. Dacă Dumnezeu îi va ajuta să treacă teferi şi nevătămaţi peste toate, vor ajunge în Louisiana, ţinutul copilăriei sale, la familia care o crescuse. Oare acela era locul în care ea şi Gordon vor găsi, în sfârşit, un cămin, acel liman după care îi tânjea sufletul?

„O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui şi pentru minunile Lui faţă de fiii oamenilor!” citi ea rar, cu vocea sugrumată de emoţie. Ei bine, asta e ceva ce

pot să fac. Şi am s-o fac cu siguranţă, chiar dacă încă nu ştiu încotro ne va călăuzi Domnul paşii, şi nici felul în care ne va duce la liman.

Cineva bătu la uşa cabinei.

— Poftim, spuse Nicole, ridicându-se în picioare.

— Mă iertaţi, doamnă, se auzi o voce de dincolo de uşă. Am venit să vă anunţ că domnul căpitan vă aşteaptă pe punte.

— Prea bine. Spune-i că am să vin de îndată, răspunse ea.

Aşeză Cartea deoparte, îşi legă şnurul bonetei sub bărbie şi se înfăşură în pelerină. Deasupra, pe punte, auzi mateloţii pocnind din călcâie, luând poziţia de drepţi. Ah, da, era duminică... Conform obiceiului marinăresc, duminica, ritmul activităţilor de la bordul navei era diferit faţă de restul săptămânii. Punţile fuseseră spălate şi frecate cu peria, parâmele roase fuseseră înlocuite, iar pânzele fuseseră atent inspectate – pentru ca toate să fie la locul lor de ziua

Domnului. După informaţiile lui Nicole, existau corăbii care aveau la bord un preot sau un medic care oficia şi slujbele religioase.

Când păşi pe puntea însorită, văzu că marinarii aşteptau aliniaţi pe mai multe şiruri, gătiţi cu toţii în hainele cele mai bune. Gordon stătea în faţa lor, îmbrăcat în uniforma de căpitan. Îşi înclină uşor capul în direcţia ei, şi Carter o conduse până la una dintre bănci. După ce Nicole luă loc, Gordon le dădu oamenilor permisiunea să iasă din formaţie şi aceştia se aşezară cu toţii pe punte.

Gordon deschise Biblia şi începu să citească din cartea lui Daniel povestea tânărului care, aruncat pe nedrept în groapa cu lei, scăpase cu viaţă datorită credinţei sale în Dumnezeu. Continuă cu un pasaj din Epistola către evrei, apoi citi un altul din Evanghelia după Luca şi în cele din urmă închise cartea. Se lăsă tăcerea şi

Nicole crezu că soţul ei încheiase. Dar se înşela.

— Unii dintre voi cunosc, probabil, câteva dintre cântările scrise de un pastor londonez, pe nume John Newton, spuse într-un sfârşit Gordon.

Nicole auzi în jurul său murmure de aprobare.

— Ceea ce s-ar putea să nu ştiţi este că John Newton a fost şi el marinar cândva, continuă Gordon.

Murmure de uimire.

— Întrucât acest om a constituit dintotdeauna atât o pildă, cât şi o provocare pentru mine, am căutat să aflu mai multe despre viaţa lui. Şi iată ce am aflat. John Newton era de obârşie umilă, la fel ca mine. După ce şi-a încheiat studiile elementare, a lucrat pe un vas comercial vreme de opt ani, după care a fost recrutat forţat în flota Majestăţii Sale, ajungând pe o navă de război pe nume *Harwich*. Când corabia a ancorat în Plymouth, Newton a încercat să evadeze, dar a fost prins şi condamnat la biciuire.

Din nou freamăt în rândul marinarilor. Când le fusese capturată corabia, mulţi dintre ei aflaseră pe propria piele ce înseamnă recrutarea forţată. Li se cunoşteau şi acum pe corp urmele lăsate de lanţuri şi de loviturile de bici.

— După ce a fost eliberat, continuă Gordon, s-a îmbarcat pe o corabie ce pornea spre Africa. Vasul aparţinea unui negustor de sclavi. În cele din urmă, Newton a fost promovat la rangul de căpitan, devenind cunoscut drept un blasfemator fioros, mânat de o furie turbată, ce îl hulea pe Dumnezeu şi îi trata cu o cruzime nemaiîntâlnită pe sclavi, dar şi pe mateloţi.

Oamenii îl ascultau într-o tăcere absolută, captivaţi atât de subiectul povestirii, cât şi de ardoarea cu care era relatată. Nicole stătea cu mâinile strânse în poală, vrăjită de această nouă latură, plină de har, a soţului ei.

— Newton a făcut zeci de drumuri, transportând robi din Africa până în Americi. I s-a dus vestea peste mări şi

ţări ca fiind un căpitan neînfricat, priceput şi înţelept. Deşi era un om rău şi răzbunător, Newton era totodată extrem de curajos şi de prosper. Bogat şi temut, era considerat de toţi drept un învingător.

Preţ de o clipă, Gordon rămase cu privirea pierdută în zare.

— Totuşi, la un moment dat, în inima unei furtuni năprasnice, când vântul de sud-vest întunecase totul în jur, înălţând apele din adâncuri şi sfâşiind văzduhul, John Newton şi-a văzut moartea cu ochii. Şi atunci L-a descoperit pe Dumnezeu.

Se opri şi îşi roti privirea asupra adunării.

— A renunţat la avere, la faimă şi la corabie şi s-a întors în Anglia, unde a început să studieze Scripturile, greaca şi ebraica. În 1764 a fost hirotonisit ca preot şi şi-a început misiunea la o biserică din Olney.

Aruncă, şovăind, o privire spre Nicole şi apoi îşi întoarse din nou faţa spre oamenii săi.

— Unii dintre voi ştiţi că şi eu am trecut printr-o noapte întunecată a sufletului. Nu într-o furtună, ci în timp ce eram prizonier în închisoarea garnizoanei britanice. Fusesem acuzat de trădare şi condamnat la moarte prin spânzurare. Atunci m-am întors spre Dumnezeu, la fel ca Newton, rugându-L să îmi salveze sufletul de la pedeapsa veşnică. Domnul mi-a ascultat ruga, salvându-mă şi de la spânzurătoare. Mulţumită Lui mă aflu azi aici. Şi, de aceea, eu declar aici, înaintea voastră, că am să-i fiu în veci supus.

Tăcerea de pe punte rămase deplină, până ce Gordon începu să intoneze, cu vocea sa de bariton, „Măreţul har”, unul dintre ultimele imnuri scrise de Newton:

Minune, har tulburător!
Al mângâierii glas!
L-ai mântuit, bolnav de dor.
Pe orbul de pripas.

Toţi începură să cânte împreună cu el. Văzând graţia divină manifestându-se pretutindeni în jurul său – în soţul ei, în aceşti marinari greu încercaţi, ce îşi uneau acum vocile întru mântuire, în propriul său suflet, altminteri plin de zbucium – Nicole simţi că i se umplu ochii de lacrimi.

Li se alătură la ultima strofa, cântând împreună cu ei:

Nainte-l evide-om fi mereu.

Drept îngeri aurii.

Ca-n viaţă, slăvi lui Dumnezeu Cânta-vom, veşnicii.[1]

„O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui!”, încheie ea, recitând în gând cuvintele Psalmului, atât de potrivite cu ceea ce simţea.

Capitolul 24

În pofida vârstei sale fragede, noua bonă era extrem de conştiincioasă, îndeplinindu-şi sarcinile de serviciu cu cea mai mare scrupulozitate. Judith îşi arăta încântarea ori de câte ori vorbea cu Charles despre aptitudinile fetei. Acum, de pildă, tocmai lăuda modul calm şi totodată ferm în care tânăra îl redusese la tăcere pe îndărătnicul John la micul dejun.

— Să înţeleg că Dumnezeu nu a greşit când ne-a scos-o în cale? o tachină Charles.

— Vai, ar fi fost o greşeală – o greşeală cumplită! – să o fi trimis înapoi. Domnişoara Paige este uimitor de matură pentru vârsta ei. Este deşteaptă şi învaţă extrem de repede.

— Bănuiesc că nu a avut o viaţă uşoară.

Judith clătină din cap.

— Cred că această activitate este foarte potrivită pentru ea. Pare să îl îndrăgească în mod sincer pe flăcăiaşul nostru.

---

1 Traducere de Anton Horvath.

— Am primit o nouă scrisoare de la omul meu de legătură, spuse Charles, schimbând brusc subiectul. S-a întors pe coastă. Zice că a găsit, în sfârşit, un individ care a cunoscut-o pe o fostă angajată a orfelinatului. Se pare că orfelinatul acela a existat cu adevărat.

— În sfârşit, nişte veşti bune! exclamă Judith, apropiindu-se de biroul soţului ei.

— Nu e cine ştie ce, spuse el jucându-se cu scrisoarea, dar măcar avem o nouă pistă. Un firicel de speranţă. Se ţinea o evidenţă a orfanilor, dar se pare că nimeni nu ştie dacă mai există acele registre. Oricum, încearcă să le dea de urmă. În caz că nu reuşeşte, nu ştie care ar putea să fie următorul pas. Întrucât devine costisitor, se întreabă dacă nu doresc cumva să renunţ la căutări.

Judith aşteptă în tăcere ca soţul ei să continue, dar acesta nu mai spuse nimic.

— Şi asta îţi doreşti? îl întrebă ea încet.

Charles tresări şi începu să îşi maseze fruntea cu degetul mare şi cu arătătorul.

— Nu, răspunse el într-un târziu. Nu atâta timp cât există un fir, fie el cât de firav, de speranţă. Vreau să fac asta pentru John Price. Şi pentru fiica lui, Catherine. Pentru Nicole… Şi implicit pentru fratele meu, Andrew. Ştiu că poate să sune ciudat, dar bănuiesc că, într-un fel, vreau să continui căutările şi pentru sufletul meu. M-ar bucura nespus să le pot reîntregi familia. Mă tot întreb ce-aş face eu dacă aş descoperi că am o soră. Dacă aş descoperi că, undeva în lume, am o soră pe care nu am avut privilegiul să o cunosc. Fără îndoială că aş vrea să o găsesc. De aceea, este datoria mea de onoare să îi ajut în această chestiune. Îşi lăsă mâna să cadă pe birou şi îşi ridică privirea spre soţia lui. Înţelegi?

Judith aprobă din cap.

— Şi eu îmi doresc din tot sufletul să o găsim, dragul

meu.

Câteva zile mai târziu, Charles se năpusti în încăpere, fluturând o scrisoare.

— A găsit-o!

Judith, buimăcită iniţial de intrarea lui vijelioasă, se lăsă, emoţionată şi totodată uşurată, pe spătarul fotoliului damaschinat.

— Ei bine, „a găsit-o” e impropriu spus, dar măcar a aflat nişte informaţii de la un bătrân din sat, a cărui soră a lucrat la orfelinatul din zonă. Bătrânul îşi aminteşte că sora lui i-a vorbit despre o copilă care a fost adusă la orfelinat în nişte circumstanţe extrem de stranii.

Se zvonea că tatăl fetiţei era un prizonier britanic care fugise înapoi în Anglia. Mama fetiţei a murit la naştere, iar data naşterii coincide cu cea indicată de John Price.

— Este o veste minunată! exclamă Judith, cu vocea sugrumată de emoţie. Şi sora lui John Price este încă în viaţă?

— Asta încă nu se ştie. Fetiţa nu a rămas la orfelinat, ci a fost trimisă peste ocean – din cele auzite, omul crede că a fost trimisă undeva în Lumea Nouă. Nu se ştie dacă a fost înfiată înainte sau după călătorie.

Se opri şi îşi trecu din nou privirea peste paginile scrisorii.

— Este, de asemenea, posibil să fi fost pur şi simplu transferată la un alt orfelinat de peste ocean. Tot ce ştim în momentul de faţă este că fetiţa a fost trimisă peste hotare, probabil în ţinuturile Noii Scoţii, care erau populate pe vremea aceea de către francezii acadieni. Totuşi, adăugă el, posomorându-se, încă nu ştim dacă fata a ajuns vreodată la destinaţie…

Judith ştia foarte bine că un voiaj peste ocean implică întotdeauna riscul naufragiului sau al bolii şi că mulţi

copilaşi îşi pierduseră viaţa din aceste cauze.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Îi trimit numaidecât carte să se îmbarce pe prima corabie. Dacă îi este cu neputinţă să găsească o navă, am să îi cer să ia neîntârziat legătura cu cineva din Noua Scoţie sau chiar din Boston, care să continue căutările de cealaltă parte a oceanului.

— Pare aproape imposibil, murmură descurajată Judith.

— Am găsit-o. Nu avem voie să renunţăm tocmai acum.

Judith clătină încet din cap. Nu, încă nu o găsiseră.

— Cel puţin acum ni s-a confirmat existenţa ei, zise Charles.

— Dar ştiam deja asta.

— Da, dar acum ştim *unde* a trăit, insistă Charles.

— Aşa e, ai dreptate, încuviinţă Judith. Este o descoperire uimitoare, după atât de mulţi ani. Omul tău a făcut o treabă grozavă.

— Acum trebuie să aflăm mai multe. Să descoperim cealaltă parte a misterului. Ştim unde a fost – nu trebuie decât să descoperim unde se află acum.

Curând, domnişoara Paige cucerise inimile tuturor. Deşi era mărunţică şi cam ştearsă, în scurtă vreme, toate slujnicele de la bucătărie nu vorbeau decât despre surâsul său blând şi despre ochii ei frumoşi şi expresivi.

Micul John, pe de altă parte, pur şi simplu o adora. Tânăra îi cânta câte un cântecel dimineaţa, înainte de culcare şi ori de câte ori o ruga el. Seara, John, Judith şi Charles îşi făcuseră un obicei din a se aduna în salonul principal pentru a asculta cântece la pian. De pe-acum micuţul ajunsese să recunoască unele melodii şi avea deja un repertoriu preferat. Înclinaţia lui pentru muzică o încânta pe Judith din cale afară. „Eu chiar cred că are

talent muzical” îl informase ea pe Charles nu o dată. De fiecare dată, soţul ei încuviinţa zâmbind din cap şi o asigura că are de gând să facă tot posibilul pentru a-i cultiva acest talent. Pe Lenora Paige, o încurajau amândoi să îşi aprofundeze cunoştinţele muzicale. În acest scop, comandaseră la Londra partiturile celor mai recente compoziţii muzicale şi solicitaseră Academiei de Muzică să continue să le trimită toate noile apariţii.

Se apropia ora de muzică. Domnişoara Paige şi micul John se aflau deja în salon – ea, selectând nişte piese dintr-o nouă colecţie de partituri, el, trecându-şi degeţelele peste claviatură. Charles îl învăţase că, dacă vrea să „cânte” la pian, va trebui să o facă notă cu notă, aşa că acum băieţelul apăsa pe rând câte o clapă, aplecându-şi concentrat capul pentru a auzi mai bine sunetul. Văzându-i expresia din cale afară de serioasă, Judith zâmbi în sinea ei. Trase draperiile groase şi apoi se îndreptă spre fotoliu. La mijlocul drumului, ceva o făcu să se oprească brusc şi să se răsucească spre băiat. Zdrăngănitul clapelor apăsate la întâmplare devenise, parcă fără veste, o melodie care semăna cu un cântec de leagăn. *Cu siguranţă că mă înşel*, îşi spuse femeia, respingând iute această idee.

Dar apoi melodia se repetă.

— Domnişoară Paige! îi şopti ea tinerei care studia caietul de partituri.

Fata îşi ridică imediat privirea.

— Ascultă!…

Lenora se aplecă înainte şi Judith văzu cum chipul i se destinde într-un zâmbet larg.

— Este cântecelul pe care i-l cânt seară de seară înainte de culcare, şopti ea emoţionată.

John părea să nu-şi dea seama de prezenţa lor. Apăsând clapele cu un degeţel de la mâna dreaptă, repeta perseverent linia simplă a cântecului, până când reuşi să îl execute fără şovăială.

Brusc, cel mic ridică privirea şi se întoarse spre bonă.

— Nu-mi amintesc ce vine mai departe. Eşti bună să mi-l cânţi încă o dată?

Tânăra îi satisfăcu numaidecât dorinţa. Un zâmbet lumină faţa copilului şi degeţelul îi reveni asupra claviaturii. La scurt timp, cânta deja toată melodia.

Judith se duse imediat să îl caute pe Charles.

— N-o să-ţi vină să crezi! exclamă ea entuziasmată când îl găsi în bibliotecă. John cântă la pian! Vorbesc serios. John cântă la pian de unul singur!

Charles ridică neîncrezător din sprâncene.

— Este cât se poate de adevărat: John cântă la pian, repetă Judith. Vino să vezi cu ochii tăi, dacă nu mă crezi!

Charles nu avu nevoie de o a doua invitaţie.

— Nu pot să nu mă gândesc la Anne şi Thomas, îi spuse Judith în seara aceea, după ce se retraseră în dormitor. Cât de multe pierd.

I se puse un nod în gât şi nu putu să continue.

Charles se apropie de ea şi o strânse în braţe.

— Este, într-adevăr, păcat că pierd aceste momente, dar sunt sigur că vor recupera repede timpul pierdut, atunci când vor reveni alături de copilaşul lor.

Judith dădu din cap, îngropându-şi faţa în umărul lui. Avea să lase totul în mâinile lui Dumnezeu.

Capitolul 25

Anne şi Thomas călătoreau într-una dintre numeroasele căruţe ale crescătorilor de vite, cu care porniseră spre interiorul ţinutului împreună cu grupul de disidenţi de pe vas. Un ofiţer de cavalerie îşi mână calul până în dreptul căruţei lor şi îşi duse mâna înmănuşată la cozorocul lustruit al caschetei.

— Georgetown este chiar dincolo de următorul deal,

milady, spuse el. Nu vă faceţi griji, drumul este sigur. Tâlharii nu atacă în apropierea oraşelor, cu atât mai puţin ziua în amiaza mare.

— Vă mulţumesc că aţi avut amabilitatea să ne însoţiţi până aici, domnule căpitan, zise Anne.

Încerca să i se adreseze cu căldură, dar bărbatul, călare pe un armăsar focos, dresat pentru război, nu-i inspira decât teamă.

— Şi vă rog să îi transmiteţi mulţumiri şi domnului guvernator, adăugă ea.

— Prea bine, milady, răspunse bărbatul, după care îşi întoarse calul, răcni un ordin oamenilor săi şi detaşamentul de cavalerie se îndepărtă la galop, fără a privi înapoi.

Căruţaşul, de altfel un om taciturn din fire, râse pe sub mustaţă: – îs bucuroşi c-or scăpat de noi. Cred că tare le-o stat în gât să păzească o adunătură de drumeţi. Cavaleriştii îs cu toţii tare fuduli de felu' lor, darămite ăştia de-s oamenii guvernatorului.

— Era de datoria lor să ne ofere protecţie, spuse scurt Thomas.

Căruţaşul ridică din umeri.

— Da, numai că, vedeţi dumneavoastră, ofiţerii de cavalerie preferă să bage lumea în sperieţi, nu să o apere, zise el mucalit, după care se întoarse şi privi în ochii lui Thomas. Nu ştiu cu ce l-aţi avut la mână pe guvernatoru din Halifax, da' trebuie c-a fost o treabă însemnată, de-o fost el în stare să pună cavaleria să vă însoţească.

Adevărul fie spus, la început nici Thomas, şi nici Anne nu doriseră ca vestea sosirii lor să ajungă la urechile autorităţilor. Numai că se întâmplase să ajungă la Halifax într-o perioadă când toţi bărbaţii apţi de luptă fuseseră trimişi în provinciile sudice pentru campania de vară şi, odată cu ei, aproape toate proviziile existente în regiune.

După ce bătuseră două zile la rând toate târgurile din

oraş, înţelesesem că avea să fie foarte greu pentru grupul de disidenţi să îşi procure toate cele trebuincioase pentru a-şi continua călătoria spre vest. Era cu neputinţă să închiriezi căruţe, cai sau catâri. Alimentele – cele proaspete şi cele conservate deopotrivă – se vindeau la preţuri exorbitante. Disidenţii se putuseră aproviziona cu merinde doar graţie generoasei donaţii făcute în secret, de către Anne şi Thomas, în numele familiei Harrow. Din fericire, întrucât târgurile abundau de mărfuri care nu erau necesare pentru război, găsiseră cu uşurinţă seminţe, unelte agricole, topoare, cuie şi materiale de zidărie. Însă corturi şi ustensile pentru gătit nu erau nicăieri de găsit.

În cele din urmă, Anne şi Thomas căzuseră de acord să apeleze direct la guvernator. Şi pe bună dreptate, căci invocarea numelui lui Charles a făcut imediat minuni. Întrucât vestea schimbării survenite pe scena politică din Londra nu ajunsese încă peste ocean, lordul Charles Harrow, al nouălea conte de Sutton – după ştiinţa guvernatorului –, se afla în continuare în graţiile regelui şi era unul dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi oameni din regat. Iată cum, la scurtă vreme, convoiul de căruţe încărcate cu colonişti şi mărfuri pornea deja la drum. Anne şi Thomas urmau să îi însoţească pe disidenţi doar până în Georgetown.

Trecură în sfârşit – în sfârşit! – de ultima culme. În faţă, peste povârnişul împădurit, Anne văzu înălţându-se crucea unei clopotniţe înguste. Priveliştea îi tăie răsuflarea.

Sări jos din căruţa greoaie şi o luă înainte pe cărare. Thomas coborî şi el din căruţă şi, din câţiva paşi, o ajunse din urmă.

— Ah, Thomas, simt din plin emoţia revederii, dar şi o teamă…

— Te înţeleg foarte bine, draga mea, răspunse bărbatul, strecurându-i braţul pe după al său. Dar nu uita

că, orice am găsi, scumpa mea, Domnul a fost acolo înaintea noastră.

Anne se lipi de braţul soţului său şi îşi potrivi pasul după al lui. Pădurea de pini şi foioase arunca lumini şi umbre pe cărarea lată, mult mai lată decât şi-o amintea ea. Satul Georgetown se mărise uimitor de când îl văzuse ea ultima dată, ajungând să înglobeze şi fermele mărginaşe.

Deşi nu ştia în ce stare se află tatăl său – sau dacă acesta mai era încă în viaţă –, Anne simţi că îi tresaltă inima de bucurie. Cotiră în jos pe strada principală, spre piaţa din centrul satului. Târgul era plin de oameni şi de forfotă. La o tarabă cu zarzavaturi se porni zvon de voci şi oamenii începură să arate spre ea. O femeie în veşminte cernite se desprinse din mulţime şi porni grăbită spre ea, strigând:

— Să fii chiar tu ori mă înşală ochii?

Îşi amintea vocea aceasta.

— Coană Goody Newton! exclamă Anne, pornind iute spre femeie. Mă bucur atât de mult să vă revăd!

— Slăvit fie Cel de Sus! strigă bătrâna, ridicându-şi braţele spre cerul fără de nori. Vai, este o minune! O adevărată minune!

— De ce? S-a întâmplat ceva?

Văzând că femeia şovăie, Anne strânse mai tare braţul lui Thomas.

— Vă rog să-mi spuneţi ce s-a întâmplat!

— E vorba despre scumpul şi cuviosul dumitale părinte, copilă. Starea lui s-a înrăutăţit de-acum nici două nopţi… Du-te degrabă, adăugă ea, arătând cu degetul tremurând spre cărare, du-te degrabă, şi fie să ajungi la timp!

Capitolul 26

Anne folosise toate leacurile de care dispunea, în

încercarea de a-i reda tatălui său puterea şi sănătatea. Cu plante medicinale, făcuse o serie de fierturi din care îl îndemna să bea, ori de câte ori îşi recăpăta cunoştinţa. Îi preparase un vomitiv puternic, explicându-i în timp ce îl ajuta să înghită, că, deşi se va simţi înfiorător la început, mai apoi se va simţi mai bine. De două ori, înarmată cu cârpe, un cuţit şi un castron, îi luase sânge. Folosise acelaşi tratament în cazul lui Charles şi atunci funcţionase. Unchiul ei se înzdrăvenise. De ce nu s-ar întrema şi tatăl ei?…

Chiar şi în momentele cele mai grele, când era prea slăbit pentru a-şi ridica mâna, iar remediile ei nu făceau decât să-i înrăutăţească starea, Andrew îi şoptea tandru:

— Sunt atât de bucuros că eşti aici, fata tatii!…

Trecuseră patru săptămâni în care aproape că nu se dezlipise nicio clipă de la căpătâiul tatălui său. Era o dimineaţă călduţă de duminică, pictată în trandafiriu. Anne traversă curtea, se rezemă de stâlpul porţii şi privi cu ochii goi aleea pustie, apoi îşi ridică privirea spre cer. Cineva deschise uşa casei şi o închise la loc. După foşnetul rochiei, înţelese că era Catherine.

— Stă de vorbă cu Thomas, spuse ea când ajunse la poartă.

Thomas nu avea cunoştinţe despre îngrijirea bolnavilor, dar stătea ore întregi lângă patul lui Andrew, uneori vorbind, alteori ascultând ceea ce încerca să spună socrul său.

— Thomas este o speranţă, îi spusese nu demult Andrew lui Catherine, în timp ce aceasta îi mângâia mâna, îndemnându-l parcă să nu o părăsească.

— Ce fel de speranţă, dragul meu? întrebase ea, deşi în secunda imediat următoare îşi dorise să nu o fi făcut, căci lui Andrew îi venea din cale-afară de greu să vorbească.

— O speranţă de viitor, murmurase soţul ei. O lumină

în întuneric pentru toate zilele ce au să vie.

Catherine îşi privise îndelung bărbatul, atinsă de speranţa ascunsă în vorbele lui.

Acum femeia se întoarse spre fiica ei şi spuse:

— L-a rugat pe Thomas să ţină slujba de azi în locul lui.

— Nu uita că am venit însoţiţi de doi pastori, spuse Anne. Şi, din câte am auzit vorbindu-se prin târg, se pare că predicile ţinute de ei în ultimele trei duminici au fost pe placul tuturor.

— Thomas a spus acelaşi lucru.

— Şi ce a răspuns tata?

— Că nu va insista, dar că ar fi o adevărată binecuvântare ca Thomas să dea curs rugăminţii sale.

— Cunoscându-l pe Thomas, cred că ştiu deja care a fost răspunsul lui, zise Anne, dându-şi la o parte şuviţele de pe frunte.

Îşi zâmbiră.

— M-am temut s-o spun, începu Catherine, apropiindu-se de ea, dar cred că momentul critic a trecut…

— Aseară nu a avut febră, încuviinţă Anne. Respiră mai uşor şi are pulsul moderat.

— La câteva zile după sosirea voastră, într-una din nopţile când te retrăseseşi să te odihneşti niţel, stăteam la căpătâiul scumpului meu soţ şi… Când i-am privit chipul, am… – şoapta îi deveni răguşită – am văzut cum parcă mi se deschide în faţă poarta morţii…

Anne îi luă mâna şi i-o strânse, spunând:

— Mă gândesc acum şi la o altă suferinţă…

— Când l-ai pierdut pe Cyril, spuse imediat Catherine, strângând-o în braţe. Vai, prin câte greutăţi ai trecut, fetiţa mea scumpă şi dragă!

— În prima săptămână m-am temut că şi tu ai să-ţi pierzi soţul, şopti Anne cu glasul stins.

Rămaseră îmbrăţişate îndelung, lăsând soarele să le

încălzească spatele şi gâtul. Într-un târziu, uşa casei se deschise din nou şi îl auziră pe Thomas strigând:

— Bunicul e la bucătărie. Tocmai face scrum nişte pâine şi pregăteşte un ceai negru ca smoala!

— Las, c-aşa trebuie să fie ceaiul de duminică, tare! ripostă bine dispus bătrânul.

— Şi ei ştiu că greul a trecut, şopti Anne.

— Bineînţeles că ştiu, zise Catherine, îmbrăţişând-o încă o dată.

Anne privea cum Thomas se îndreaptă spre amvon. Părea la fel de obosit cum se simţea şi ea. Aruncă o privire spre mama ei. Catherine arăta, la rându-i, stoarsă de puteri. John Price refuzase să facă drumul până la biserică pentru a asculta slujba de dimineaţă, pretextând că preferă să rămână la căpătâiul ginerelui său. Anne îşi ridică încă o dată privirea spre faţada bisericii, spunând în sinea ei o rugăciune pentru scumpul său Thomas, pentru tatăl ei şi pentru bătrânul său bunic.

Parcă într-un gând cu soţia sa, Thomas îşi începu cuvântarea astfel:

— Pastorul dumneavoastră m-a rugat să vă vorbesc astăzi în numele său. Trebuie să vă mărturisesc de la bun început că nu am nici harul socrului meu şi nici nu cunosc adâncurile sufletului omenesc la fel de bine ca dânsul. De aceea, vă cer să fiţi înţelegători şi să vă rugaţi pentru mine. Sunt bucuros să vă anunţ că pastorul Harrow pare să se simtă mai bine în dimineaţa aceasta.

În rândul enoriaşilor se ridică un murmur de încântare. Thomas aşteptă până când se făcu din nou linişte, apoi continuă.

— Deşi nu l-am întâlnit pe socrul meu decât acum, când se află pe patul de suferinţă şi nu a putut să îmi adreseze decât câteva cuvinte, simt că între noi există o legătură extrem de puternică. O legătură care s-a format

cu mult timp în urmă, datorită scumpei mele soţii, care mi-a povestit atâtea şi atâtea lucruri despre dânsul. Acum îmi dau seama că Anne a devenit fiinţa credincioasă care este astăzi datorită educaţiei primite de la Andrew şi Catherine Harrow. Prin urmare, deşi încă nu îl cunosc bine pe Andrew, el mi-a înrâurit deja viaţa în chipul cel mai profund cu putinţă.

Catherine apucă uşor mâna lui Anne şi i-o strânse. Anne înţelese foarte bine mesajul tăcut al mamei sale. Şi ea simţea acelaşi lucru. Simţea deja în cuvintele lui Thomas aceeaşi putere tămăduitoare pe care o întâlnise la tatăl ei.

— Trebuie să ştiţi că eu nu am studii teologice, ci de Drept. Aşadar, nu sunt în măsură să vă interpretez pasaje din Scripturi cu măiestria cu care sunt convins că v-a obişnuit pastorul Harrow. De aceea, până când el îşi va reveni în putere, am să vă vorbesc în duminicile ce urmează despre oameni ca mine. Oameni, din diferite pături sociale, care au primit chemarea de a-L urma pe Dumnezeu. Oameni precum Nicodim, Ştefan, Petru, despre care ni se vorbeşte în Evanghelii şi în Faptele Apostolilor. Oameni care au trecut prin vremuri grele şi pline de suferinţă. Oameni care au înfruntat încercările vieţii cu puterea şi înţelepciunea lui Iisus. Şi vom vedea ce putem să învăţăm împreună din toate acestea.

Aruncând pe furiş o privire prin sală, Anne văzu pe feţele celor din jur curiozitate, interes, deschidere. În timp ce Thomas citea despre viaţa lui Nicodim din Evanghelia după Ioan, Anne simţi cum toţi enoriaşii se strâng în jurul lui în duh, ca să-i asculte şi să se cufunde împreună cu el în binecunoscutele versete.

— …Şi acest fariseu – conchise Thomas – un membru al Sinedriului, influent şi prestigios, renunţă la trufia puterii şi ascultă cu smerenie învăţătura lui Iisus, aşa cum ascultă un copil învăţătura părintelui său. Aceasta este o

pildă pentru noi…

Slujba se încheie cu o cântare, apoi, într-o tăcere deplină, enoriaşii se ridicară pe rând în picioare, adânciţi în gânduri, fiecare parcă întrebându-se cât de mult se apropie propria lui sete de adevăr spiritual de cea a lui Nicodim.

Apoi, membrii congregaţiei se strânseră în pronaos în jurul celor două femei, spunându-le cât de mult se bucură să o aibă din nou pe Anne în mijlocul lor şi cât de interesantă fusese predica ţinută de Thomas.

Cei trei reuşiră într-un sfârşit să se elibereze de mulţime şi o luară – tăcuţi şi gânditori la rândul lor – spre casă. Anne îl strânse uşor de braţ şi Thomas îi mulţumi printr-un zâmbet şi o înclinare a capului. Anne ştia că soţul său s-ar simţi stingherit dacă i-ar arăta într-un mod mai făţiş cât de mândră este de el, copleşindu-l cu laude.

Erau la jumătatea aleii spre casă când uşa se deschise şi John Price le strigă din prag:

— Credeam că nu mai veniţi! Era cât pe ce să ne aşezăm la masă fără voi!

— Ţi-am mai spus că nu trebuie să te oboseşti cu gătitul, îl mustră Catherine, luând-o grăbită înainte. Pentru numele lui Dumnezeu, azi nici măcar nu te-ai simţit în stare să vii cu noi la biserică! Cum de ţi-a putut trece prin cap să…

John Price o opri chicotind.

— Ne aşteaptă, ce-i drept, o masă copioasă, dar eu n-am mişcat un deget pentru a pregăti toate bucatele acestea, spuse el jovial, arătând spre bucătărie.

Îl urmară tustrei, dar, când ajunseră în prag, Catherine înţepeni. Privind înăuntru peste Umărul femeii, Anne şi Thomas înţeleseră numaidecât motivul stupefacţiei sale. Pe masa din bucătărie, aşteptau înşirate o oală cu tocană, un hartan de carne friptă şi mai multe borcane de lut, pline cu miere, compot şi gem. Legături de zarzavat

uscat. Ciuperci în saramură. Cidru. Un bol cu sare de mare…

— După slujbă, mai mulţi enoriaşi au trecut pe aici şi toţi au lăsat câte ceva din bucatele pregătite pentru cina de duminică, explică John Price.

— Pur şi simplu am rămas fără cuvinte, îngăimă emoţionată Catherine.

— Eu însă, nici pe departe, se auzi o voce dinspre uşa din spate.

— Tată! exclamă Anne.

Alergă la el şi îşi trecu braţul pe după mijlocul lui. Sub halatul de casă şi cămaşa de noapte, Andrew era numai piele şi os.

— Cum te simţi, tată?

— Mi-e foame şi m-am săturat să zac în pat, răspunse bărbatul, după care îi zâmbi soţiei sale. Ei, şi cum s-a descurcat azi Thomas?

— Avem toate motivele să fim mândri de el, răspunse încet Catherine, apropiindu-se şi îmbrăţişându-l la rândul său.

— În această privinţă, nu aveam nicio îndoială, spuse Andrew.

Susţinut de cele două femei, se apropie şi se aşeză pe scaunul pe care i-l ţinea Thomas.

— Poate că ne vei face onoarea de a rosti rugăciunea de dinaintea mesei, îi spuse el ginerelui său. Nu ştiu dacă vouă vă este foame, dar eu unul ard de nerăbdare să mă desfăt cu nişte bucate care să nu aibă gust de plante medicinale.

Capitolul 27

Corabia pătrunse la amiază în apele cenuşii ale portului. New Orleans-ul îi întâmpină cu o ceaţă înmiresmată şi zgomotoasă. După liniştea săptămânilor

petrecute pe mare, sunetele ce răzbăteau acum dinspre uscat păreau de-a dreptul asurzitoare pentru Nicole.

Aerul era plin de umezeală şi înăbuşitor de cald. Vântul puternic care umflase constant pânzele navei, mânând-o în sud, în jurul coastei Floridei şi apoi în sus, prin apele Golfului Mexic, dispăruse aproape cu desăvârşire, lăsându-i fără apărare în faţa arşiţei umede.

Pe măsură de ce apropiau de chei, Nicole simţea tot mai puternic în nări miresmele specifice locului – miros de cărbune ars, împletit cu parfum de mirodenii, cu arome îmbietoare de cafea din cicoare şi de aluat prăjit în ulei. Acestor mirosuri ale copilăriei ei li se adăugau şi altele, mai puţin plăcute, de ulei ars, de resturi putrezind în mâlul rămas pe mal după retragerea apelor, de aglomeraţie de oameni.

O barcă le ieşi în întâmpinare pentru a-i călăuzi în interiorul portului. Nicole îl auzi pe cârmaci spunându-i soţului ei:

— Căpitane, v-aş sfătui să aşteptaţi fluxul dacă aveţi de gând să ancoraţi aproape de ţărm.

— Nu avem nicio încărcătură la bord, aşa că sunt bucuros să arunc ancora departe de docuri, răspunse Gordon. Mă iertaţi că vă spun, dar nu se simte pic de accent francez în graiul dumneavoastră.

— Asta deoarece m-am născut şi am crescut în Charleston, căpitane, îl lămuri bărbatul, un bătrân lup de mare cu pieptul lat şi nişte favoriţi lungi şi stufoşi. Britanicii m-au stors de puteri, nu alta. Aşa că, atunci când am auzit că se caută cârmaci buni, n-am mai stat pe gânduri şi am tulit-o numaidecât încoace.

— Îmi pare rău să aud că aţi avut asemenea neplăceri, spuse Gordon.

— Aşa e viaţa, ce să-i faci, răspunse bărbatul, ridicând din umeri. Văd că aveţi arborat pavilionul american, adăugă el arătând spre steagul înălţat în vârful

catargului.

— Aşa este.

— Şi cu toate acestea, mă iertaţi că vă spun, dar atât domnia ta, cât şi membrii echipajului păreţi băutori de limonadă, după grai.

Nicole ştia că porecla „băutori de limonadă” se datora noului obicei al corăbiilor britanice ca, înainte de-a porni la un drum lung, să se aprovizioneze cu cantităţi considerabile de lămâi verzi, care erau apoi distribuite cu ţârâita marinarilor săptămână de săptămână. Asta deoarece un medic de bord – luat de mulţi în derâdere – descoperise recent că lămâile verzi par să combată scorbutul.

— Eu zic că ăsta-i un loc cât se poate de bun pentru a arunca ancora, hotărî pilotul portului.

Gordon se întoarse spre Carter, care stătea la timonier şi ordonă:

— Prova în vânt!

— ’Nţeles, căpitane!

Cu o mişcare graţioasă, corabia se întoarse cu prora înspre est, de unde sufla o briză firavă. Destinse, velele începură să bată cu zgomot puternic.

— Aruncaţi ancorele şi strângeţi velele! trebui Gordon să strige pentru a se face auzit.

Marinarii se puseră imediat în mişcare, cu o agilitate ieşită din comun. Ţâşniră pe ghiuri şi, înaintând cu uşurinţă, fără a se propti măcar de parâme pentru a-şi păstra echilibrul, strânseră pânzele fluturânde şi le legară cât ai zice „peşte”.

— Aveţi un echipaj pe cinste, căpitane, observă pilotul. Ai zice că marinarii ăştia au fost pregătiţi pentru luptă.

Înţelegând unde bătea bărbatul, Gordon răspunse:

— Atât eu, cât şi oamenii mei ne-am alăturat trup şi suflet cauzei americane.

— Nu vă fie cu supărare, dar suntem tare departe de cei care ar putea confirma aşa ceva, făcu bărbatul.

— Nu am de ce să mă supăr. În astfel de vremuri, orice om cu scaun la cap trebuie să fie prevăzător, răspunse Gordon, după care îi făcu semn lui Carter. Dă-mi documentele!

Era clar că se aşteptau să fie priviţi cu suspiciune la sosire, căci Carter avea aninată pe după umăr o traistă de pânză cerată, din care scoase numaidecât un pachet pe care i-l înmână căpitanului. Gordon despături scrisorile semnate de comandantul garnizoanei americane din Boston şi i le întinse pilotului.

— Îmi cer iertare! îngăimă acesta văzând de la distanţă sigiliul oficial. Nu am niciun drept să vă iau la întrebări.

— Adevărul este, stimate domn, că am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Iar pentru asta, trebuie mai întâi de toate să vă câştig încrederea.

Bărbatul acceptă hârtiile întinse de Gordon şi le cercetă amănunţit.

— Aţi venit în căutare de provizii? întrebă el în cele din urmă, înapoindu-i scrisorile.

— Da.

— Atunci înarmaţi-vă cu răbdare: vă aşteaptă ceasuri lungi de tocmeală şi nervi, zise cârmaciul, clătinând posomorât din cap. N-am întâlnit în viaţa mea negustori mai hrăpăreţi decât cei din New Orleans.

Gordon privi adânc în ochii bărbatului, apoi îşi înclină uşor capul în semn de recunoştinţă.

În dimineaţa următoare, când se trezi, Nicole îşi simţi corpul săgetat de durere din tălpi şi până în creştetul capului. Avea privirea înceţoşată, era lac de sudoare şi până şi cel mai slab sunet îi străpungea creierul ca o lance.

Gordon se duse numaidecât pe ţărm să caute un

medic. Doctorul pe care îl găsi, un individ cu obrazul plesnind de sănătate – ce se vedea cât de colo că nu duce lipsă de niciunele – le dădu de furcă, de rotofei ce era, matrozilor care îl ridicară cu vinciul pe punte, într-un scaun de frânghie.

— Este un acces de reumă, conchise grăsuţul doftor, în limba franceză, după o consultaţie superficială. Un acces de reumă cauzat de schimbarea vremii.

Gordon se învârtea frângându-şi mâinile pe lângă patul ei şi, de îndată ce Nicole îi traduse diagnosticul, întrebă:

— Se va face bine, domnule doctor?

— A, desigur! răspunse individul după ce ascultă traducerea murmurată de Nicole. Doamna este tânără şi puternică.

— Ce mă sfătuiţi să fac?

— Vă sugerez să rămâneţi la bordul navei. Aerul din oraş este greu şi sufocant în această perioadă a anului.

Deşi simţea că îi zvâcnesc tâmplele la fiecare legănare a corăbiei, perspectiva de a rămâne la bord îi surâdea mult mai tare decât cea de a zăcea într-un pat străin, în aerul închis al unei camere de hotel.

— Dacă nu ar crea neplăceri prea mari, murmură ea.

Medicul reveni de două ori pentru a controla evoluţia pacientei, dar Nicole habar nu avu de aceste vizite în următoarele cinci zile, înfiorător de lungi, pe care le petrecu delirând din cauza febrei. Chiar şi după ce îi scăzu febra şi începu să-şi revină în puteri, căldura continua să o înfăşoare ca o plapumă sufocantă.

— Până acum nu am suferit niciodată din cauza vremii din Louisiana, se plânse ea în cea de-a şasea seară.

— Acesta nu este ţinutul copilăriei tale, răspunse Gordon.

Îşi trăsese scaunul cât mai aproape cu putinţă de fereastra deschisă, căutând să se răcorească puţin. De

afară, odată cu briza umedă, răzbătea în cabină şi vacarmul necontenit al portului.

— Acesta este portul aglomerat şi mizerabil al unui oraş care pare hotărât să mă scoată din fire la fiecare pas, adăugă Gordon nervos.

— De ce spui asta? Ce s-a întâmplat?

Din cauza căldurii sufocante, Gordon îşi lepădase haina şi stătea acum cu cămaşa descheiată până la brâu.

— Nu vreau să te împovărez cu necazurile mele, spuse el, ridicându-se şi apropiindu-se de patul ei. Eşti încă prea slăbită.

Înmuie din nou cârpa în ligheanul cu apă, o stoarse şi i-o aşeză pe frunte.

— Dar mă simt deja mult mai bine, obiectă Nicole, încercând să se ridice în capul oaselor.

Gordon o împinse cu blândeţe înapoi pe pernă, apoi se aşeză pe marginea patului.

— Tot ce pot să-ţi spun este că nu am crezut să întâlnesc vreodată negustori mai supărători decât cei din Marblehead. Dar trebuie să recunosc că m-am înşelat. Aceia sunt copii nevinovaţi pe lângă comercianţii din New Orleans.

— Să înţeleg că negustorii din părţile acestea sunt mai hrăpăreţi?

— Nu sunt decât o adunătură de piraţi cu pretenţii de gentilomi, ce îşi fac veacul prin cafenele de lux, sorbind din ceşcuţe de porţelan cafea cu aromă de cicoare prăjită. Deşi pretind a fi prietenii şi aliaţii noştri, nu e cale de a cădea la învoială cu ei…

— Decât dacă plăteşti preţul cerut de ei, încheie Nicole în locul lui.

— Întocmai, confirmă Gordon. Iar preţul cerut de ei este strigător la cer. Şi toţi vor plata în aur! Păi atunci de ce n-am cumpăra toate cele de trebuinţă de la contrabandişti şi de la corsari? Măcar aşa, banii ar rămâne

la ai noştri.

Nicole nu îşi putu ascunde un zâmbet.

— Ce găseşti amuzant în asta? întrebă Gordon, contrariat.

— Ultimele tale cuvinte, răspunse Nicole. „Măcar atunci banii ar rămâne la *ai noştri*”.

— Hm, da, mă tem că ai dreptate, spuse Gordon, îndreptându-şi spatele. Te rog să mă ierţi, draga mea! Ştiu că, în această privinţă, tu ai inima împărţită.

— Eu îi sunt credincioasă lui Dumnezeu, în primul rând, şi apoi soţului meu, răspunse ea simplu, luându-l de mână. Loialitatea este una dintre trăsăturile tale cele mai încântătoare. Când te dedici unei cauze, o faci trup şi suflet.

Gordon privi îndelung pe fereastră, apoi se întoarse spre ea.

— Recunosc că ai dreptate. Mi-am consacrat viaţa lui Dumnezeu, ţie, şi acum, cauzei americanilor.

— Scumpul meu soţ! murmură Nicole cu vocea tremurândă de emoţie. Mă simt cu adevărat binecuvântată să am alături un bărbat ca tine…

Capitolul 28

Anne se afla în bucătărie, aşteptând să fiarbă apa. În ultimele zece zile îl supraveghease îndeaproape pe Andrew, şi acum era sigură că momentul critic trecuse cu adevărat. Când ceainicul fluieră, îl luă de pe foc şi turnă apa clocotită într-o cană de lut, peste legătura de plante medicinale. Luă o lingură şi învârti în cană. Apoi stoarse ierburile şi le puse deoparte. Andrew stătea la masă, urmărindu-i mişcările cu faţa uşor încruntată.

— A venit deja vremea?

— De data asta am dres fiertura cu puţină miere şi un pic de scorţişoară, răspunse Anne râzând. Probabil că aşa

va fi mai uşor de înghiţit.

După părerea lui Andrew, dintre cele trei tipuri de remedii cu care îl doftoricea fiica sa, cele de la amiază aveau gustul cel mai înfiorător.

— Hai, bea puţin! îl îmbie ea, ducându-i cana la buze.

Andrew luă o înghiţitură din licoarea fierbinte şi se strâmbă, dar în loc să se mai plângă, bătu cu palma pe scaunul de lângă el.

— Stai jos o clipă, fetiţa tatii! Unde e Thomas?

— Cred că a ieşit în grădină cu bunicul.

— Am înţeles.

Aşteptă ca Anne să ia loc.

— Vreau să-ţi mulţumesc încă o dată, fata tatii.

— Nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti, tată.

— Cum să nu am? exclamă el, ridicându-şi cana la buze. Sunt încredinţat că aceste leacuri ale tale îmi sunt de mare ajutor. Totuşi, ceea ce m-a salvat cu adevărat a fost iubirea ta. Reîntâlnirea noastră mi-a mişcat atât de mult sufletul, încât am înţeles că nu pot să părăsesc aşa repede această lume.

Anne îşi întinse braţul peste masă şi îl luă de mână.

— Sunt atât de fericită să aud asta, tată…

— Câte sacrificii aţi făcut voi doi pentru a veni să mă vedeţi… Aţi înfruntat războiul şi distanţa… V-aţi despărţit de copilaşul vostru… Ce mai face micul nostru John?

— Este bine. Charles este ca un al doilea tată pentru el. Sunt sigură că John este bine.

— Charles… Şi Judith, noua lui soţie, am înţeles că este o femeie de ispravă. Avem multe de povestit, dar o vom face cu un alt prilej. Acum vreau să îţi vorbesc despre cu totul altceva.

Anne încerca să nu îi strângă prea tare mâna. Tatăl ei avea degetele atât de firave… Doar privirea îi rămăsese neschimbată. În ochi, i se citea şi acum tăria sufletească.

— Anne, vreau să-ţi spun ceva. Fiind la un pas de

moarte, am văzut preţ de câteva clipe o lumină pe care nu o pot descrie altfel decât ca fiind dumnezeiască.

Anne îi privi intens chipul, aşteptând, cu vădit interes, ca tatăl ei să continue.

— Când zăceam la pat, zise el încet, Thomas a petrecut ceasuri întregi la căpătâiul meu, vorbindu-mi despre lucrarea voastră şi despre ardoarea credinţei lui. Şi, în timp ce îl ascultam, sunt sigur că am auzit vocea lui Dumnezeu. Îmi dau seama de asta abia în clipa de faţă, dar sunt convins că Dumnezeu mi-a vorbit cu adevărat.

— Şi ce ţi-a spus Domnul?

Andrew se răsuci spre ea.

— Aş vrea să te întreb ceva, fata tatii. Ce ai zice dacă Thomas ar studia pentru a deveni preot?

— Nu aş avea nimic împotrivă. Cum aş putea să mă împotrivesc, când…

Dându-şi brusc seama de adevăratul înţeles al întrebării lui Andrew, se opri.

— Of, tată…

— Nu puteam să vorbesc cu el despre asta înainte de a vorbi cu tine. Dumnezeu nu mi-a arătat o hotărâre, ci o *posibilitate*. Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu… Nu sunt sigură. Da, poate că înţeleg totuşi.

În minte i se învălmăşeau o mulţime de gânduri şi simţăminte disparate.

— Ştii că mi-ar plăcea să mă întorc aici…

— Da, ştiu.

— Dar ce se va întâmpla cu micul John?… Ce se va întâmpla cu unchiul Charles?… Avem atâtea răspunderi…

— Nimeni nu îţi cere să iei numaidecât o hotărâre. Bineînţeles că sunt multe lucruri de luat în considerare.

Vorbea ca şi cum ar fi gândit cu voce tare.

— Mă întreb ce sentimente nutreşte Charles faţă de Anglia în momentul de faţă.

— Unchiul Charles îşi iubeşte căminul şi ţinutul natal,

dar în ceea ce priveşte sentimentele lui pentru Anglia, chiar nu ştiu ce să…

Se opri, şovăind. Apoi răspunsul, evident de atâta vreme, veni de la sine.

— Charles şi-a pierdut orice nădejde în privinţa Angliei. Îl doare sufletul când vede direcţia în care se îndreaptă guvernul şi naţiunea.

— Aşadar nu mai este la fel de ataşat de Anglia ca odinioară, spuse Andrew.

— Dacă se mai fac multe presiuni asupra lui, mă tem că nu va mai simţi niciun fel de ataşament faţă de ţara aceea.

— Poate că n-ar fi rău să discuţi şi cu el despre asta, spuse Andrew, întorcându-şi din nou privirea spre foc. Provincia Noua Scoţie se dezvoltă într-un ritm ameţitor. Georgetown are de două ori mai mulţi locuitori decât avea la începutul războiului. Şi de două ori mai multe probleme… Un pastor care are şi studii de Drept ar putea fi de mare ajutor multora dintre fraţii noştri mai nevoiaşi. La fel cum ar fi un om mărinimos precum Charles. În acest ţinut sunt mulţi oameni săraci şi mulţi tineri cu minţi sclipitoare, care au idei extraordinare, dar nu şi puterea financiară de a le pune în practică.

Se sprijini cu palmele pe masă şi se ridică.

— Mă ierţi, fata mea, dar simt că mi se închid ochii. Mă duc să trag un pui de somn. Poate că ar fi bine să vorbeşti cu Thomas. Şi să te rogi la Dumnezeu. Cine ştie? Poate că Domnul îţi va vorbi şi ţie

Anne îl urmări cum se îndreaptă încet spre uşă şi apoi rămase gânditoare, cu coatele rezemate pe masă.

Andrew dormi aproape toată după-amiaza. Anne făcu curăţenie în bucătărie, pregăti legumele, supa de vită şi o tavă de biscuiţi proaspeţi pentru masa de seară, apoi ieşi să se aşeze pe banca însorită din faţa casei, hotărâtă să îşi

continue acolo cugetările şi rugăciunea.

Totuşi, contrar planurilor ei, în câteva clipe adormi cu capul în piept şi nu se trezi decât atunci când Catherine se aşează lângă ea, punându-şi coşul plin de cumpărături pe marginea băncii.

Anne îşi îndreptă spatele şi îşi îndepărtă de pe faţă buclele negre.

— Pesemne că am aţipit…

Catherine râse şi o mângâie pe braţ.

— Tu şi Thomas parcă ne-aţi readus pe toţi la viaţă.

— Nici nu am visat că reîntâlnirea noastră ar putea fi una atât de fericită, răspunse Anne.

— Într-adevăr, cine şi-ar fi închipuit? Dar iată că s-a întâmplat, spuse Catherine încet. Eram cuprinsă de deznădejde şi credeam că nu am să mai pot zâmbi niciodată, dar iată că au sosit scumpele mele fete. Înfruntând mările, oamenii şi timpurile. Luptându-se cu primejdii greu de imaginat – şi cu toate acestea, au venit. S-au întors la mine. Iar eu mi-am recăpătat zâmbetul. Şi soţul.

Se opri şi scoase un răvaş din pliurile rochiei.

— Îl port la mine încă de când ai sosit. Dar aceste zile au fost atât de grele şi tu ai fost atât de ocupată, încât am socotit că e mai bine să aşteptăm puţin.

Când recunoscu scrisul, Anne simţi că îi sare inima din piept.

— O scrisoare de la Nicole!

Catherine o privi îndelung, apoi o întrebă:

— De când n-ai mai primit veşti de la sora ta?

— Vai, nici nu-mi mai amintesc! De un amar de vreme. De ce mă întrebi?

Catherine îi întinse scrisoarea.

— S-a măritat cu un tânăr ofiţer, pe nume Gordon Goodwind. Au ţinut nunta aici.

— Vai, mămico, mă bucur atât de mult pentru ea!

Singurul meu regret este că nu am fost şi eu de faţă, adăugă ea cu inima împărţită între bucurie şi întristare.

— Nicole s-a maturizat, spuse Catherine. S-a maturizat frumos. Este soţia lui Gordon acum, iar calea ei este diferită de a ta.

— Nu înţeleg. Sper că nu şi-a pierdut credinţa…

— Dimpotrivă. Devoţiunea ei este mai puternică decât a fost vreodată.

— Atunci la ce te referi?

— Citeşte întâi ce ţi-a scris, spuse Catherine arătând spre răvaşul din mâna lui Anne – şi am să-ţi spun după aceea.

Anne şovăi, apoi spuse:

— Întâi, aş vrea să te întreb ceva.

Catherine îşi întoarse faţa spre soare şi închise ochii.

— Întreabă-mă ce vrei tu.

— Nu pot descrie în cuvinte cât de mult m-a chinuit gândul despărţirii de copilul meu. În timpul călătoriei peste ocean, am înţeles pentru prima dată prin ce trebuie să fi trecut dumneata.

Îşi apropie capul de Catherine şi o întrebă în şoaptă:

— Mamă, cum ai putut să suporţi durerea despărţirii, chinul de a nu şti ce s-a întâmplat cu pruncul tău? Cum ai putut să *supravieţuieşti*?

Trecu multă vreme înainte ca mama ei să răspundă.

— Dumnezeu, Andrew şi cu tine mi-aţi dat puterea de a merge mai departe. În ceea ce o priveşte pe fetiţa căreia i-am dat naştere, eu nu am avut niciodată *intenţia* de a mă despărţi de ea.

Deschise ochii şi se întoarse spre Anne.

— Tu, pe de altă parte, ai fost pusă în situaţia de a alege. Ceea ce bănuiesc că a fost o binecuvântare şi totodată un blestem.

— Da, răspunse Anne, retrăind parcă acele momente de durere şi derută. A fost bine că am avut timp să mă

obişnuiesc cu gândul. Cu toate acestea, nimic nu m-a putut pregăti pentru durerea despărţirii propriu-zise.

— Două surori dezbinate de război, murmură gânditoare Catherine. Într-un fel, calea ta este cea mai grea.

— Pentru câteva luni… Doar pentru câteva luni.

Catherine cercetă chipul fiicei sale cu ochi înţelegători şi plini de căldură.

— De-a lungul anilor, suferinţa noastră comună m-a făcut să mă simt extrem de aproape de Louise, continuă ea. Amândouă am pierdut copilul căruia i-am dat naştere şi amândouă am găsit mângâiere în iubirea simţită pentru copilul pe care l-am crescut.

Anne se ridică în picioare şi îi întinse mâna.

— Da, iubirea ne dă putere tuturor. Şi hrana la fel. Haide, mamă, cina este aproape gata.

Cele două femei râseră încetişor şi porniră împreună spre bucătărie.

Capitolul 29

Anne spălă vasele, se şterse pe mâini cu ştergarul aspru aninat lângă ligheanul din colţul bucătăriei, apoi îşi strecură degetele în buzunarul şorţului şi pipăi misterioasa scrisoare. Prin uşa deschisă, pătrundea un vânticel cald şi îmbietor. Soarele ba strălucea, ba se ascundea după câte un nor mânat de vânt spre interiorul ţinutului. Anne privi îndelung pe fereastră. Era nerăbdătoare să citească epistola, dar pentru asta avea nevoie de un moment de singurătate. Să se ducă la plimbare, să nu se ducă?…

În cele din urmă, merse în sufragerie pentru a-i anunţa pe ceilalţi că iese să ia o gură de aer.

Îi găsi adânciţi în conversaţie şi prezenţa ei trecu aparent neobservată.

— Ce bine-ar fi fost dacă Nicole ar fi putut sta mai

mult la noi, murmură John Price cu ochii aţintiţi asupra focului.

— A stat cât a putut să stea, răspunse Andrew, privind în gol.

— Aşa este.

Anne hotărî să îşi amâne ieşirea şi se aşeză lângă soţul ei. Era nedumerită. Ce să însemne toate acestea? Dar nu, voia să audă continuarea discuţiei înainte de a pune orişice întrebare.

Thomas rupse, în cele din urmă, tăcerea:

— Nicole a fost nevoită să plece înainte de a fi pregătită?

— Nu a stat la noi decât trei zile, răspunse Catherine cu vocea gâtuită de tristeţe.

Thomas privi întrebător spre soţia sa. Anne îi răspunse printr-o clătinare a capului. Nu, Catherine nu pomenise nimic despre asta atunci când îi povestise despre nuntă.

— Tare-aş fi vrut să petrec mai mult timp cu ea, murmură posomorât John Price.

— La fel ca noi toţi, zise Andrew. Totuşi, trebuie să fim recunoscători că am putut petrece împreună chiar şi cele trei zile.

Anne îşi duse mâna la buzunarul şorţului şi pipăi, prin material, scrisoarea. Şovăi preţ de o clipă, nesigură dacă este sau nu cazul să intervină, dar în cele din urmă nu se mai putu abţine şi întrebă:

— De ce a trebuit să plece atât de repede?

— Călătoria lor nu se încheia aici, răspunse bunicul ei, cu privirea pironită în continuare asupra flăcărilor.

— Nu înţeleg.

Catherine îi privi chipul, apoi spuse:

— Acum Nicole este în drum spre Louisiana.

— Se duce să-i vadă pe tata Henri şi mama Louise? Vai, dar asta e o veste minunată! De când nu i-a mai văzut?

— De dinainte de război. De la vizita lor în Noua Scoţie.

— Totuşi, interveni Thomas, acesta nu este un moment tocmai potrivit pentru o călătorie atât de primejdioasă.

— Nicole şi Gordon nu fac această călătorie doar în scop personal, răspunse Andrew. Comandantul garnizoanei din Boston le-a încredinţat misiunea de a transmite nişte mesaje conducătorilor coloniei Louisiana. Şi de a face rost de provizii…

— Nicole este implicată într-o operaţiune de război? exclamă şocată Anne. Nicole colaborează cu americanii?…

— Gordon, un ofiţer britanic, a trecut de partea duşmanilor?! sări ca ars Thomas.

Andrew îşi întoarse privirea spre ei şi le spuse pe un ton blând:

— În această casă, americanii nu sunt consideraţi duşmani.

— Nu, desigur că nu, se grăbi să spună Thomas. Americanii nu sunt consideraţi duşmani nici aici, nici la conacul Harrow din Anglia. Iar eu, la fel ca şi Charles, nu pot decât să le sprijin cauza.

Tăcu preţ de o clipă, apoi adăugă:

— Cu siguranţă că se poate pune capăt conflictului prin semnarea unui tratat. A unui acord de pace. Dar sunt uluit să aud că Nicole şi Gordon s-au implicat efectiv în luptă…

— Da, şi eu am fost, spuse Andrew. Dar după ce am aflat că britanicii au sechestrat corabia lui Gordon, că i-au recrutat forţat echipajul şi că l-au aruncat în închisoare cu intenţia de a-l spânzura, am înţeles cât se poate de bine alegerea ginerelui meu.

Se uită direct spre Thomas şi Anne, apoi adăugă:

— Gordon a declarat însă, cât se poate de clar, că nu are de gând să ridice armele împotriva foştilor săi

compatrioţi.

Thomas se ridică de pe scaun.

— Fireşte, spuse el, începând să se plimbe prin încăpere. Deşi nu sunt sigur că ar putea respecta această făgăduială dacă i-ar ajunge cuţitul la os. Nu am avut ocazia să îl cunosc, dar sunt convins că Nicole nu l-ar fi ales drept soţ, dacă nu era un bun creştin şi un om de onoare. Dar chiar şi aşa…

Văzând că soţul ei nu poate să îşi ducă vorba până la capăt, Anne continuă în numele amândurora:

— Nu pot să înţeleg cum de Nicole s-a lăsat atrasă într-o luptă îngrozitoare, ce se dă între oameni care împart aceleaşi rădăcini şi, nu în puţine cazuri, aceeaşi credinţă. Cum de pot să…

Dar şi întrebarea ei rămase în aer, iar Anne privi neputincioasă spre părinţii ei, spre Thomas şi apoi spre bunicul Price. În cele din urmă, John Price îşi drese vocea şi zise:

— Nicole a tânjit toată viaţa după un cămin al ei. Şi acum socotesc că şi-a găsit unul. La sud de noi, în colonia americană Massachusetts.

Anne auzi cuvintele bătrânului, simţind totodată siguranţa şi calmul cu care vorbise acesta. Îşi roti din nou privirea prin cameră. Catherine avea chipul senin, semn al unui suflet împăcat. La fel şi bunicul Price. Ştiu că nu mai poate aştepta. Trebuia să citească numaidecât scrisoarea lui Nicole.

Se ridică în picioare.

— Vă rog să mă scuzaţi. Am să ies puţin la plimbare.

Promontoriul era pustiu. Ici şi colo, rămăşiţele câtorva ghirlande de nuntă fluturau în vântul care bătea din ce în ce mai puternic.

Anne se aşeză pe buştean. De câte ori stătuse aici, privind apele golfului, citindu-şi cărţile preferate,

gândindu-se la trecut şi visând la viitor…

Scoase scrisoarea din buzunar şi începu să citească, încă înainte de a termina de citit primul paragraf, simţi că sora ei – cealaltă jumătate a vieţii ei – era parcă din nou acolo, alături de ea.

Stau aici, pe bușteanul nostru preferat de pe pajiştea ce dă spre mare… scria Nicole.

Anne strânse foile la piept şi ochii i se umplură de lacrimi. Clipi repede de câteva ori şi căută pasajul la care se oprise.

Era uluită de dezinvoltura cu care scria Nicole despre devotamentul său faţă de cauza americanilor şi faţă de actuala lor misiune. Pe parcursul primei lecturi, Anne se opri de trei ori din citit, privind în zare peste apele golfului şi întrebându-se: „*Eu cui îi sunt devotată*?”. Răspunsul imediat fusese: „*Tatălui nostru care este în ceruri*”. Şi lui Thomas, şi fiului nostru, desigur. Dar era un răspuns prea simplu. Prea comod. Îşi reaminti că unchiul Charles se declarase public în favoarea revoluţiei americane, deşi ştia că avea să plătească scump pentru asta. Atunci ea se simţise solidară cu el, şi asta nu pentru că ar fi avut convingeri ferme în privinţa cauzei americane, ci deoarece era îngrijorată de făgaşul pe care se îndrepta Anglia şi de măsurile luate de guvernanţii ei, atât în defavoarea coloniştilor, cât şi a englezilor săraci şi deposedaţi. Da, dar ea şi Thomas îşi doreau să fie pace. Îşi doreau ca toată lumea să trăiască în pace şi în siguranţă. Ca fiecare individ să fie liber să-şi trăiască viaţa şi să-L slujească pe Dumnezeu după cum crede de cuviinţă. Ca săbiile să fie transformate în brăzdare. Îşi doreau o lume paşnică, în care copiii să crească la adăpost de orice pericol.

Mi se rupe sufletul când văd suferinţa pe care o aduce războiul în vieţile oamenilor, scria în continuare Nicole, răspunzând parcă gândurilor ei. Iar Gordon, în

calitate de fost ofiţer al flotei britanice, consideră că îi este peste putinţă să lupte împotriva foştilor săi compatrioţi.

Şi cu toate acestea, amândoi erau implicaţi într-o misiune de război! Anne se ridică în picioare şi începu să se plimbe agitată pe promontoriu, la fel cum făcuse Thomas în sufrageria părinţilor ei.

Când ajunse în capătul pajiştii, se opri şi reciti scrisoarea de la un capăt la altul. Nu voia să fie supărată pe Nicole. Voia doar să o înţeleagă.

Îşi ridică privirea. Stătea chiar în faţa unei coroniţe uitate de nuntaşi pe promontoriu. Anne urmări cum vântul smulge, una câte una, ultimele petale ale florilor şi le poartă în sus, spre cer, până când nu mai rămase din cunună decât o împletitură de lujeri golaşi.

Îşi îngropă faţa în palme şi începu să plângă, fără a şti măcar din ce pricină.

În zilele ce urmară, Anne continuă să-şi petreacă majoritatea timpului îngrijindu-l pe Andrew şi ajutând la treburile casei. Noaptea dormea iepureşte, trezindu-se ori de câte ori îl auzea pe tatăl său chiar şi tuşind uşor. Clipele libere le petrecea împreună cu Thomas, în compania mamei sale şi a bunicului Price, depănând din nou şi din nou povestea căutărilor întreprinse de Charles în Franţa şi întrebându-se oare ce o mai fi descoperit între timp.

Seara, Anne şi Catherine stăteau în faţa focului citind cu voce tare fragmente din jurnalul mamei acesteia din urmă.

Sunt atât de fericită! Toată dimineaţa am încercat să găsesc cuvintele potrivite pentru a-l mulţumi Celui de Sus, dar fericirea mea pur şi simplu nu poate fi descrisă în cuvinte. Sunt însărcinată! Inima-mi cântă de bucurie, repetând din nou şi din nou aceste cuvinte. Sunt însărcinată! Acum sunt cât se poate de sigură de asta. Este o minune! Am să număr lunile, săptămânile, zilele până

când, lăudat fie Domnul, am să-mi pot ţine pruncul în braţe. Deşi nu ştiu încă cine este mica făptura ce îmi creşte în pântece, sunt sigură că Dumnezeu, în nemărginita-I înţelepciune, mă va ajuta să aduc pe lume un copilaş căruia să-i pot dărui toată dragostea mea. Vai, ard de nerăbdare să-i împărtăşesc lui John minunata mea taină! El nu ştie încă. Este atât de ocupat tot timpul!… Atât de agitat!… El zice că ţinutul de frontieră nu este potrivit pentru a creşte un copil. Că francezii sunt mult prea aproape. Primejdios de aproape. Nu are deloc încredere în ei.

Încă nu i-a iertat. Mă tot rog la Dumnezeu să îi elibereze sufletul de povara acestei duşmănii. Ah, cum aştept ziua aceea – şi mă rog ca ea să vină cât mai degrabă! Dar să mă întorc la minunata mea taină. Voi ţine secretul ascuns în inimă până când voi fi cu adevărat sigură. Nu are niciun rost să îl fac să se îngrijoreze în van – căci ştiu că asta se va întâmpla la început. Spune că trăim într-o aşezare primitivă, unde traiul este greu pentru o făptură delicată ca mine. Îşi face griji pentru mine, o femeie în toată legea, darămite pentru un prunc lipsit de apărare!

Uneori, când sunt singură, îi vorbesc în şoaptă pruncului meu, şi el mă ajută să înving urâtul vieţii în acest ţinut mohorât. Cred că iubitul meu John, care este un bărbat cu picioarele pe pământ, nu ar putea să înţeleagă asta. Este atât de ocupat cu treburile garnizoanei, încât nu apuc să îl văd decât în zori, când îi servesc terciul de ovăz, şi seara, când se întoarce de la lucru, cu umerii apăsaţi de oboseală. Îmi fac griji pentru el. Are atâtea răspunderi… Mulţumesc cerului că mi-a dat un asemenea soţ…

În acele clipe de tihnă, petrecute împreună în faţa căminului, citirea jurnalului le apropia şi mai mult pe cele două femei. Deşi nu le unea o legătură de sânge, Anne simţea o inexplicabilă apropiere atât faţă de mama lui

Catherine, cât şi faţă de sora franţuzoaică, pe care bunicul Price nu o cunoscuse niciodată.

Se apropie sorocul. Aseară, când stăteam împreună în faţa focului, i-am amintit lui John că trebuie să alegem un nume pentru copil. Când am văzut mirarea de pe chipul lui, m-a pufnit, fără să vreau, râsul. Era ca şi cum nici prin cap nu i-ar fi trecut că starea mea nu se va prelungi la nesfârşit. A socotit pesemne în minte lunile care s-au scurs, apoi a încuviinţat din cap. Eu am spus că, dacă va fi băiat, aş dori să-i numim John, dar el s-a opus.

A zis că e mai bine ca pruncul să poarte un nume al lui. Cum ar fi Reginald. Adevărul este că mie îmi sună prea ostăşesc – precum „regiment” –, dar mi-am muşcat limba. Dacă John doreşte ca fiul său să se numească Reginald, atunci aşa va fi. L-am întrebat ce nume ar prefera dacă ar fi să avem o fetiţă. Cred că nici nu luase în considerare o asemenea posibilitate. O fată? El socoate că ţinutul acesta este mult prea aspru, mult prea izolat pentru a creşte o fată. Aşa că nici măcar nu s-a obosit să-şi dea cu părerea în această privinţă, spunând că, dacă s-ar întâmpla cumva să aduc pe lume o fată în loc de un băiat, consideră că eu ar trebui să am privilegiul de a-i alege un nume.

Pe pagina următoare, femeia trecuse cu mâna tremurândă, următoarele cuvinte:

Micuţa Catherine a venit pe lume acum cinci zile, la un ceas după miezul nopţii. La început, John a fost descumpănit, dar s-a dezmeticit repede. Azi mă uitam cu câtă tandreţe o ţine în braţe. Cred că micuţa i-a cucerit deja inima. Dacă nu ar fi o părticică din mine, probabil că aş fi chiar geloasă. Nu l-am văzut niciodată pe soţul meu cu chipul luminat de atâta iubire.

Încet-încet, Anne şi Catherine recuperară lunile şi anii petrecuţi departe una de alta, împărtăşind evenimente, gânduri şi sentimente. Anne află toate

amănuntele nunţii lui Nicole. Cum toţi sătenii se adunaseră să sărbătorească împreună cu tinerii însurăţei. Cum promontoriul de deasupra golfului fusese împodobit aidoma unei capele în aer liber. Aflând despre superba rochie pe care o purtase Catherine la nuntă, insistă ca mama ei să o îmbrace din nou. Deşi o întrista faptul că nu ajunsese la timp pentru a participa la fericitul eveniment, Anne savura fiecare detaliu al povestirii.

Capitolul 30

Când ieşi din pădure, Anne îl văzu pe soţul său aşteptând în locul în care cărarea se încrucişa cu uliţa satului. Thomas îi aruncă o privire întrebătoare, apoi îi luă mâna şi o trecu sub braţul său.

— Un grup de căpetenii din satele franceze au cerut să îmi vorbească, începu el şi, întrucât Catherine trebuie să stea lângă Andrew.

— Ai nevoie de mine pe post de tălmaci, încheie Anne fraza în locul lui. Prea bine, să mergem!

— Aceasta este ziua în care vin la târg coloniştii francezi din toate aşezările mărginaşe, îi explică Thomas. În mod obişnuit, nu ţi-aş fi cerut să-ţi întrerupi meditaţia, dar oamenii aceştia au de parcurs un drum lung până acasă şi nu am vrut să îi fac să aştepte prea mult.

Lângă una dintre căruţele aflate la ieşirea din târg se adunase un grup de francezi. Chiar dacă unchiul Guy nu se număra printre ei, Anne văzu multe feţe cunoscute. Când îi zăriră, toţi bărbaţii îşi scoaseră pălăriile. *Par cu adevărat bucuroşi să ne vadă*, îşi spuse Anne în sinea ei.

Acadienii aveau o înfăţişare inconfundabilă. Majoritatea bărbaţilor aveau faţa bărbierită, cu trăsături puternice şi arse de soare, pe care viaţa grea de fermier brăzdase cute adânci. Ochii lor căprui erau, de regulă, plini de voioşie, dar azi toţi acadienii aveau o expresie din

cale-afară de gravă. Se uitară unii la alţii, şi în cele din urmă, una dintre căpetenii spuse:

— Familia dumneavoastră a fost unealta lui Dumnezeu, pentru noi toţi, în aceste vremuri de restrişte.

Anne îşi înclină capul într-o parte, pentru a-l vedea mai bine. Totuşi, nici acum, când borurile bonetei blocau razele soarelui ce asfinţea, nu reuşi să citească nimic pe faţa bărbatului.

— Ştiţi că sunt gata să fac tot ce îmi stă în putinţă pentru a vă ajuta clanul, spuse ea.

— Iertare, madame, dar noi avem nevoie de ajutorul unei alte persoane.

— Ah, înţeleg. Aveţi, probabil, nevoie de ajutorul mamei mele…

— Domnul să o binecuvânteze pentru bunătatea sa, dar nu, de data aceasta avem nevoie de altcineva, spuse căpetenia, făcând semn cu capul spre Thomas. Toţi sătenii vorbesc despre înţelepciunea vorbelor rostite de el în casa Domnului. Soţul dumneavoastră are studii de Drept şi de Litere, nu-i aşa?

— Da, aşa este, dar…

— Atunci s-ar putea ca el să fie răspunsul la rugile noastre, zise bărbatul.

Thomas şi căpetenia de clan se învoiseră să organizeze judecata peste trei zile. În acest timp, în sat aproape că nu se vorbise de altceva, şi toată lumea era doritoare să participe la misteriosul eveniment.

— Toţi stau ca pe ace, spuse John Price, observând trecătorii.

— Conflictul se pare că mocneşte de multă vreme, zise Catherine. Thomas petrecuse cele trei zile studiind Scripturile şi rugându-se la Dumnezeu. Când Anne îl întrebase ce face, îi răspunsese, simplu, că se pregăteşte.

— Dumneata ai ştiut de această neînţelegere? o

întrebă Anne pe mama sa.

— Nimic concret. Dar era de aşteptat să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

— Pe mine, vă rog să mă iertaţi, spuse Thomas, îndreptându-se grăbit spre uşă – dar de e să-mi fac datoria aşa cum se cuvine, nu trebuie să aflu niciun amănunt al problemei înainte de adunare.

Andrew se ridică în picioare, îşi lepădă pătura de pe umeri şi spuse:

— Fii bun, fiule, şi condu-mă până în grădină. Vreau să stau puţin afară, pe bancă.

Thomas se întoarse, trecându-şi braţul pe după mijlocul lui Andrew, apoi Anne îl sprijini din cealaltă parte şi îl conduseră împreună până la bancă.

— Fiule, sunt cu adevărat mândru de tine, spuse Andrew când cei doi se aşezară lângă el.

— Dar încă nu am făcut nimic…

— Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, îl contrazise Andrew. Pe lângă cunoştinţele de Drept, ţi-ai hrănit sufletul cu rugăciune şi cu învăţătura Scripturii – armura lui Dumnezeu. Eşti pregătit.

Zarva ce se auzea dinspre uliţă îi făcu pe tustrei să-şi întoarcă privirea spre poartă. Pe lângă casa lor trecea un şir nesfârşit de oameni ce se îndreptau cu toţii spre centrul satului.

— Oare unde s-or fi ducând? întrebă Anne.

— Vor să ocupe din timp locurile cele mai bune pentru a urmări judecata. Vor să îl vadă îndeaproape pe soţul tău împărţind dreptatea precum Solomon, răspunse Andrew, zâmbind uşor spre Thomas.

Thomas se înroşi până în vârful urechilor şi zâmbi fâstâcit.

— Exact, precum Solomon şi nimeni altul!

Râse de gluma lui, dar în clipa următoare redeveni serios.

— Am putea să ţinem judecata în curtea bisericii? îl întrebă el pe socrul său. Se pare că este singurul loc îndeajuns de încăpător pentru asta…

— Bineînţeles, răspunse prompt Andrew. Nici că s-ar găsi un loc mai bun pentru o sală de judecată – cu cerul deasupra şi întreaga natură slujind ca martor.

Iarba din faţa bisericii nici nu se mai vedea din cauza mulţimii de oameni. Unii stăteau în picioare, alţii pe jos. Când Thomas apăru la braţ cu soţia sa, se iscă un murmur. Catherine hotărâse să rămână acasă cu Andrew şi cu John.

Când ajunse pe treptele bisericii, Thomas se întoarse şi îşi trecu privirea peste mulţime. În spatele lui se aflau o masă şi câteva scaune. Un acadian cu oarece cunoştinţe de limbă engleză aştepta în apropiere, pentru a face traducerea în limba franceză pe parcursul procesului. Thomas privi într-o parte a adunării, apoi în cealaltă, şi fruntea i se încreţi de nemulţumire. Anne nu înţelegea ce îl supăra pe bărbatul ei, dar urmărindu-i privirea, văzu că publicul era împărţit în două. La stânga, erau adunaţi acadienii, iar la dreapta, coloniştii englezi.

Văzând nemulţumirea din ochii lui Thomas, întreaga adunare amuţi.

— E drept că avem graiuri, culturi şi istorii diferite, zise el. E drept că suntem înconjuraţi de război şi de suferinţă. Cu toate acestea, în faţa lui Dumnezeu, suntem cu toţii un singur popor. Fermele noastre se învecinează. Satele noastre sunt atât de apropiate, încât e greu de spus unde se termină unul şi unde începe celălalt. Mergem cu toţii la acelaşi târg.

Se opri până când i se tălmăciră cuvintele în limba franceză, apoi continuă cu glas răsunător:

— Ne adunăm în aceeaşi biserică. Iar acum ne vom ruga cu toţii aceluiaşi Dumnezeu.

Traducerea curgea lin în urma cuvintelor sale.

— Să ne ridicăm aşadar în picioare, să ne întindem braţele peste prăpastia ce ameninţă să ne dezbine, să ne luăm de mână şi să îl rugăm pe Cel de Sus să ne binecuvânteze şi să ne călăuzească paşii în această judecată.

Nicio mişcare.

Thomas aşteptă preţ de o clipă, apoi înşfăcă mâna interpretului acadian şi o ridică în aer.

— Ne vom strânge mâinile şi ne vom uni inimile, ori de nu, ne vom împrăştia chiar în clipa aceasta!

Încet şi fără tragere de inimă, fiecare parte a adunării se ridică în picioare, întorcându-se unii spre ceilalţi.

Thomas îşi ridică ochii spre cer şi începu să se roage:

— Nu lăsa judecata omenească să ne despartă, Doamne! Apără-ne de netrebnicia noastră! Nu ne duce pe noi în ispita mâniei, a vrajbei şi a dezbinării. Călăuzeşte-ne, Doamne, dă-ne înţelepciune, adu pacea în mijlocul nostru!

Se opri şi, trecându-şi privirea peste mulţime, adăugă:

— Şi toţi copiii lui Dumnezeu spuseră…

Toţi oamenii adunaţi în curtea bisericii, englezi şi francezi deopotrivă, rostiră în cor:

— Amin.

— Amin! repetă Thomas. Cei care au unde pot să se aşeze.

În freamătul iscat în timp ce oamenii îşi reluau locurile, linia despărţitoare dintre cele două comunităţi începu să se estompeze. Familiile se răsfirară puţin, schimbând cu vecinii lor zâmbete şovăielnice şi saluturi reţinute.

Thomas trecu în spatele mesei şi le făcu semn celor două grupuri care se judecau să păşească în faţă. Englezul veni însoţit de patru oameni, iar francezul, de cinci.

Întrucât i se putea adresa direct, Thomas se întoarse întâi spre englez:

— Înaintaţi cu toţii această plângere?

— Hm, nu tocmai, domn judecător… Doar eu…

— Numele meu este Crowley. Nu sunt judecător, ci doar un om care a studiat Dreptul. Mă aflu aici pentru că mi s-a cerut să mijlocesc o înţelegere. Aşadar, sunteţi toţi cinci proprietarii fermei în cauză?

— Nu, domnule Crowley… Adică, vreau să zic… Ferma e doar a mea…

— Înţeleg. Şi care este numele dumneavoastră, vă rog?

— Joshua Reynolds, domnule jud… Domnule Crowley.

— Şi cine sunt aceşti oameni, domnule Reynolds?

— Vecini, domnule Crowley. Prieteni.

— Vă rog să îmi spuneţi, stimate domn, vă este teamă să staţi în faţa mea şi a bunului Dumnezeu de unul singur?

— Hm… Nu, domnule Crowley, dar, vedeţi dumneavoastră…

— Aţi venit aici să săriţi la harţă? Aţi venit aici, în faţa casei Domnului, cu gândul de a înteţi gâlceava?

— Franţujii ceia de colo au venit să…

— Vă rog să-mi răspundeţi printr-un simplu „da” sau „nu”. Aţi venit aici să cădeţi la o înţelegere ori mă înşel?

— Nu, nu vă înşelaţi, răspunse bărbatul, coborându-şi spăsit privirea.

— Bine. Atunci pe domniile voastre, spuse Thomas, adresându-se însoţitorilor fermierului, am să vă invit să vă retrageţi. Aşa. Dacă domnul Reynolds va avea nevoie de ajutor, am să-i îndemn să se întoarcă în acest scop spre Tatăl nostru ceresc.

Aşteptă până când cei patru bărbaţi reveniră în mulţime, apoi se întoarse spre grupul francezilor. Pesemne că aceştia înţeleseseră ceea ce tocmai se petrecuse, căci cei cinci acadieni se alăturară şi ei familiilor lor.

— Cine sunt bătrânii satului? întrebă Thomas privind mulţimea.

După ce tălmaciul repetă întrebarea în limba franceză, văzu ridicându-se mai multe mâini de ambele părţi ale curţii.

— Am venit astăzi în faţa dumneavoastră în speranţa de a găsi un răspuns divin la o problemă spinoasă. Dar am găsit nu doar sămânţă de gâlceavă, ci ură mocnită. Vă anunţ că refuz să girez, prin judecata mea, prelungirea acestui conflict.

Lăsă să treacă un moment, pentru ca toţi să înţeleagă greutatea cuvintelor sale.

— Am să ţin această judecată, dar cu o condiţie. Trebuie să îmi făgăduiţi că hotărârea care se va lua aici, în această zi, va fi respectată de voi toţi. Nu doar de aceşti doi domni şi de familiile dumnealor, ci de întreaga comunitate.

Aşteptă ca vorbele lui să fie traduse în limba franceză, apoi întrebă:

— Ce ziceţi, dar?

Se stârni rumoare şi apoi căpetenia care solicitase ajutorul lui Thomas se adresă clanului său:

— Dacă nu ne învoim, va trebui să mergem cale de două zile până la cel mai apropiat judecător englez. Ce ziceţi, să aşteptăm judecata engleză ori ba?

— Dar ce face dumnealui se numeşte altfel? întrebă unul dintre francezi, pus pe harţă.

— O fi el englez, dar uitaţi-vă ce-a izbutit deja să înfăptuiască! spuse căpetenia, ridicându-şi mâinile. Deşi trăim unii lângă alţii, este ca şi cum ne-ar despărţi un hău dintre cele mai adânci. Azi, la îndemnul domnului Crowley, am întins braţul peste acest hău. Bărbatul din dreapta mea îmi este vecin de mai bine de zece ani şi, cu toate acestea, abia azi i-am strâns mâna pentru prima oară.

Se opri şi arătă spre Thomas.

— Ascultaţi cu toţii la mine! Eu zic să ne punem încrederea în acest om cu frică de Dumnezeu, căci are să facă dreptate!

Capitolul 31

Cei doi bărbaţi erau aşezaţi de o parte şi de alta a lui Thomas, şi fiecare avu nevoie de aproape trei ore pentru a-şi spune tot păsul. După ce îi ascultă pe amândoi, Thomas anunţă adunarea că are nevoie de un scurt răgaz pentru a chibzui asupra celor auzite. Spre uimirea lui Anne, niciunul dintre săteni nu se clinti din loc. Din fericire, satul Georgetown era situat aproape de ţărm, de unde se pornise o briză răcoroasă, cu miros de mare. În afară de o mână de copii care se jucau pe margini, întreaga adunare aştepta cuminte rezoluţia.

Thomas, care analiza absorbit foile răsfirate în faţa lui, părea să nici nu observe mulţimea. După ce parcurse cu privirea şi ultima pagină, o puse deasupra celorlalte şi se sprijini cu încheieturile degetelor pe masă.

— În ordine. Să purcedem mai departe, dar!

Interpretul traduse cuvintele lui în limba franceză, deşi, la drept vorbind, nu ar fi fost necesar, din moment ce mulţimea era deja tăcută şi atentă. Majoritatea coloniştilor acadieni o rupeau englezeşte îndeajuns de bine pentru a se descurca fără probleme la târg sau la nunţi. Totuşi, în acest caz, vocabularul folosit era prea complex. Anne observa eforturile şi grija tălmaciului acadian de a reda cât mai fidel atât sensul cuvintelor, cât şi spiritul discuţiei.

Thomas se întoarse spre francez.

— Să vedem dacă am priceput bine, domnule Laroux. Înţeleg că v-aţi întors de curând din Louisiana.

— Acum patru luni.

— Şi susţineţi că pământul cultivat în prezent de domnul Joshua Reynolds, aici de faţă, aparţine familiei

dumneavoastră.

— Ogoarele şi livezile de meri de pe pământul acela au aparţinut familiei Laroux timp de mai bine de două sute de ani, moştenite din tată în fiu de-a lungul a şapte generaţii!

— Dar nu aveţi niciun act care să dovedească acest lucru.

— Cum să am, când soldaţii britanici ne-au ridicat din casă în miez de noapte?!

Bărbatul avea mâinile bătătorite de muncă, parcă mult prea mari pentru constituţia-i firavă.

— Ultimul lucru pe care l-am văzut, înainte de a fi surghiunit din scumpa mea Acadie, a fost ferma familiei mele şi fermele vecinilor mei, arzând ca nişte torţe uriaşe.

Se porni un murmur printre ascultători, dar Thomas nu îi dădu atenţie.

— Vă reamintesc că trebuie să ne mărginim la amănuntele care au însemnătate pentru situaţia de faţă, zise el.

— Dar ceea ce vă spun *are* foarte mare însemnătate pentru situaţia de faţă. Dacă nu am fi fost surghiuniţi, mi-aş munci şi acum pământul şi mi-aş creşte copiii în casa zidită de bunicul bunicului meu!

Thomas ascultă traducerea, încuviinţând solemn din cap. Fermierul englez era pe cale să răbufnească, dar Thomas se întoarse numaidecât spre el, înăbuşindu-i protestul:

— Domnule Reynolds, aţi avut prilejul de a vorbi şi îl veţi avea din nou. Acum vreau să ascult ce are de zis domnul Laroux.

După ce spuse acestea, Thomas se întoarse spre mulţime.

— Există printre domniile voastre cineva care poate confirma mărturia domnului Laroux?

Peste douăzeci de oameni – bărbaţi şi femei

deopotrivă – răspunseră afirmativ, unii ridicându-se în picioare, alţii, ridicând mâna.

— Există printre oamenii aceştia o persoană pe care să o cunoşti îndeaproape? o întrebă Thomas pe soţia sa.

Anne privi în jur şi apoi arătă cu degetul spre un bărbat care se ridicase în picioare în spatele ei, în mijlocul mulţimii din partea stângă:

— Acela este unchiul meu.

— Numele său?

— Guy Belleveau.

— Cum să mă aştept la o judecată dreaptă, dacă judecătorul este însurat cu o franţuzoaică? pufni Joshua Reynolds, cu vocea răguşită de indignare.

Thomas nu îi răspunse imediat, adresându-se în schimb soţiei sale:

— Eşti bună să traduci întrebarea dumnealui pentru toată lumea?

Aşteptă ca Anne să facă traducerea, apoi se întoarse spre fermierul englez.

— Dar atunci ce să zică domnul Laroux aici de faţă? Cum să se aştepte la o judecată dreaptă din partea unui englez? Răspunsul, domnul meu, este că eu nu caut să slujesc binele unei părţi a acestei comunităţi, ci să găsesc o soluţie dreaptă, care să fie pe placul lui Dumnezeu.

Apoi Thomas se întoarse spre adunare şi întrebă, vorbele fiindu-i traduse concomitent de către tălmaci:

— Există printre membrii comunităţii engleze cineva care să confirme că domnul Belleveau este un om de onoare?

Tăcere.

— Nu pot accepta mărturia domnului Belleveau într-o chestiune atât de însemnată decât dacă se găseşte printre dumneavoastră un cetăţean englez dispus să depună chezăşie pentru dumnealui, spuse Thomas cu glasul domol, fără pic de mânie.

— Pun io chezăşie pentru dânsul.

— Şi cine sunteţi dumneavoastră, stimate domn?

— Ian McDougall îi numele meu.

— Sunteţi scoţian sau mă înşel?

— Nu vă înşelaţi, dom judecător. Am sosit pe meleagurile acestea acu-s un an ş-o zi.

— Aţi putea să ne spuneţi cum aţi ajuns să îl cunoaşteţi pe acest domn?

— Nu cunoşteam pe nimeni când am ajuns aici. Nevastă-mea a căzut la pat, vitele s-or îmbolnăvit şi ogoarele nu dădeau roade. Pân' aici mi-a fost, îmi zisei eu. Şi-atunci mi-a sărit în ajutor Belleveau. Omu ăsta lucra juma de zi cu mine şi cealaltă jumate pe pământurile lui. Da, pun io chezăşie pentru Belleveau, repetă voinicul, cu barba tremurându-i de emoţie. Şi, iacă, îs onorat să o fac!

— Credeţi că domnul Belleveau este un om cu frică de Dumnezeu?

— O, şi-ncă cum! Nu de puţine ori şi-a plecat capul în casa mea, rugându-se înainte de masă împreună cu noi. Omul acesta, continuă el cu ardoare, arătând spre Guy, îmi este ca un frate. Chiar şi numai pentru sudoarea pe care a vărsat-o pe pământurile mele, m-aş socoti norocos să am un frate ca el.

— Vă mulţumesc, domnule McDougall, puteţi să luaţi loc, spuse Thomas, după care se adresă din nou mulţimii. Există printre dumneavoastră cineva care are motive să creadă că acest om nu va spune adevărul?

Niciun răspuns. Privirea lui Thomas se opri asupra lui Guy.

— Domnule Belleveau, cum de ştiţi cui aparţinea acest pământ în trecut?

— Ferma familiei Laroux se afla într-un capăt cil satului, iar a noastră, în celălalt capăt.

Anne se aplecă spre soţul ei şi îi spuse ceva în şoaptă.

— Este adevărat că, înainte de a fi exilat, tatăl dumneavoastră era primarul satului? îl întrebă Thomas.

— Noi îi ziceam căpetenie – conducător al Sfatului Bătrânilor –, răspunse Guy din mijlocul mulţimii, jucându-se cu borurile pălăriei negre pe care o ţinea în mâini. Da, este adevărat.

— Doriţi să adăugaţi ceva la cele spuse adineauri?

— Doar că, atunci când s-a întors, Laroux a vrut să răscumpere pământul de la Reynolds.

— Domnule Reynolds, este adevărat ceea ce spune domnul Belleveau?

— Pământu' nu-i de vânzare, răspunse ursuz fermierul englez, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Nu aceasta era întrebarea. Domnul Laroux v-a făcut sau nu o ofertă pentru răscumpărarea fermei?

— Da, a venit la mine şi a început să îmi înşire baliverne…

— Vă rog să răspundeţi printr-un simplu „da" sau „nu".

— Da. Mi-a făcut o ofertă. Pe care eu am refuzat-o.

— Mulţumesc, spuse Thomas, întorcându-şi privirea spre Guy. Domnule Belleveau, spuneţi-mi, în momentul de faţă lucraţi pământul care a aparţinut familiei dumneavoastră înainte de surghiunire?

— Nu, stimate domn.

— Şi de ce, mă rog?

— Ei bine, este o situaţie destul de complicată. Vedeţi dumneavoastră, pe pământul pe care bănuiesc că se întindea fosta noastră fermă trăiesc în prezent trei familii…

— Nu sunteţi sigur că acela era pământul familiei dumneavoastră?

— Nu, domnule judecător, răspunse Guy, cu chipul umbrit de amintiri dureroase. Vedeţi dumneavoastră, soldaţii britanici nu s-au mulţumit să ne ardă doar casele.

Ne-au incendiat hambarele. Livezile. Nu au vrut să rămână nicio urmă a existenţei noastre aici.

Thomas îşi duse mâna la frunte şi îşi rezemă, înfiorat, capul în palmă.

— Vă rog să spuneţi mai departe.

— Când ne-am întors din Louisiana, am cercetat terenul în lung şi-n lat, dar nu am putut stabili cu exactitate unde se afla ferma noastră. Cât timp am fost plecaţi, drumul a fost mutat în altă parte, s-au ridicat case noi. Aşa că acum satul nu mai seamănă deloc cu ceea ce ne aminteam noi. Totuşi, după socoteala noastră, se pare că pe pământul care aparţinea odinioară familiei Belleveau trăiesc în prezent trei familii de fermieri.

— Prin ce este deosebită situaţia dumneavoastră de cea a domnului Laroux?

— În privinţa hotarelor fermei Laroux, nu există nicio îndoială, răspunse Guy, recăpătându-şi fermitatea de odinioară. Ferma lor se afla pe un promontoriu mărginit de un ţărm stâncos, într-o parte, de o pădure bătrână, în cealaltă parte, şi de un povârniş abrupt, în spate.

— Aşadar, acesta este fără îndoială promontoriul pe care se află în prezent ferma domnului Reynolds.

— Casa lui Reynolds este aşezată mai aproape de hotarul dinspre nord, dar…

Joshua Reynolds, care stătea în stânga lui Thomas, îşi împinse furtunos scaunul în spate şi sări în picioare.

— N-am de gând nici să vând ferma, nici să mă mut! Ăsta-i pământu’ meu! Care se pune cu mine e un om mort!

— Luaţi loc, domnule Reynolds! spuse Thomas.

Nu ridicase vocea prea tare, dar autoritatea cuvintelor sale era evidentă pentru toată lumea.

— Bine, dar…

— *Acum*! îi ordonă Thomas, îndreptându-şi degetul spre el.

Bărbatul se lăsă pe scaun, ca secerat, apoi mormăi

ofticat:

— De la el a pornit totul.

— Ce anume a pornit de la dumnealui?

— A doua oară când mi-a apărut în prag, m-a amenințat că, de nu-i primesc banii și nu plec, îmi dă foc la casă.

Thomas se răsuci numaidecât spre bărbatul din dreapta sa.

— Este adevărat ce spune domnul Reynolds?

— Pământul acela a aparținut familiei mele timp de șapte generații, scrâșni printre dinți francezul.

— Oameni buni, voi chiar nu ați învățat nimic din tragedia surghiunului? exclamă Thomas, sărind în picioare. Nu aveți *nimic* de câștigat dacă recurgeți la violență și la vărsare de sânge! Absolut nimic! strigă el, rezemându-și palmele pe masă.

Toți încremeniră.

— Ați jurat să îmi respectați hotărârea. Dacă nu vă retrageți amândoi aceste amenințări nesăbuite, am să poruncesc ca fermele și recoltele amândurora să fie incendiate, casele, arse până în temelii, și pământul, presărat cu sare!

Icnetul englezului fu urmat, de îndată ce cuvintele lui Thomas fură tălmăcite, de geamătul francezului. Ambii bărbați erau albi ca varul. Joshua Reynolds fu primul care își reveni cât de cât în fire și strigă, bâlbâindu-se:

— N-u… Nu p-puteți fiice una cca. asta!…

— O, ba da, stimate domn! ripostă Thomas cu o hotărâre de neclintit.

Își trecu privirea de la o parte a adunării la cealaltă și apoi din nou la prima.

— Trăim vremuri cumplite. Războiul ne amenință din toate părțile. Supraviețuirea comunităților de acest fel atârnă de un fir de păr. Și, cu toate acestea, voi sunteți dispuși să retezați acest fir din cauza îndărătniciei, a

lăcomiei şi a urii!

Îşi trecu încă o dată privirea scânteietoare peste mulţime.

— Tăcerea voastră vă condamnă pe toţi.

Strânse hârtiile împrăştiate pe masă şi le aranjă metodic într-un teanc.

— Procesul a luat sfârşit, spuse el în cele din urmă, luând-o prin surprindere chiar şi pe soţia sa. Am să vă prezint hotărârea mea peste două săptămâni. Până atunci, sfatul meu este să vă rugaţi pentru înţelepciune. Pentru pace.

Vârî hârtiile în traistă, ocoli masa şi se opri în capul scării.

— Rugaţi-vă pentru noi toţi.

Capitolul 32

Gordon şi Nicole tocmiră în portul din New Orleans câteva trăsuri cu care călătoriră până la malul vestic al fluviului Mississippi. De acolo, închiriară trei barcazuri, atenţi ca acestea să fie îndeajuns de încăpătoare pentru noii recruţi şi pentru proviziile de care nădăjduiau să facă rost. Când, în cele din urmă, ambarcaţiunile pătrunseră în canalele ce traversau terenurile mlăştinoase din interiorul coloniei, Nicole avu senzaţia că timpul începe să se scurgă la fel de încet precum apele ce se unduiau, îmbietoare, sub voalurile de verdeaţă ce atârnau în aerul umed, aninate de ramurile copacilor, în aer se împleteau mirosuri şi sunete ce o duceau cu gândul la anii copilăriei.

Călătoria în Noua Scoţie, deşi începuse cu greutăţi şi multă oboseală, îi umpluse sufletul de bucurie, iar asta îi dădea curaj şi în situaţia de faţă. Totuşi, acum avea inima strânsă. *Oare aici este locul meu*? se întreba ea. Dar nu, nu mai simţea că aparţine acestui ţinut acadian cu ape verzi şi înmiresmate.

Seara îşi ridicau corturile pe malul apei, cinau şi aruncau câţiva buşteni umezi pe focurile de tabără, pentru a ţine insectele la distanţă, apoi Gordon se aşeza lângă foc, scotea Biblia şi citea un pasaj cu voce tare. După ce ascultau pasajul, marinarii aleşi să îi însoţească în această călătorie, cu toţii oameni credincioşi, deschişi la mesajul Scripturii, îl asaltau cu întrebări. Deşi răspunsurile lui Gordon erau încă şovăielnice – întrucât era, la rându-i, novice în interpretarea Cuvântului Sfânt – Nicole fu nespus fericită să descopere cu acest prilej profunzimea gândirii soţului ei şi o nouă faţetă a abilităţilor lui de conducător.

Oamenii începură să tragă la vâsle aproape la fel de tare precum îi bătea ei inima. Ajunseră la marginea satului mult mai repede decât s-ar fi aşteptat. Primele case se ridicau pe un teren care, cu doar câţiva ani în urmă, fusese acoperit de o pădure deasă. Preţ de o clipă, Nicole se gândi că poate greşiseră calea şi ajunseseră într-o altă aşezare.

Dar după ce trecură de ultimul meandru al râului, dădu cu ochii de satul copilăriei ei. Câţiva săteni – unii cunoscuţi, alţii mai puţin – începură să se holbeze de pe mal la cele trei ambarcaţiuni lungi.

— Alarmă! strigă unul dintre ei în limba franceză. Soldaţi!

— Pace vouă! răspunse Gordon în limba engleză. Venim cu gânduri bune!

Dar cuvintele lui nu părură să îi liniştească defel pe localnici, ba dimpotrivă. Nicole auzi mai multe voci ţipând în franceză:

— Britanici! Soldaţi britanici!

Vestea se răspândi în tot satul cu iuţeala fulgerului şi oamenii începură să se adune din toate părţile pe malul râului. Nicole văzu scânteierea muschetelor şi auzi strigătele de furie. Deschise gura pentru a-şi striga

numele, dar realiză imediat că nu ar avea cum să acopere vacarmul ce se iscase.

Marinarii îşi duseră, încordaţi, mâinile la săbii, dar Gordon le strigă numaidecât:

— Staţi cuminţi, flăcăi! Ţineţi barcazurile departe de mal şi mâinile la vedere!

— Dar, căpitane, obiectă Carter, care stătea lângă el, au muschetele aţintite asupra noastră, gata să tragă!

Gordon se ridică în picioare, se întoarse spre mal, ridică mâinile, arătând că nu este înarmat, şi strigă:

— Henri şi Louise Robichaud!

Preţ de o clipă, toată suflarea de pe mal amuţi.

— Robichaud! repetă Gordon cu o voce bubuitoare. Henri şi Louise Robichaud!

Ceata înarmată de pe mal nu spuse niciun cuvânt. Apoi o voce de femeie rupse tăcerea, arcuindu-se parcă peste mulţime:

— Nicole!

Capitolul 33

Henri şi Louise o întâmpinară cu cea mai mare căldură. Totuşi, bucuria reîntâlnirii fu de scurtă durată. Când îl prezentă pe soţul ei, explicându-le cum şi unde se cunoscuseră, Nicole simţi numaidecât reticenţa părinţilor săi. *Un ofiţer britanic*. Parcă îi răsunau şi acum în urechi poveştile auzite în copilărie despre chinuitoarea pribegie a familiei sale, în încercarea de a se refugia din calea vărsării de sânge şi a prăpădului cauzat de compatrioţii lui Gordon. Henri şi Louise ajunseseră să îi îndrăgească pe Andrew şi pe Catherine şi să se încreadă în ei, deoarece soarta făcuse să trăiască unii lângă alţii în fosta Acadie. Dar Gordon şi oamenii lui nu le erau vecini… Nici prieteni. Marinarii aceştia erau nişte britanici ce vorbeau cu un puternic accent englez, umblau băţoşi şi aveau, în general,

o înfăţişare militărească, amintindu-le acadienilor de durerosul lor trecut. Or acesta era ultimul lucru pe care şi-l doreau membrii familiei Robichaud şi vecinii acestora.

Mulţi dintre săteni nici măcar nu se osteneau să îşi ascundă aversiunea. Faptul că Gordon şi oamenii săi trecuseră de partea americanilor, ca şi faptul că guvernatorii spanioli şi francezi ai coloniei Louisiana se declaraseră aliaţi ai americanilor, nu conta foarte mult pentru localnici. Aici, cine nu era acadian era privit cu circumspecţie. Membrii echipajului se văzură nevoiţi să-şi aşeze tabăra pe un câmp îndepărtat din nordul aşezării, iar Gordon trebuia să bată zilnic drumul lung şi prăfuit dintre sat şi tabără, sub privirile ostile ale localnicilor.

Privind în ochii întunecaţi ai tatălui său, Nicole înţelese numaidecât că membrii familiei Robichaud împărtăşeau resentimentele sătenilor.

Ajunsese să îi fie groază de lăsarea serii. În fiecare zi, după cină, se adunau cu toţii pe verandă, sperând să prindă o pală de vânt, oricât de firavă ar fi fost. Gordon se aşeza pe balustrada laterală, luminată de ultimele raze ale soarelui, şi se adâncea în citirea Bibliei. Nicole lua loc pe un scăunel, la picioarele lui, în timp ce părinţii ei îşi ocupau balansoarele, în capătul opus al verandei. Din când în când, Gordon ridica privirea şi îi întreba dacă poate să citească un pasaj cu voce tare. Toţi aprobau muţeşte, din cap, iar el începea să citească, fiecare frază fiind atent tălmăcită de către Nicole.

Noapte de noapte, tânăra se ruga pentru o minune, pentru un firicel, fie el cât de firav, de speranţă. Cu toate acestea, nu reuşea nicicum să găsească o soluţie. Părinţii ei şi restul acadienilor pribegiseră prea îndelung şi prea departe de căminele lor pentru a-i putea considera pe Gordon şi pe oamenii lui drept prieteni, şi nu duşmani.

Nicole se ruga plângând. Găsind o iubire, pierduse o alta. Ţinutul acadian din Louisiana nu mai era pământul

inimii ei. Nu, acesta nu era nicidecum limanul dorit de ea.

Pe Nicole, o durea nu doar sufletul, ci şi întregul corp. Era ca şi cum trupul ei pur şi simplu nu mai putea tolera aerul torid şi umed al acestor locuri. Se simţea mai rău ca niciodată. Dimineaţa reuşi, cu chiu, cu vai, să se dea jos din pat şi să se ducă în bucătărie, dar de îndată ce înghiţi un dumicat de pâine, simţi că o cuprinde greaţa şi ameţeala. Louise o conduse până afară, pe verandă, o ajută să se aşeze într-un hamac, apoi se întoarse în casă şi reveni imediat cu un prosop şi un lighean cu apă.

Se aşeză lângă ea, înmuie prosopul în apă, îl stoarse bine şi i-l puse pe frunte.

— Nu ai temperatură, conchise ea în cele din urmă, ridicându-se în picioare. Mă duc să-ţi pregătesc un ceai cu plante medicinale.

Nicole încercă să aprobe din cap, dar mişcarea o ameţi atât de tare, încât avu senzaţia că e cât pe ce să cadă din hamac. Închise ochii, în încercarea de a-şi învinge greaţa, şi rămase aşa până când auzi în preajmă zgomot de paşi. Călcătura era mult prea apăsată pentru a fi a mamei sale. Când deschise ochii, îl văzu pe Gordon aplecat deasupra ei. Soţul său întinse mâna spre fruntea ei, dar şi-o retrase imediat.

— Trebuie să mă spăl pe mâini…

— Pe unde ai umblat? îl întrebă Nicole, cercetându-i hainele pline de pământ.

— Tatăl tău ne-a pus la treabă, răspunse Gordon, privind peste umăr spre Henri, care stătea pe prima treaptă a scării.

— Şi ce anume aţi făcut?

— De toate, răspunse Gordon, scuturându-şi pământul de pe cămaşă. Oricum, mateloţii mei se săturasem să stea degeaba.

Henri urcă treptele verandei şi se apropie de ei. Deşi

vocabularul său englez era în continuare sărăcăcios, pesemne că îi fusese suficient pentru a înţelege mare parte din conversaţia lor.

— Muncitori buni, oamenii ăştia! spuse el cu un puternic accent francez, dând apreciativ din cap. De câteva zile au început să ne dea o mână de ajutor la ridicarea noului hambar, îi explică el lui Nicole în limba franceză. Iar în dimineaţa aceasta, soţul tău împreună cu doi marinari au prăşit tot câmpul dinspre nord.

Dădu încă o dată mulţumit din cap.

— Bărbatul tău are un spate puternic şi două mâini iscusite.

— Te rog să îi spui pe nume, papa.

Văzând că tatăl ei ezită, Nicole se ridică într-un cot şi, deşi mişcarea făcu să se învârtă lumea cu ea, reuşi să murmure:

— Te implor, papa!

Pe faţa lui Henri apăru un zâmbet.

— Aş vrea eu, dar mi se-mpleticeşte limba asta bătrână în gură când încerc să rostesc un nume fistichiu ca ăsta! Gor-don, silabisi el în cele din urmă.

Râseră tustrei şi Henri rosti încă o dată numele.

Louise apăru în prag cu o cană de ceai din care ieşeau aburi parfumaţi.

— Ai venit, zise ea când îl zări pe Gordon. Foarte bine. Ajut-o să se ridice în capul oaselor.

— Of, mamă, nu cred că…

— Ba da, te vei simţi mai bine după ce ai să bei ceaiul, îi tăie vorba Louise.

Observând cât de murdar este Gordon, femeia îi făcu imediat semn să se oprească.

— Las că o ajută Henri.

Henri îşi strecură braţul sub umerii ei şi Nicole se ridică gemând în şezut. Simţi că se învârte lumea cu ea şi trebui să apuce strâns braţul tatălui său.

Henri îşi încreţi îngrijorat fruntea. Observând cutele adânci pe care le brăzdase timpul pe chipul iubitului său părinte, Nicole suspină:

— Of, papa…

Interpretând greşit emoţia din vocea ei, bărbatul încercă numaidecât să o aşeze din nou în poziţie culcată, dar Louise interveni prompt:

— Nu, nu o culca la loc! Nu încă. Întâi trebuie să bea ceaiul, explică ea, făcându-şi loc între Nicole şi soţul ei. Poftim, fata mea, ia o înghiţitură!

— Nu pot, mamă… Te rog să mă înţelegi.

— Iar eu te rog să nu te mai împotriveşti atâta! ripostă Louise, ducându-i cana la buze.

Nicole sorbi şovăitoare din licoarea fierbinte.

— Hai, încă o gură! o îndemnă Louise. Bravo. Vezi că se poate? Fă bine şi bea-l pe tot!

Fără să vrea, Nicole observă că timpul îşi pusese nemilos amprenta şi asupra mamei sale. Femeia părea să fi intrat la apă, împlinindu-se la trup şi scăzând în înălţime. Părul negru îi era presărat acum cu fire argintii, ce păreau să i se reflecte cumva în privire. În ochii Louisei se citea povestea unei vieţi grele, dar înfruntate cu dârzenie.

Nicole simţi că i se pune un nod în gât şi înghiţi cu greutate.

— Te iubesc, mămico! şopti ea cu vocea tremurată.

— Vezi, ce ţi-am spus eu? exclamă Louise, ca şi cum nu ar fi observat tulburarea fiicei sale. Nu-i aşa că te simţi mult mai bine acum?

Nicole luă şi ultima înghiţitură de ceai, îi întinse cana mamei sale şi privi de jur-împrejur.

— Chiar mă simt mai bine! zise ea uimită. Şi cred că mi s-a făcut foame.

Louise aşeză cana pe pervazul ferestrei şi bătu fericită din palme:

— Ştiam eu!

— Despre ce vorbeşti, Louise? întrebă soţul său.

— Îi este foame! Şi vezi că i-a trecut greaţa?

— E, într-adevăr, o minune.

— O minune? întrebă Louise râzând. Da, este o adevărată minune.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gordon în limba engleză. Te simţi mai bine, draga mea?

Înainte ca Nicole să apuce să-i răspundă, Louise îşi întinse mâinile spre ea şi o îmbrăţişă.

— Scumpa mea Nicole!

Apoi femeia se întoarse spre soţul său şi anunţă radiind de bucurie:

— Nicole este însărcinată!

Capitolul 34

După ce Louise făcu anunţul în limba franceză, Gordon se uită lung la feţele celor trei, încercând din răsputeri să înţeleagă motivul bucuriei lor subite. Când Nicole îşi recăpătă în sfârşit graiul şi îi comunică minunata veste, bărbatul se holbă la ea, nevenindu-i parcă să creadă, pentru ca apoi chipul să i se lumineze de o fericire fără de margini.

— Vom avea un copil, şopti el, luându-i mâna în palme.

— Vom avea un copil, şopti, la rându-i, Nicole, fără să-i pese câtuşi de puţin că soţul ei avea mâinile murdare de pământ.

După încă trei zile, Nicole – cu o cană cu ceai mereu la îndemână – o putea ajuta pe Louise la treburile simple ale casei, cum ar fi spălatul şi curăţatul legumelor, ceea ce dovedea clar că starea ei de sănătate se ameliorase considerabil.

Tânăra acorda o atenţie deosebită celor mai mici detalii, minunându-se de toate câte o înconjurau. De

melodia fredonată de mama ei în timp ce frământa aluatul pentru pâine, de zgomotul paşilor lui Gordon atunci când acesta pleca dis-de-dimineaţă de acasă, de mirosul cafelei ce fierbea în ibric, de imaginea vecinului ce înainta cu o luntre pe canalul de lângă casa lor – pentru ea, toate acestea aveau un sens aparte şi toate o duceau cu gândul la familie, la trecut, la etapele vieţii.

Seara, Gordon se întorcea de la munca câmpului ostenit din cale afară, dar la fel de satisfăcut. Se îmbăia în şopronul ridicat de Henri lângă fântână, apoi intra în casă, îi dădea o sărutare şi îngenunchea lângă ea. Îi apuca strâns mâna în palma-i muncită, îşi petrecea braţul pe după mijlocul ei, îşi cobora capul şi rămânea nemişcat.

Într-o bună zi, văzându-l cum stă aşa, Louise se apropie şi întrebă în şoaptă:

— Ce face?

— Ar trebui să-i întrebi pe el, nu pe mine, răspunse Nicole.

— Dar ştii că nu vorbesc limba engleză.

Nicole o privi în ochi. În momentul acela, în prag îşi făcu apariţia Henri. Nicole rămase o vreme cu privirea aţintită asupra Louisei, apoi se întoarse spre tatăl său.

Louise trase adânc aer în piept.

— Gordon…

Acesta îşi ridică privirea.

— Ce faci?

Gordon ascultă traducerea făcută de Nicole, apoi zâmbi şi spuse blând:

— Mă rog pentru soţia mea şi pentru pruncul nostru.

Henri se sprijini de tocul uşii şi îşi trecu apăsat palma peste faţă.

— La fel ar trebui să facem cu toţii, murmură el. Spune-i soţului tău… Spune-i lui Gordon că este binevenit în familia noastră! Nicole, să ştii că ne bucurăm cu toţii pentru tine şi pentru viitorul tău prunc.

Aşteptă până când fiica sa îi tălmăci cuvintele.

— Un vlăstar care va duce mai departe numele de Robichaud-Harrow-Goodwind, adăugă el, silabisind cu grijă ultimul nume. Trei familii unite prin credinţă sub atotputernica mână a lui Dumnezeu.

Nicole traduse cuvintele tatălui său, privind adânc în ochii lui Gordon.

— Ne-au dat binecuvântarea lor! spuse încet soţul ei.

Louise îşi şterse lacrimile cu colţul şorţului.

— Haideţi, s-a făcut ora mesei!

Platourile cu mâncare fuseseră deja înşirate în faţa mesenilor. Henri, care era aşezat în capul mesei, se întoarse spre fiica lui şi spuse:

— Nicole, fii bună şi întreabă-l pe Gordon dacă ne face onoarea de a rosti rugăciunea de dinainte de masă!

Întrucât cei doi fii ai lui Henri fuseseră şi ei invitaţi împreună cu familiile lor, în jurul mesei erau aşezate acum nu mai puţin de şaisprezece persoane. La auzul acestei invitaţii, cei doi fraţi se foiră pe scaune, vădit nemulţumiţi. Amândoi aveau o mie şi una de motive pentru a-l detesta pe acest intrus. Totuşi, Nicole ştia că respectul şi loialitatea faţă de tatăl lor erau mult prea mari pentru ca vreunul dintre ei să protesteze făţiş.

Simţi că i se pune un nod în gât şi vreme îndelungată nu putu să scoată niciun cuvânt. Mesenii aşteptară în tăcere până ce tânăra îşi reveni în fire şi putu, în sfârşit, să îi murmure soţului său:

— Tata întreabă dacă vrei să spui rugăciunea.

Gordon, care stătea lângă ea, era cu cel puţin un cap mai înalt decât toţi ceilalţi. Totuşi, bărbatul nu se remarca doar prin înălţime, ci mai ales prin atitudinea sa plină de mândrie şi demnitate. Chiar şi aici, în mijlocul familiei soţiei sale, când flacăra pâlpâindă a felinarului şi ultimele raze ce străpungeau perdelele de dantelă abia dacă îi

luminau chipul, prestanţa sa de conducător era de netăgăduit.

Gordon privi înspre Henri, aprobă din cap, şi apoi începu rugăciunea.

— Tatăl nostru Carele eşti în ceruri…

Se opri, lăsând-o pe Nicole să traducă.

— Te rugăm să binecuvântezi această adunare, acest clan, acest sat, această naţiune şi lumea întreagă. Fie ca pacea pe care ai adus-o în jurul acestei mese să ne cuprindă pe noi toţi. Fie ca minunea la care suntem martori aici, unde oamenii ce erau odată vrăjmaşi trăiesc şi muncesc laolaltă, să se repete iar şi iar, până când toate naţiunile vor înceta să se războiască între ele. Îţi mulţumim, Doamne, pentru această pace dumnezeiască! Fie ca toţi oamenii să cunoască această binecuvântare. Facă-se voia Ta, Doamne! îţi mulţumim pentru aceste bucate. Amin.

— Amin, repetară toţi mesenii.

Nicole simţi că ochii i se umplu de lacrimi, dar nici prin cap nu îi trecea să şi le şteargă. Când ridică privirea, văzu că şi Henri avea ochii înlăcrimaţi.

— Te rog să îi mulţumeşti pentru aceste cuvinte frumoase, spuse el cu vocea sugrumată de emoţie.

Mâncară în linişte, dar de această dată tăcerea era lipsită de încordarea ce marcase până acum mesele servite în compania familiei Robichaud. Era o tăcere plăcută şi liniştitoare, întreruptă când şi când doar de Louise, care avea grijă ca Nicole să nu aibă niciodată cana goală, spunând că este bine ca fiica sa să bea cât mai mult din licoarea de plante medicinale.

Spre sfârşitul mesei, Henri îşi drese glasul şi spuse:

— Te rog să îi spui lui Gordon că feciorii mei şi cu mine le suntem adânc recunoscători, lui şi oamenilor săi, pentru ajutorul acordat.

Fiii lui se foiră din nou pe scaune, de această dată

bucuroşi de introducerea făcută de tatăl lor.

— Niciunul dintre noi nu s-ar fi aşteptat ca hambarul să fie gata înainte de culesul de vară, spuse fiul mai mare.

— Aceasta este cea mai grea perioadă de peste an, încuviinţă mezinul. Pe unele câmpuri începe culesul, pe altele, semănatul, şi, cum toţi fermierii sunt prinşi cu munca, cu greu se găseşte mână de lucru.

— Hambarul a fost lovit de trăsnet în martie, explică Henri.

— Caii au fost salvaţi în ultima clipă.

— Dar bunătăţile păstrate în spatele hambarului s-au dus toate pe apa sâmbetei…

— Tot satul mirosea a mere încinse! trâmbiţă o voce subţire de copil.

— Cu toate că le-am spus să nu pună teascul de cidru atât de aproape de hambar!

— De ce zici asta? Pivniţa era chiar dedesubt. Nimic mai potrivit ca să se păstreze bine cidrul!

Nicole îşi ridică râzând mâna.

— Mai uşor, că nu pot să tălmăcesc atât de repede!…

— Ia mai tăceţi cu toţii din gură! îşi mustră Louise familia. Lăsaţi-o pe Nicole să mănânce liniştită!

— Lasă, mamă, nu-i certa, că îmi place să îi aud vorbind! spuse Nicole, privind zâmbitoare spre restul mesenilor. Mă face să mă simt din nou acasă.

Gordon îşi drese glasul şi spuse:

— Mărturisesc că eu şi oamenii mei v-am ajutat la muncile câmpului şi la ridicarea hambarului din două motive…

Vorbea rar, pentru ca soţia sa, care îi traducea concomitent cuvintele, să poată ţine pasul cu el.

În încăpere se aşternu tăcerea.

— În primul rând, pentru că am dorit să vă răsplătim în felul nostru pentru găzduire. Noi nu rămânem niciodată datori.

— Acesta este un lucru vrednic de laudă, spuse Henri, rămânând cu privirea aţintită asupra lui în timp ce Nicole traducea. Şi care a fost cel de-al doilea motiv?

— Am venit aici într-o misiune.

Gordon se întoarse spre soţia sa şi o întrebă:

— Consideri că este potrivit să vorbesc despre asta aici?

— Cum doreşti tu.

— Nu cunosc obiceiurile locului şi nu aş vrea să supăr pe careva.

— Stai liniştit, că nu se supără pe nimeni, răspunse Henri. Spune-ne despre ce misiune este vorba.

— Am fost trimis aici de către comandantul garnizoanei din Boston.

— Comandantul garnizoanei *americane* din Boston.

— Întocmai, stimate domn.

— Dar dumneata eşti ofiţer britanic.

— Papa, ţi-am mai vorbit despre asta…

— Da, dar vreau să aud cuvintele din gura lui Gordon.

— Aveţi dreptate. Am fost ofiţer în Marina comercială britanică vreme de doisprezece ani şi două luni. Totuşi, de curând am renunţat la cetăţenia britanică şi am îmbrăţişat cauza americană.

— Aşadar, nu mai poţi să te întorci niciodată acasă, spuse Henri după ce ascultă traducerea făcută de fiica sa.

— Permiteţi-mi să vă contrazic, stimate domn! zise Gordon, aşezându-şi mâna peste cea a soţiei sale. Eu sunt deja acasă.

Toţi mesenii rămaseră cu privirile aţintite asupra îmbrăţişării calde a celor două mâini.

— Frumos spus, zise într-un târziu Henri, dând încet din cap. Şi care este misiunea pe care ţi-a încredinţat-o comandantul garnizoanei americane?

Gordon le prezentă pe scurt datele problemei. Le

vorbi despre lipsa proviziilor, despre blocada britanică, despre preţurile piperate din New Orleans şi despre cât de dificilă este expedierea mărfurilor de acolo.

— Mărturisesc că am însoţit-o pe Nicole până aici în speranţa de a găsi o altă sursă de aprovizionare. Oameni cinstiţi, care să nu încerce să ne tragă pe sfoară precum comercianţii din New Orleans.

— Noi nu avem nimic de-a face cu negustorii din New Orleans.

— Sunt cu toţii nişte pungaşi, mormăi mezinul familiei. Ar vrea să cumpere produsele noastre pe un preţ de nimic, ca apoi să le vândă pe bani grei.

— Credeţi că s-ar putea să găsim…

Întrebarea lui Gordon fu întreruptă de vacarmul de voci ce se stârnise afară. Toţi îşi întoarseră în acelaşi timp privirile spre fereastră.

— Doar n-o fi luat iar foc miriştea, murmură Henri, sărind în picioare.

— Îmi adun numaidecât oamenii, spuse Gordon, şi din doi paşi fu deja lângă uşă.

Când se năpustiră afară, pe verandă, văzură imediat sursa zgomotului. Pe uliţa ce despărţea casa de malul canalului, se strânsese o mulţime de oameni.

— Ce s-a întâmplat? le strigă Henri.

— Englezii! strigă cineva din mulţime, acoperind celelalte glasuri. Se retrag englezii!

— Din fortul Bâton Rouge?

— De peste tot! strigă un tânăr, sărind în sus de fericire. Au fost înfrânţi!

Totuşi, după ce ascultă traducerea făcută de Nicole, Gordon nu se arătă câtuşi de puţin convins de această ştire.

— Aşa ceva nu este cu putinţă, spuse el sec. Este un zvon fals.

— Întreabă-l de ce spune asta, îi ceru Henri lui

Nicole, privind adânc în ochii ginerelui său.

— Deoarece în momentul de faţă armata americană nu este îndeajuns de puternică pentru a repurta o astfel de victorie. Americanii vor izbândi treptat, bătălie după bătălie…

Henri se răsuci spre mulţimea gălăgioasă adunată în stradă şi răcni din toţi rărunchii:

— Linişte!

Drept dovadă a autorităţii sale, hărmălaia se domoli numaidecât.

— Să se strângă căpeteniile de clan! strigă Henri. Vom ţine o adunare sătească!

Capitolul 35

Centrul satului fu pregătit pentru adunare, conform ordinelor lui Henri. Înfipseră mai multe prăjini sub formă de cerc şi de ele prinseră torţe. Pe o platformă de scânduri aşezară bănci pentru căpeteniile de clan. Oamenii lui Gordon se strânseseră cu toţii într-o parte. Deşi lumina torţelor nu ajungea până la ei, sătenii continuau să îi săgeteze cu priviri întunecate şi suspicioase.

În timp ce căpeteniile îşi ocupau locurile pe podium, Henri îi invită pe Gordon şi pe Nicole să li se alăture, făcându-se că nu aude protestele mormăite ale mulţimii. Îi făcu semn lui Gordon să se aşeze pe marginea unei bănci şi o conduse pe Nicole la singurul scaun de pe platformă.

— Cum te simţi, fota mea?

— Binişor, răspunse Nicole.

— Îţi făgăduiesc că nu te vom reţine mai mult decât este necesar, întrucât nu mai era căpetenia satului, Henri se întoarse spre noul conducător şi îl întrebă dacă îi îngăduie să se adreseze adunării. Tânărul, care părea cam nesigur de rolul său într-un asemenea moment, îşi ocupă locul cuvenit în partea din faţă a podiumului şi anunţă,

vădit uşurat:

— Primul care va lua cuvântul în seara aceasta este Henri Robichaud.

Acestea fiind zise, căpetenia se întoarse spre Henri şi îi făcu semn că poate să înceapă.

Henri aşteptă până când se stinseră şi ultimele murmure, apoi întrebă:

— Cine a adus vestea?

— Eu! strigă un bărbat uscăţiv, făcând un pas în faţă.

Omul era îmbrăcat în haine de călărie, pătate de sudoare.

— Ai fost la Bâton Rouge?

— Am văzut fortul cu ochii mei şi vă zic că britanicii au plecat! în mulţime, se iscă rumoare. Henri îşi ridică mâinile şi se făcu din nou linişte.

— Ai auzit sau nu că britanicii au fost înfrânţi?

— Păi eu socot c-aşa trebuie să fie, altfel de ce să se retragă britanicii din toate forturile de pe teritoriul Louisianei?

— Ura! Uraaa! scandă mulţimea.

— Răspunde-mi prin „da” sau „nu”, spuse Henri, acoperind cu vocea-i răsunătoare chiotele sătenilor. Ai auzit că britanicii s-au declarat învinşi?

— Ei bine, nu… Dar sunt sigur că ăsta-i adevărul!

— Oare aşa să fie? întrebă Henri, întorcându-se spre fiica sa, care stătea în spatele lui Gordon, traducându-i în şoaptă cele spuse. Întreabă-l pe Gordon dacă el crede că britanicii au fost înfrânţi.

Gordon începu să clatine din cap încă înainte ca Nicole să îşi ducă vorba până la capăt.

— Este puţin probabil. Ba chiar cu neputinţă.

— Henri Robichaud, te încrezi în cuvântul unui englez? strigă o voce din mulţime.

— Mă încred în cuvântul unui american, ripostă Henri. Mă încred inginerele meu.

— A servit odată cauza britanicilor. De ce nu ar face-o din nou? Henri îşi încleştă fălcile, dar preferă să nu răspundă direct. Se întoarse, în schimb, spre fiica sa.

— Întreabă-l pe Gordon de ce crede că englezii nu au fost înfrânţi.

— Britanicii au o armată uriaşă, începu Gordon, rostind rar cuvintele.

Toţi îşi ciuliră urechile pentru a auzi tălmăcirea făcută pe un ton mai coborât de către Nicole.

— Personal, nu cunosc alcătuirea contingentului britanic din Bâton Rouge, dar mă îndoiesc că acesta ar fi numărat vreodată mai mult de cinci sute de oameni, care probabil sunt doar un detaşament trimis de batalioanele din Georgia. Astfel, fortul din Bâton Rouge este un punct aproape neînsemnat în tabloul de ansamblu al războiului.

Luând pesemne cuvintele lui drept o insultă personală, sătenii începură să protesteze gălăgios.

— Lăsaţi-l să vorbească! tună Henri.

Vacarmul se potoli şi Henri îi făcu semn lui Gordon să spună mai departe.

— Cunosc posibilităţile armatei americane, şi de aceea ştiu sigur că americanii nu pot învinge printr-un atac direct. Britanicii sunt prea puternici pe uscat. Americanii au şanse de izbândă doar dacă îi decimează treptat, bătălie după bătălie.

— Totuşi, britanicii s-au retras din Bâton Rouge!

— Ceea ce înseamnă că le este frică de un eventual atac al americanilor şi au simţit nevoia să strângă rândurile. Faptul că au ajuns să ne considere drept o ameninţare reală este o veste îmbucurătoare pentru noi, dar nu cea pentru care ne rugăm cu toţii, continuă Gordon, fără a părea să bage de seamă ostilitatea tăcută a sătenilor. Dacă s-au retras de aici, părerea mea este că la fel se va întâmpla în Florida şi în Georgia. Britanicii îşi regrupează forţele pentru marea înfruntare, care probabil

că va avea loc în Carolina sau în Virginia.

— Deci nu a luat încă sfârşit războiul? întrebă cineva din mulţime.

— Nu sunt sigur, dar cred că este foarte puţin probabil.

— Ce crezi că se va întâmpla de acum încolo? îl întrebă Henri.

— Britanicii vor încerca să câştige cu orice preţ, răspunse Gordon fără a şovăi câtuşi de puţin. Îşi vor aduna toate regimentele şi vor dezlănţui un atac de proporţii. Dacă vor ieşi triumfători, vor înclina pentru încheierea unui tratat de pace, care să le fie, de bună seamă, favorabil. Americanii vor refuza să semneze un asemenea acord. Lucrurile au ajuns prea departe. Războiul a înăsprit ambele tabere. Nu există decât o singură soluţie pentru a pune capăt conflictului: britanicii trebuie să se retragă din colonii.

— Deci crezi că încă nu au făcut-o?

— După cum am mai spus, nu sunt sigur, dar, după părerea mea, britanicii nu se vor retrage nici vara aceasta şi probabil nici chiar vara următoare.

Cel care adusese vestea îşi ţinuse firea, dar acum, nemaiputând suporta ruşinea, răbufni:

— Bine, dar înţelegeţi odată că s-au retras din Bâton Rouge!

Vocea bubuitoare a lui Henri acoperi larma mulţimii.

— Am condus acest sat la bine şi la greu! Ştiţi prea bine că nu de puţine ori am fost nevoiţi să punem la îndoială ceea ce am fi vrut să credem, nevoiţi să ne pregătim pentru ce este mai rău. Am auzit, la fel ca voi, vestea, şi am auzit, de asemenea, cuvintele acestui american. Iar inima îmi spune că acest american grăieşte adevărul! Şi, dacă are dreptate, atunci necazurile noastre nu s-au încheiat aici… Poate că s-au îndepărtat puţin de noi, poate că războiul nu ne mai ameninţă în mod direct.

Dar trebuie să fim în continuare cu băgare de seamă!

Se întoarse spre Gordon.

— Nicole, te rog să îi spui bărbatului tău că îi mulţumim pentru sfat. Spune-i…

Buzele îi tremurară puţin, parcă potrivindu-se cu flăcările pâlpâinde ale torţelor.

— Spune-i că venirea lui aici s-a dovedit a fi o adevărată binecuvântare.

Capitolul 36

După micul dejun, Thomas obişnuia să facă plimbări lungi, ce se întindeau uneori până la prânz – ocazie cu care vizita cătunele cu câte şase-şapte case, ce se ridicau de o parte şi de alta a localităţii Georgetown, ajungând adesea până la fermele cele mai îndepărtate. Anne, care îl însoţea uneori, descoperea un nou Georgetown, o aşezare mult mai vastă decât satul copilăriei sale. O aşezare în care s-ar fi putut rătăci cu uşurinţă. După-masa, ea şi Andrew luau adesea trăsura şi continuau să se plimbe prin împrejurimi.

Oriunde mergeau, cu trăsura sau pe jos, în momentul în care îl vedeau pe Thomas, sătenii îşi înclinau respectuoşi capetele. Pesemne că înţeleseseră cu toţii motivul pentru care acesta se arătase atât de distant înainte de a-şi face cunoscută hotărârea.

În prima duminică de după proces, Thomas aranjase ca slujba să fie ţinută de cel mai tânăr dintre cei doi pastori care îi însoţiseră pe corabie. Biserica fusese cât se poate de plină, printre participanţii la serviciul divin numărându-se chiar şi câteva familii de acadieni.

În drum spre locurile lor, Anne şi Catherine fuseseră nevoite să se oprească la tot pasul, pentru a răspunde saluturilor cu care erau asaltate din toate părţile – unele rostite în limba franceză, altele în engleză. Anne observă că toţi cei prezenţi erau cu ochii pe familia lor, cercetându-

le în amănunt şi cea mai mică mişcare. John Price înainta greoi, sprijinindu-se cu o mână de braţul lui Thomas şi cu cealaltă de baston. În cele din urmă, ajunseră toţi patru în faţă, îngenunchează pentru a se ruga, şi apoi îşi ocupară locurile.

În biserică, pe lângă comunitatea locală, se adunaseră şi câţiva membri ai congregaţiei tânărului pastor, astfel încât acesta putu să folosească pilda enoriaşilor prezenţi la slujbă pentru a face un apel la pace.

— Lată cum ne-am adunat azi cu toţii, spuse el. Francezi şi englezi deopotrivă, colonişti noi şi colonişti vechi. În pace, împreună în casa Domnului.

Era o adevărată minune, continuase el, un tablou a ceea ce ar putea să fie dacă toţi oamenii, toate familiile, toţi vecinii şi cunoscuţii, toate ţările şi naţiunile şi-ar lăsa deoparte neînţelegerile şi s-ar purta cu ceilalţi după tratamentul pe care ar vrea, la rândul lor, să-i primească.

După ultima cântare, preotul binecuvânta adunarea, însă toţi rămaseră la locurile lor.

În cele din urmă, Thomas se ridică în picioare şi îi făcu semn lui Anne să facă la fel, apoi îl ajută pe John Price să se ridice şi ieşi pe culoarul dintre bănci.

Întreaga congregaţie se ridică în picioare odată cu ei, şi aşteptară cu toţii respectuoşi până când Thomas îşi conduse familia afară din biserică.

Plimbându-se prin sat în joia următoare – zi de târg – Anne şi Thomas îl întâlniră pe preotul catolic ce păstorea numeroase comunităţi franceze din zonă. Acesta era consăteanul lui Guy Belleveau, dar bătea des drumul dintre Truro şi Georgetown, pentru a sluji în parohiile acadiene răsfirate de-a lungul golfului Cobequid.

Toată suflarea din târg părea încremenită, toate privirile aţintite asupra lor. Thomas îşi scoase pălăria şi, prin intermediul lui Anne, îi dădu bineţe şi îl întrebă:

— Cunoaşteţi situaţia cu care ne confruntăm, părinte Philippe?

— Nu se vorbeşte despre nimic altceva în toată provincia, răspunse franc preotul, cu un puternic accent francez. Enoriaşii mei nu discută decât despre ce va hotărî magistratul.

— Nu sunt nici magistrat, nici judecător de pace, părinte.

— Permiteţi-mi să vă contrazic, zise preotul.

Era un bărbat uscăţiv, trecut de cincizeci de ani, cu aproape un cap mai înalt decât Thomas.

— Nu cunosc pe nimeni care să fie mai vrednic de acest titlu, adăugă el cu vocea-i răsunătoare – antrenată pentru a ţine cuvântări în aer liber, luându-se de multe ori la întrecere cu şuieratul vântului – ce putu fi lesne auzită de toţi sătenii adunaţi în piaţă.

Thomas îşi învârti stingherit pălăria în mâini, apoi îşi înclină capul în semn de mulţumire pentru cuvintele de laudă.

— Mă întrebam dacă ar fi posibil să stăm de vorbă cândva, în viitorul apropiat…

— O, cu cea mai mare plăcere! răspunse imediat părintele Philippe. Vă invit să luăm masa împreună.

— Acceptăm bucuroşi invitaţia domniei voastre, zise încântat Thomas. Şi unde propuneţi să ne întâlnim?

— În satul în care trăieşte unchiul soţiei dumneavoastră, răspunse preotul, zâmbind înspre Anne. Dacă ştiu bine, acesta este satul în care v-aţi născut, stimată doamnă.

— Aşa este, părinte.

— Atunci vă aştept pe amândoi duminică după-amiază.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile cu căldură, stârnind un val de comentarii şoptite în rândul celor adunaţi în piaţă.

Călătoria spre Truro se dovedi a fi o adevărată desfătare. Razele după-amiezii cădeau ca nişte petale printre crengile înfrunzite ale copacilor. Telegarii mergeau la trap, într-o cadenţă liniştită. Trecură pe lângă câteva căruţe, ai căror ocupanţi le urară respectuoşi duminică plăcută. În afară de aceştia, Thomas şi Anne nu mai întâlniră pe nimeni, putând savura în tihnă după-amiaza călduroasă de vară, cântecul păsărilor, priveliştea.

— Aş vrea să te întreb ceva, spuse Anne într-un târziu.

Thomas trase adânc aer în piept.

— Sunt sigur că te-ai întrebat de ce am devenit atât de retras în ultima vreme, de ce petrec atât de mult timp singur…

— Înţeleg foarte bine de ce, dragul meu.

Bărbatul se răsuci înspre ea.

— Serios? întrebă el uimit.

— Te cunosc, Thomas. Ştiu că vrei ca oamenii să te vadă şi să îşi amintească zi de zi vorbele tale. Nu vrei ca ei să uite nicio clipă avertizarea ta. Vrei să poarte în minte mesajul tău oriunde ar merge, orice ar face.

Se întoarse spre el şi îl privi în ochi.

— Sunt soţia ta, Thomas. Cum să nu înţeleg?

— Scumpa mea Anne! murmură Thomas, parcă prea copleşit pentru a găsi cuvintele potrivite.

— Dar eu despre altceva vreau să vorbesc cu tine. Am încercat în două rânduri să discut cu Catherine, însă de fiecare dată mi-a dat de înţeles, mai degrabă prin ceea ce nu a spus decât prin cuvintele rostite, că pur şi simplu nu poate să vorbească despre acest subiect. Iar eu nu pot să o învinovăţesc pentru asta. Cum aş putea?

Acum, că deschisese subiectul, vorbea pe nerăsuflate.

— Cum să îi vorbesc despre ceea ce le dezbină pe

cele două fiice ale sale?

— Scrisoarea lui Nicole, spuse imediat Thomas.

Anne aprobă din cap.

— M-a tulburat până peste poate…

— Încearcă, te rog, să-mi explici de ce, o încurajă Thomas.

Anne scoase scrisoarea. O ţinuse în buzunar toată săptămâna, dar pur şi simplu nu avusese puterea de a o reciti.

— Cred că ar fi mai bine să auzi şi tu ceea ce îmi scrie, zise ea, începând să îi citească epistola.

Thomas ascultă până la capăt, fără să scoată un cuvânt. Ştiind că acum îl are alături pe soţul ei atent şi iubitor, Anne putu citi scrisoarea fără ca vocea să îi tremure măcar o dată.

După ce termină de citit, împături foaia de hârtie şi o puse la loc în buzunar. Trăsura intră într-o vâlcea, pe care o străbătură în tăcere.

— Şi cum aş putea eu să te ajut? întrebă Thomas într-un târziu.

— Prin înţelepciunea ta.

— Eşti sigură că vrei să afli părerea mea?

— Nimic din ce mi-ai spune nu ar putea să mă tulbure mai mult decât această scrisoare. Sora mea s-a măritat cu un bărbat care a fost ofiţer în cadrul Marinei comerciale britanice. Căpitan al unei nave înarmate cu tunuri, conducător al unor oameni înarmaţi cu săbii, muschete şi pistoale…

I se puse un nod în gât şi trebui să se oprească.

— Mă aşteptam ca el să renunţe la cariera militară pentru ea. Şi când colo, aflu că a ales să urmeze aceeaşi cale, doar că de partea taberei opuse…

— Şi a tras-o pe Nicole după el, încheie Thomas fraza în locul ei.

— Cum de a putut face una ca asta? Cum de a

îngăduit Nicole să se întâmple aşa ceva?

— Dar acesta nu este singurul lucru care te nelinişteşte, nu-i aşa? întrebă Thomas domol.

— Nu, recunoscu Anne.

Se opri şi trase încet aer în piept.

— Îmi cunosc sora. Nicole nu ar face aşa ceva dacă nu i-ar da dreptate soţului ei. Dacă nu ar considera că trebuie să se implice personal în luptă. Că aşa este corect.

— Dar asta nu este totul, insistă Thomas.

— Ce vrei să spui?

— Ceea ce te tulbură cel mai tare este faptul că sora ta s-a schimbat.

Anne începu să plângă cu suspine şi îşi încleştă degetele în încercarea de a-şi reveni în fire.

— Maturizându-se, sora ta a apucat-o pe o cale diferită de a ta, continuă Thomas, cu ochii aţintiţi acum asupra cailor ce trăgeau trăsura. Şi ai impresia că asta vă îndepărtează tot mai mult pe una de cealaltă.

— Aşa este, recunoscu Anne înghiţind cu noduri.

Rămânea mai puţin de jumătate de ceas până la destinaţie. Nu putea să se prezinte în faţa părintelui Philippe cu ochii roşii şi cu obrajii uzi de lacrimi.

— Ai perfectă dreptate.

— Totuşi, mai este ceva, draga mea, spuse pe un ton ferm Thomas, privind-o de data aceasta în ochi. Nu doar Nicole se schimbă.

— Ce vrei să spui?

— *Amândouă* treceţi printr-o transformare. Da, draga mea, şi tu te schimbi la rândul tău. Ceea ce nu e de mirare, de-ar fi să ne gândim la alegerile grele pe care le-ai avut de făcut. Ai aflat că tatăl tău este bolnav, a trebuit să te desparţi de copilul tău, să înfrunţi un voiaj peste ocean în vreme de război, să fii martoră la frământările de aici. Cum să nu te schimbe toate aceste experienţe?

Anne îşi descleştă degetele şi îi apucă strâns mâna.

— Spune-mi ce trebuie să fac!

— Iubeşte-o! răspunse Thomas, strângându-i mâna cu blândeţe. Roagă-te pentru ea, ţine-o lângă inima ta! Roagă-te ca Dumnezeu să îi călăuzească fiecare pas şi să îi dea înţelepciune. Să o ferească de toate primejdiile, văzute şi nevăzute. Roagă-te zilnic pentru siguranţa şi pacea ei sufletească. Uneşte-i viaţa de a ta prin Dumnezeu.

Cugetând la cuvintele soţului său, Anne se lumină şi într-o altă privinţă.

— Este tocmai ceea ce foci tu cu această comunitate, nu-i aşa?

Thomas o privi fără să răspundă. Anne întinse mâna şi îl mângâie pe obraz. Nu obişnuia să îşi arate afecţiunea în public, dar acum drumul era gol, iar inima ei prea plină de iubire.

— Îţi uneşti viaţa cu locul ăsta şi cu viitorul lui. Te rogi clipă de clipă pentru aceşti oameni. Le tratezi neliniştile ca şi cum ar fi ale tale. Te străduieşti din răsputeri ca, prin iubirea ta, să îi luminezi şi să îi aduci pe calea cea bună…

Thomas nu spuse nimic.

— Ţi-a vorbit tata? Ţi-a spus cât de mult îşi doreşte să te întorci în Georgetown şi să preiei păstoritul bisericii?

— Da, mi-a spus.

— Şi ce hotărâre ai luat în privinţa aceasta?

— John este copilul tău, Anne. Charles şi Judith sunt familia ta…

— Micul John este copilul *nostru*, iar aceasta este familia *noastră*.

Thomas trase hăţurile, oprind caii.

— Ai fi dispusă să te întorci aici pentru totdeauna?

— Da. Dacă aceasta este şi vrerea ta.

— Dacă aceasta este vrerea lui Dumnezeu, spuse încet Thomas.

— Dacă aşa vei hotărî înseamnă fără doar şi poate că

aşa va fi voit Dumnezeu, răspunse Anne.

Capitolul 37

Evitau să mai aducă vorba despre ziua în care venea poştalionul cu corespondenţa săptămânală. Orice remarcă pe această temă i-ar fi tulburat şi mai mult, iar ei erau deja destul de necăjiţi. Charles, deoarece considera că este o obligaţie de onoare să o găsească pe sora lui John Price, iar Judith, deoarece resimţea îndoit orice povară ce umbrea sufletul soţului său.

Ştiau amândoi că scrisorile din Lumea Nouă ajung greu chiar şi în vremuri normale, darămite acum, când războiul era în toi. Cu toate acestea, ei încă mai continuau să spere că într-una din săptămânile următoare vor primi, în sfârşit, nişte veşti din partea omului de legătură din America.

Faptul că nu primiseră încă o scrisoare nu însemna neapărat că nu existau noutăţi, îi reamintea din când în când Judith soţului său, cu o nemărginită blândeţe. O durea sufletul să vadă dezamăgirea ce apărea în ochii lui ori de câte ori furgonul poştal pleca fără să fi lăsat vreo scrisoare trimisă din America sau măcar din Franţa. Charles accepta teancul de corespondenţă dând resemnat din cap, dar Judith ştia că sufletul lui era plin de amărăciune. Femeia ajunsese să aştepte cu groază ziua în care se livra poşta.

Tocmai îşi trecea privirea peste straturile atent îngrijite de zarzavaturi din grădina din spatele casei, când pe aleea acoperită cu zgură apăru Charles. Bărbatul se îndrepta grăbit spre ea, fluturând o foaie de hârtie deasupra capului.

Judith înţelese imediat despre ce scrisoare este vorba. O privire asupra chipului lui Charles fu de ajuns pentru a ghici şi ce fel de veşti conţinea aceasta.

— Ai primit scrisoarea!

— Da, am primit, în sfârşit, scrisoarea mult aşteptată! răspunse entuziasmat Charles.

— Şi veştile sunt bune…

— Nu bune, draga mea, ci minunate! De-a dreptul minunate! Rugile noastre au fost ascultate. A găsit-o! E ferm convins că a găsit-o.

Judith se aşează pe banca din grădină. Charles luă loc lângă ea şi, cu degetele tremurânde, desfăcu scrisoarea şi o întinse pe genunchi.

— A găsit-o, spui? exclamă încântată Judith. Să fie, oare, adevărat?

— Ei bine, este impropriu spus că a găsit-o, răspunse repede Charles. Femeia nu mai este în viaţă. Dar s-a descoperit, fără nicio urmă de îndoială, unde a ajuns când a plecat din Franţa şi ce s-a întâmplat cu ea mai departe. A fost trimisă în Canada, aşa cum ni s-a spus. Acolo a fost înfiată de o familie de hughenoţi. A crescut pe acele meleaguri, rămânând acolo şi după ce s-a măritat. Omul meu a aflat că a dat naştere la trei copii, dintre care doar despre unul se ştie că a supravieţuit până la maturitate. Stai să văd cum se numeşte… Cum se numeşte…

Se opri şi îşi trecu înfierbântat privirea peste rândurile scrisorii.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva. Gata, am găsit! Céleste. Aşa se numeşte fata care a supravieţuit, spuse el, ridicându-şi din nou privirea spre ea. Este un nume frumos, nu-i aşa? Céleste…

Înainte ca Judith să apuce să-i răspundă, Charles îşi coborî din nou ochii asupra misivei.

— Acum, omul meu de legătură încearcă să găsească informaţii despre Céleste. Nădăjduieşte ca aceasta să fie încă în viaţă. A aflat numele soţului ei de la o bătrână din satul ei natal. După ce s-a măritat, fata s-a mutat din sat, nu se ştie exact unde. Cei care nu sunt legaţi de pământ se

mută adesea dintr-un loc într-altul. Iar după ce s-a dezlănţuit războiul…

Nu îşi duse cuvintele până la capăt. Nu era nevoie. Judith ştia foarte bine că în vremuri de restrişte oamenii erau adesea nevoiţi să se refugieze din calea conflictului.

— A făcut o treabă bună, conchise Charles, vădit mulţumit de rezultatele investigaţiei întreprinse de american. Chiar foarte bună, având în vedere circumstanţele.

— Le dai de ştire? întrebă Judith.

Charles căzu pe gânduri şi multă vreme nu spuse nimic. În cele din urmă, clătină din cap şi zise:

— Cred că ar fi bine să mai aştept puţin. Încă nu avem îndeajuns de multe informaţii. Să vedem unde duce această nouă pistă…

Brusc se opri.

— Nu, cred că nu ar fi corect din partea mea să le ascund cele descoperite până acum. Au tot dreptul să ştie cât de aproape ne aflăm de sfârşitul căutărilor.

Se ridică în picioare.

— Ai dreptate, draga mea. Am să le aduc neîntârziat la cunoştinţă această veste îmbucurătoare.

Se aplecă şi o sărută pe creştetul capului. Judith îi zâmbi, deşi habar nu avea ce anume îl făcuse să îi dea dreptate. Ea pusese doar o întrebare.

— Tu rămâi aici şi bucură-te în continuare de acest soare minunat, îi spuse Charles, bătând-o uşor pe umăr. Eu mă duc să le scriu numaidecât lui Andrew şi lui Catherine. Şi lui John.

Judith îl urmări, zâmbind, cu privirea. Putea el să le scrie numaidecât şi să trimită scrisoarea cu cea mai mare grabă, dar, dacă nu avea loc un miracol, vor trece luni de zile – în cel mai fericit caz – înainte ca aceasta să ajungă la destinaţie. Totuşi, în momentul următor, un zâmbet îi luminã faţa. Îşi ridică privirea spre cerul albastru şi

murmură: „Îţi mulţumesc, Doamne”. În viaţa lor avuseseră deja loc atâtea miracole! Precis că Dumnezeu mai putea face încă unul.

Capitolul 38

Anne se opri în prag şi privi spre bucătărie. În afară de Andrew, toată familia părea absorbită de gândul apropiatei adunări săteşti. Thomas se legăna gânditor în balansoar, sorbindu-şi ceaiul cu ochii aţintiţi asupra căminului rece şi întunecat. John Price stătea în celălalt balansoar, trăgând din când în când cu ochiul la Thomas. Catherine era în bucătărie, pregătind coşul cu merinde – mere, cidru, brânză şi o jumătate de pâine.

Ca de obicei, după micul dejun Andrew, se retrăsese în odaia lui. În ultimele săptămâni, starea lui se ameliorase în mod simţitor, dar toţi înţeleseseră de pe-acum cât se poate de clar că, de revenit, nu îşi va mai reveni niciodată pe de-a-ntregul. De aceea, toţi se concentrau asupra clipei şi niciunul nu era interesat să discute despre viitor.

La scurtă vreme, Andrew ieşi din cameră. Purta o cămaşă scrobită, albă, şi o pereche de pantaloni negri, călcaţi la dungă. Catherine şi Anne se grăbiră să îl ajute.

— Vii cu noi la adunare? îl întrebă soţia lui.

— Asta depinde de Thomas, răspunse Andrew, aşezându-se pe banca de lângă şemineu.

— Tată, iartă-mă că ţi-am ocupat locul, zise imediat Thomas, dând să se ridice.

— Te rog să nu te ridici, fiule! îl opri Andrew. Te superi dacă vin azi cu voi?

— Prezenţa dumitale ar fi o adevărată onoare pentru mine.

— Am impresia că ştii deja hotărârea pe care o vei aduce azi la cunoştinţa oamenilor, spuse Andrew, cercetând atent chipul ginerelui său.

Thomas îl privi o clipă în ochi, apoi îşi coborî din nou privirea.

— Adevărul fie spus, cred că o ştii de multă vreme…

— Încă din ziua în care mi s-a înfăţişat problema, confirmă încet Thomas.

— Bine, dar nu înţeleg! exclamă Catherine, contrariată. Dacă ai luat de la bun început o hotărâre, de ce ai avut nevoie de atâta amar de timp pentru a o aduce la cunoştinţa sătenilor?

— Nu el a avut nevoie de timp, ci sătenii, răspunse Andrew în locul ginerelui său.

— Dacă problema ar fi fost rezolvată numaidecât, exista riscul ca oamenii să nu îi acorde importanţa cuvenită, spuse Thomas, continuând să privească spre socrul său.

— Adevărata problemă nu este ferma, zise Andrew.

— Şi nici nu a fost vreodată, încuviinţă Thomas.

Catherine se uită năucită întâi la unul, apoi la celălalt.

— Bine, dar…

— Căpeteniile de clan nu mi-au cerut ajutorul pentru că nu ar fi fost în stare să găsească singuri răspunsul. Au făcut-o deoarece aveau nevoie de cineva care să poată înţelege nemulţumirea şi furia încercată de *ambele* părţi, răspunse Thomas. Ei nu aveau nevoie de un judecător care să pună în aplicare nişte legi abstracte şi reci, ci de un om care are sufletul apropiat de ambele comunităţi, dar nu o părtineşte pe niciuna.

— Când te-au auzit predicând în biserică, au ştiut că au găsit omul potrivit, spuse Andrew.

Thomas clătină încet din cap.

— Aceasta a contribuit doar în parte la alegerea lor.

— La ce te referi?

Thomas se întoarse şi privi spre Anne.

— Ah, desigur, murmură Andrew.

— Oamenii cunosc povestea vieţii lui Anne, fetiţa acadiană ce a fost crescută de o familie de englezi. Probabil că englezii din comunitate au ajuns să mă cunoască prin intermediul slujbelor pe care le-am ţinut în zilele de duminică. Dar căpetenia franceză a apelat la mine datorită lui Anne, pe care ei o consideră şi acum drept una de-a lor.

Se lăsă o tăcere desăvârşită. Anne îşi roti ochii prin încăpere. Se uită la bunicul său, la Catherine, care stătea în picioare lângă balansoarul bătrânului, la Thomas şi Andrew, care se priveau zâmbind, şi ştiu că avea să îşi amintească această clipă pentru tot restul vieţii ei.

Thomas îşi scoase ceasul de buzunar şi se ridică în picioare. Toţi ceilalţi îi urmară exemplul.

— Ei bine, vom vedea ce va fi, spuse Thomas. Totul este în mâinile lui Dumnezeu.

— Amin, zise Andrew.

— Pur şi simplu nu pot să rămân acasă, îi explică John Price lui Anne. Aşa ceva nu ţi-e dat să vezi în fiecare zi!

Andrew zâmbi în chip de aprobare şi, după ce bătrânul îşi puse haina, ieşiră amândoi pe uşă, zicând că ei o iau cătinel înainte, ca să nu încetinească pe nimeni.

Ajunseră împreună în faţa curţii bisericii, apoi trecură toţi cinci prin mulţime şi se opriră lângă treptele lăcaşului. Cei din jur se ridicară numaidecât, cedându-le locurile.

Thomas îi făcu semn tălmaciului francez, apoi urcară împreună treptele bisericii. Fermierul acadian şi cel englez erau deja lângă masa prezidiului, cu pălăriile în mâini şi privirile coborâte în pământ.

Anne observă că Thomas se întoarce şi aruncă o privire spre Andrew. Tatăl ei clătină uşor din cap. Tânăra înţelese numaidecât semnificaţia acestui dialog din priviri.

Thomas îl invitase pe Andrew să spună rugăciunea de la începutul procesului, dar acesta refuzase.

— Să ne plecăm cu toţii capetele, spuse în cele din urmă soţul ei şi începu a se ruga împreună cu sătenii pentru înţelepciune şi pace sufletească, fiecare frază fiind atent tradusă de tălmaciul francez.

După încheierea rugăciunii, Thomas rămase în picioare şi zise:

— Înainte de a purcede mai departe, aş dori să stabilim un lucru. Suntem cu toţii parte a comunităţii lui Dumnezeu. Nu este de ajuns să spunem aceste cuvinte. Trebuie să le trăim. În faţa lui Dumnezeu suntem cu toţii fraţi şi surori, şi orice faptă – mai mult sau mai puţin însemnată – pe care o săvârşim trebuie să oglindească acest adevăr.

Se întoarse apoi spre cei doi fermieri, pe care masa dintre ei îi despărţea acum mai mult decât aversiunea reciprocă.

— Vă rog să vă strângeţi mâinile şi să vă cereţi iertare unul altuia pentru cuvintele pe care nu ar fi trebuit să le rostiţi vreodată.

Cele două săptămâni pesemne că avuseseră un impact puternic asupra celor doi fermieri, căci aceştia se conformară fără a ezita măcar o clipă. Nimeni nu reuşi să desluşească vorbele pe care le schimbară, dar expresiile de pe chipurile lor spuneau totul.

Thomas aşteptă până când cei doi reveniră la locurile lor, apoi îşi ridică mâinile şi spuse:

— Să ne întoarcem cu toţii spre cei de lângă noi şi să ne oferim unii altora pacea Domnului nostru Iisus Cristos.

Mulţimea reacţionă prompt. Toţi cei aflaţi în curtea bisericii, englezi şi acadieni, fermieri şi negustori, îşi strânseră bucuroşi mâinile şi schimbară vorbe de salut. Anne se întoarse spre familia ei şi îşi îmbrăţişă bunicul, mama şi pe surâzătorul său tată. Thomas coborî în mulţime

şi strânse toate mâinile ce erau întinse spre el.

În cele din urmă, urcă din nou treptele bisericii şi le făcu semn oamenilor să îşi reia locurile. În curând, adunarea se cufundă din nou în tăcere.

— Am studiat mărturiile care mi-au fost înaintate, spuse el, privind peste mulţime, şi am luat o hotărâre.

Aşteptă să se facă traducerea, apoi zise:

— Declar că *ambii* fermieri sunt îndreptăţiţi să revendice proprietatea în cauză.

Un freamăt străbătu adunarea, dar nimeni nu protestă, nici măcar cei doi fermieri.

— Este, de asemenea, evident faptul că pământul aflat în dispută nu este îndeajuns de mare pentru două familii, iar împărţirea acestuia nu ar asigura nicidecum o pace de durată. Iar noi tocmai asta căutăm. O soluţie care să satisfacă nu doar drepturile acestor familii, ci care să asigure şi pacea. Pacea lor şi a întregii comunităţi.

Se întoarse spre fermierul acadian.

— Domnule Laroux, aş avea o întrebare, dacă nu vă e cu supărare.

Fermierul ridică privirea şi îşi îndreptă spatele.

— Încercaţi să vă amintiţi ce s-a întâmplat când aţi fost surghiuniţi. Ferma familiei dumneavoastră a fost arsă până în temelii, nu-i aşa?

— Aşa este, monsieur Crowley, încuviinţă fermierul prin intermediul tălmaciului.

— Casa părintească a fost distrusă în întregime.

— Prefăcută în cenuşă.

— Hambarele, incendiate.

— Am văzut cu ochii mei cum flăcările au înroşit cerul nopţii.

— Livezile, aşijderea.

— Chiar şi acum îmi apare în vise coloana de fum.

— Câţi ani aveaţi pe atunci?

— Unsprezece.

— Aceasta este o tragedie înfiorătoare, prin care nimeni nu ar trebui să treacă vreodată, şi cu atât mai puţin un copil, spuse Thomas, întinzându-i mâna. Domnule, în numele întregii naţiuni britanice, permiteţi-mi să vă prezint scuzele mele cele mai sincere. Ştiu că nimic nu va putea îndepărta vreodată pata acestui eveniment sinistru. Eu, împreună cu toţi compatrioţii mei, ne asumăm vina acestei calamităţi şi vă cerem cu umilinţă iertare.

După ce ascultă traducerea făcută de tălmaci, fermierul acadian se ridică în picioare şi strânse mâna lui Thomas. Un nou murmur străbătu mulţimea, domolindu-se doar când francezul îşi reluă locul şi Thomas se întoarse spre fermierul englez.

— De când lucraţi pământul acesta, domnule Reynolds?

— De doişpe ani încoace, răspunse acesta.

— Cum era ferma când v-aţi mutat aici?

— Lăsată în paragină, domnule Crowley. Pământul era ca vai de el, plin de buruieni şi bălării mai înalte ca mine.

— Totuşi, ştiaţi că acesta fusese cândva un teren cultivat.

— Sigur că da. Nu încăpea îndoială că pământul fusese arat odată, în trecutul îndepărtat. Or fi fost brazdele năpădite de buruieni, dar un fermier ştie lucrurile astea.

Se uită la acadian şi dădu sobru din cap.

— Da, un fermier ştie lucrurile astea.

— Cum de aţi ales acest pământ?

— Ei bine, eu cred că el m-a ales pe mine. Când am debarcat în Halifax, m-am dus împreună cu ceilalţi nou-sosiţi la Registrul de cadastru şi am cumpărat lotul acesta de pământ. Am semnat contractul, am cumpărat cele trebuincioase şi am purces încoace împreună cu familia mea. Asta a fost tot.

— Nu ştiaţi, aşadar, că pământul în cauză ar putea fi

revendicat de altcineva.

— Nu ştiam decât că pământul e al meu şi numai al meu. Asta până…

— Da, vă rog să spuneţi mai departe.

— Ei bine, adevărul este că după ce ne-am mutat, vecinii ne-au vorbit despre cele întâmplate aici. Şi la primul semănat, am băgat de seamă că pământul este acoperit cu cenuşă.

Îşi plecă privirea şi adăugă pe un ton coborât:

— Era cenuşă peste tot.

Fermierul acadian îşi ridică mâna muncită şi îşi acoperi ochii.

— Aţi ridicat o casă nouă pentru familia dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da, aşa e. Mulţi dintre cei adunaţi azi aici m-au ajutat la construirea ei.

— Dacă îmi amintesc bine spusele domnului Guy Belleveau, aţi ales să vă ridicaţi casa departe de locul în care se aflase căminul familiei Laroux.

Se lăsă o tăcere grea. Thomas aşteptă o clipă, apoi adăugă pe un ton ceva mai blând:

— Tot cenuşa v-a determinat să luaţi această hotărâre?

— Da.

Fermierul englez rostise cuvântul cu vocea atât de stinsă, încât răspunsul său abia putu fi desluşit de cei din primele rânduri.

— Aţi hotărât astfel cu gândul de a vă feri familia de o calamitate precum cea care i-a lovit pe oamenii ce au trăit aici şi au muncit aceste pământuri înainte de dumneavoastră.

— Aşa e.

— Aţi ridicat o casă *nouă*. Aţi reînsămânţat pământul şi l-aţi muncit cu sudoarea frunţii. Aţi clădit un *nou* cămin.

Fermierul îşi ridică privirea.

— Aşa e, domnule Crowley. Am făcut toate astea şi încă pe atât.

Thomas se plimbă încet în jurul mesei, apoi reveni la locul său şi ridică o cană cu cidru proaspăt.

— La ultima adunare, cineva ne-a dat acest cidru pentru a avea cu ce să ne potolim setea. Cine poată să spună câte mâini au contribuit la facerea sa? Şi dacă merele folosite au fost englezeşti sau acadiene?

Coborî până la rândul din faţă şi îşi aşează mâna pe umărul lui Anne.

— Nu trece zi în care mult iubita mea soţie să nu îşi pună aceeaşi întrebare. Cărei naţiuni îi aparţine ea cu adevărat? Celei franceze sau celei engleze? Domnule Laroux, spuse el, întorcându-se spre fermierul acadian, mi se rupe inima că trebuie să o spun, dar adevărul este că ferma familiei dumneavoastră nu mai există.

Se poate ca acadianul să fi aprobat din cap. Sau poate că acela era doar tremurul unui om care încerca să îşi păstreze cumpătul. Oricum, bărbatul primi vestea cu fruntea sus, privind demn în ochii lui Thomas.

— Nu vă pot cere să treceţi peste cele întâmplate în trecut. Această decizie vă aparţine. Tot ce vă cer este să vă gândiţi la următoarea întrebare. Ce vreţi să lăsaţi moştenire copiilor dumneavoastră şi urmaşilor urmaşilor lor: un pământ semănat cu pizmă şi vrăjmăşie sau un loc paşnic şi sigur, în care să îşi poată împlini propriile speranţe şi aspiraţii? Iată, deci, hotărârea mea, continuă el, întorcându-se spre mulţime. Domnul Laroux va avea dreptul să îşi aleagă oricare dintre pământurile care zac acum în paragină. Va studia pe îndelete toate terenurile fără de stăpân şi îl va alege pe cel dorit. Apoi întreaga comunitate va pune mână de la mână pentru a cumpăra acest teren pentru familia Laroux.

Un val de murmure străbătu adunarea.

— Şi nu doar atât! strigă Thomas, acoperind şi

potolind totodată freamătul mulţimii. După ce terenul va fi achiziţionat, îl vom ajuta cu toţii să îşi ridice o casă frumoasă şi trainică. O casă, hambare, ţarcuri. Cu *toţii* vom da o mână de ajutor, până când domnul Laroux se va declara nu doar recunoscător, ci şi cu adevărat satisfăcut.

Se opri şi se întoarse spre fermierul englez.

— Domnule Reynolds, sunteţi de acord să daţi o mână de ajutor?

— Nu una, ci pe amândouă! declară Joshua Reynolds, ridicându-se în picioare.

— Minunat! zise Thomas, după care se întoarse spre fermierul acadian. Domnule Laroux, am început această judecată spunând că hotărârea mea trebuie să fie respectată de toată lumea. Ei bine, în momentul de faţă vă eliberez de această obligaţie. Nicio fiinţă care a suferit atât de mult ca dumneavoastră nu ar trebui să fie forţată să accepte o hotărâre atât de grea şi însemnată. Nu vă ordon, ci pur şi simplu vă rog să îmi primiţi propunerea, stimate domn. Făcând asta, veţi clădi un viitor pentru domnia voastră, pentru familia dumneavoastră şi pentru întreaga comunitate.

Acadianul se ridică în picioare şi răspunse într-o engleză stricată, dar cu glasul ferm şi plin de recunoştinţă:

— Primesc. Şi vă mulţumesc.

Capitolul 39

Cu ajutorul lui Henri, Gordon pusese la cale un nou plan de aprovizionare. Majoritatea alimentelor şi articolelor necesare, procurate din satele din interiorul Louisianei, erau acum pregătite să fie livrate la New Orleans. O căpetenie de clan şi un negustor din sat fură trimişi la New Orleans să contacteze un armator reputat şi să achiziţioneze cele câteva produse pe care Gordon nu le găsise pe plan local. În felul acesta, o parte din profit urma

să le revină, totuşi, şi sătenilor – nu doar hrăpăreţilor comercianţi din oraş. În urma acestor măsuri, nu e de mirare că respectul comunităţii acadiene pentru Gordon şi oamenii săi crescuse simţitor, aceştia ajungând să fie priviţi ca nişte binefăcători, nicidecum ca nişte duşmani.

Nicole, care între timp îşi recăpătase puterea şi vigoarea, stătea acum împreună cu Gordon pe veranda din faţa casei, ea legănându-se uşor în hamac, iar el aşezat pe balustradă, în speranţa de a prinde o adiere de vânt.

— Le-ai spus? o întrebă el la un moment dat.

Chiar în clipa aceea, Louise păşi pe verandă, ţinând în mâini o tavă plină cu căni aburinde de ceai.

— Ce să ne spui? întrebă ea.

— Credeam că nu vorbeşti limba engleză, spuse Nicole, uitându-se lung la mama sa.

— Înţeleg atât cât trebuie. Despre ce vrei să îmi vorbeşti?

— Unde este papa? întrebă Nicole.

— În grădina din spate.

— Poate că ar fi mai bine să îl chemi şi pe el.

Când Louise reveni însoţită de Henri, se strânseră tustrei lângă balustrada laterală, cu spatele spre stradă, dând astfel de înţeles trecătorilor că nu erau dornici de oaspeţi, nici de tăifăsuială. Cordon nu li se alătură. Ştia prea bine despre ce urmau să discute şi nu voia să o împovăreze pe Nicole cu efortul de a-i tălmăci.

— Nu ştii cum să îndulceşti vestea proastă, nu-i aşa? întrebă Henri cu blândeţe.

— Cum… Cum de ai ghicit?

— Al şaselea simţ este cea mai grea povară a unei căpetenii de clan, răspunse bărbatul, ridicând din umeri. Vorbeşte, copilă, te ascultăm!

Nicole simţi nevoia să tragă aer în piept.

— Tata este bolnav. Foarte bolnav.

— Andrew era bolnav şi când ai plecat tu din Acadia,

vrei să spui, murmură Louise, strângându-şi şorţul în mâini.

Nicole privi în ochii ei fără să spună nimic.

— Vorbeşte dar, fata mamei.

— Suferă cu inima…

Tăcere.

— Andrew este pe moarte? întrebă într-un sfârşit Henri.

— Poate că între timp s-a… S-a şi petrecut dintre cei vii, şopti Nicole cu vocea sugrumată.

Louise sări imediat în picioare.

— Trebuie să mă duc la Catherine.

— Louise, te rog să te liniştеşti! spuse Henri, apucându-i mâna şi îndemnând-o să se aşeze la loc.

— Bine, dar…

— Aşteaptă, draga mea! Ai doar puţină răbdare, spuse Henri, după care îl strigă pe Gordon şi îi făcu semn să ia loc pe un scaun.

Fata tatii, întreabă-l pe soţul tău cum putem călători în siguranţă spre nord.

— Cum *putem*?! exclamă surprinsă Louise, holbându-se la soţul ei. Ai fi dispus să pleci din sat?

— Noului conducător i-ar prinde bine să nu mă aibă aproape câteva luni, răspunse Henri. Îmi caută sfatul mai des decât s-ar cuveni. Este un om de ispravă, dar trebuie să înveţe să se încreadă mai mult în propria-i înţelepciune. Şi tot satul odată cu el.

— Văd că te-ai gândit la toate.

— Da. Doar că voiam să aştept până se sfârşeşte războiul. Însă acesta este adevărul. Caut de mult un motiv pentru a mă reîntoarce în Acadia.

Uluită, Louise se lăsă pe spătarul scaunului.

— Întreabă-l pe Gordon ce părere are, o rugă Henri pe Nicole.

— Călătoria până la Boston nu reprezintă o problemă,

răspunse Gordon după ce ascultă traducerea făcută de soţia sa.

— Dar de acolo?

— Din moment ce americanii au avut victorii pe uscat, bănuiesc că la fel s-a întâmplat şi pe mare. Britanicii nu vor să renunţe cu niciun preţ la coloniile din nord. Acolo, coloniştii au fost dintotdeauna preponderent loialişti. Dacă se retrag din partea centrală a continentului, britanicii vor forma fără doar şi poate un scut protector în jurul coastei Noii Scoţii.

— Asta nu e bine, murmură Henri gânditor. Nu e bine deloc…

— Totuşi, ar fi o posibilitate, spuse Gordon, întorcându-se spre soţia sa. Iartă-mă, draga mea, ştiu că ar fi trebuit să mă sfătuiesc mai întâi cu tine…

— Vrei să înapoiezi corabia proprietarilor săi de drept, zise Nicole.

— Cum?… Ştiai?…

— Îmi vorbeşti mereu despre acest vis al tău, suspină Nicole. Totuşi, pentru asta, va trebui să achiziţionezi vasul şi să soliciţi un bilet de liberă trecere.

— Despre ce vorbiţi? interveni Louise.

Nicole rămase cu privirea aţintită asupra soţului său.

— Gordon, este prea riscant! Britanicii te vor arunca în închisoare!

Soţul ei vru să clatine din cap, dar se răzgândi.

— Deşi aş da orice să pot restitui personal corabia, mărturisesc că ai dreptate.

Nicole se lăsă pe spătarul scaunului, răsuflând uşurată.

— Nu ne rămâne decât să găsim un căpitan de vas şi un echipa) britanic.

— Sunt sigură că vei găsi o soluţie, spuse Nicole. S-ar putea să existe, totuşi, o posibilitate, anunţă apoi ea în limba franceză, întorcându-se spre părinţii săi.

Capitolul 40

Hotărâră ca Gordon şi o parte din echipaj să pornească mai repede spre New Orleans cu două barcazuri pline ochi cu provizii, însoţiţi de un negustor local, care să îi ajute la achiziţionarea produselor de care mai aveau nevoie şi la vămuirea mărfurilor în port. Nicole, Henri, Louise şi restul marinarilor, rămaşi sub comanda lui Carter, aveau să navigheze în aval cu cel de-al treilea barcaz, însoţiţi de mai mulţi luntraşi din sat. În ajunul plecării lui Gordon, sătenii organizară o petrecere de rămas-bun. De-acum, mai toţi aveau motive să le fie recunoscători marinarilor americani.

La două zile după plecarea primelor două barcazuri, întregul sat ieşi să îşi ia la revedere de la Henri şi de la Louise. Când ambarcaţiunile o luară din loc, se vărsară lacrimi, iar o ceată veselă de copii îi petrecu, alergând de-a lungul malului, până dincolo de capătul satului.

Cu fiecare meandru, apele deveneau tot mai repezi. Pe măsură ce se apropiau de Mississippi, cea mai mare cale fluvială a noii naţiuni, curentul devenea tot mai puternic. Deja în după-amiaza celei de-a doua zile, apele râuleţului loveau prora ambarcaţiunii cu o asemenea forţă, încât Nicole fu nevoită să se prindă cu o mână de parapet şi cu cealaltă de mama sa. Era, fără doar şi poate, cea mai rapidă călătorie din viaţa ei.

Deşi, din pricina uscăciunii de peste vară, mai mult de o treime din râu secase – conform spuselor luntraşului acadian care îi călăuzea – apele păreau în continuare grozav de umflate şi de furioase. Între maluri era o distanţă de două mile şi creştea văzând cu ochii. După ce trecură gura de vărsare a râului în golf, apele se domoliră. Totuşi, din cauza fluxului potrivnic, oamenii fură nevoiţi să tragă vârtos la rame pentru a ajunge la locul în care erau

ancorate corăbiile.

Zăriră nava lui Gordon când soarele stătea deja să asfinţească.

— Aţi nimerit cum nu se poate mai bine: tocmai ce-au plecat vameşii! le strigă căpitanul, aplecându-se peste balustrada dunetei. Carter, îi strigă el apoi nostromului, ce stătea în picioare în mijlocul barcazului, adu toate ambarcaţiunile la bordul dinspre larg! Trebuie să descărcăm proviziile fără de zăbavă.

Când Nicole păşi pe punte, Gordon îi strânse mâinile cu o nemărginită căldură, dându-i de înţeles din priviri cât de mult şi-ar fi dorit să o poată strânge în braţe.

Soarele cobora spre apus şi toată lumea lucra cu febrilitate. Nicole şi Louise aranjau proviziile destinate echipajului, astfel încât acestea să fie cât mai la îndemână. Henri îi supraveghea de pe barcaz pe luntraşii acadieni, care săriseră să dea şi ei o mână de ajutor. Toţi avuseseră de-a face cu vameşii din portul New Orleans şi ştiau că aceştia erau la fel de hrăpăreţi precum negustorii locali.

După ce soarele dispăru de pe cer, la insistenţele lui Gordon, continuară lucrul la lumina lunii. La un moment dat, căpitanul o chemă pe Nicole şi, prin intermediul ei, îl întrebă pe Henri cât mai aveau de descărcat.

— O treime din luntrea asta şi încă o barcă, răspunse Henri, ştergându-şi sudoarea ce îi şiroia pe faţă. Dacă am avea puţin mai multă lumină, am fi gata în cel mult două ceasuri.

— Trebuie să încărcăm totul înainte de răsăritul soarelui, spuse Gordon.

Henri aprobă din cap, apoi se întoarse şi le strigă acadienilor:

— Daţi-i zor!

Se aprinseră torţe pentru a lumina lanţul de oameni. Produsele treceau dintr-o mână în alta, erau ridicate peste parapet, şi apoi depozitate în calele de pe fundul navei.

Puţin mai departe de primul troliu fu improvizat un al doilea, iar scaunul de frânghii fu folosit pentru ridicarea pachetelor mai voluminoase.

— Opriţi! strigă de pe gabie marinarul de veghe. Se apropie trei nave de coastă!

— Linişte!

Tonul vocii lui Gordon îi făcu să amuţească şi pe acadieni.

— Pe cine vezi la bord? îi strigă Gordon omului de veghe.

Urmă o tăcere lungă.

— Nu prea desluşesc mare lucru pe întunericul ăsta… Dar staţi aşa, parcă văd nişte muschete! Văd muschete, domnule căpitan!

— Eşti sigur?

— Da, să trăiţi! E un detaşament de soldaţi cu baionetele pregătite.

— Toată lumea la bord! răcni Gordon. Ridicaţi pânzele!

Henri îi strigă ceva. Gordon se întoarse iute spre Nicole.

— Zice că mai rămâne de descărcat o…

— Spune-i tatălui tău să urce neîntârziat la bord! Carter!

— La ordin, căpitane!

— Leagă o luntre de pupa! Nicole, roagă-l pe cel mai bun dintre luntraşii acadieni să ne călăuzească până în largul oceanului. Celorlalţi, spune-le să se împrăştie pe unde văd cu ochii! Ridicaţi ancora! strigă el, răsucindu-se spre punte. Pornim în larg şi ţinem drumul spre nord!

Capitolul 41

Când vestea începu să se răspândească în Georgetown, mulţi înclinară să nu îi dea crezare. Ştirea

era prea de tot, cu implicaţii mult prea ample. Unde mai pui că Georgetown era în genere un focar de zvonuri. Căci veştile adevărate ajungeau atât de încet până aici, încât nu arareori cei care tânjeau după o ştire din lumea de afară acceptau orice speculaţie, trecând-o mai departe pe post de adevăr. Din acest motiv, foarte mulţi, printre care se număra şi familia Harrow, preferau să nu dea atenţie niciunui zvon. Era o atitudine mai sigură şi mai cuminte, care ţinea la distanţă orice ameninţare externă. Sau, cel puţin, aşa se întâmplase până acum.

Totuşi, acum, la două săptămâni după ce Thomas îşi făcuse cunoscută hotărârea în procesul dintre cei doi fermieri, umbra nesiguranţei se abătuse asupra întregului târg. Practic, toţi englezii din zonă erau loialişti. Până şi disidenţii creştini care sosiseră de curând din Anglia se considerau supuşi ai Coroanei, atâta timp cât regele îşi onora răspunderile creştineşti.

Vineri, în timpul cinei, Catherine nu se mai putu abţine şi atacă, nu fără oarecare şovăire, spinosul subiect.

— Andrew, ştii că nu-mi stă în obicei să aduc acasă zvonuri auzite prin târg…

Atât soţul, cât şi ginerele ei se crispară la faţă.

— Mamă, mă bucur că ai hotărât să vorbeşti despre asta, interveni Anne înainte ca vreunul dintre ei să apuce să obiecteze. De nu ai fi făcut-o dumneata, aş fi deschis eu subiectul.

— De la Halifax nu a sosit nicio veste, spuse Andrew, care între timp îşi reluase obiceiul de a citi ziarele şi gazetele aduse săptămânal de poştalion.

— Ceea ce nu ar trebui să ne mire, dacă veştile sunt rele, ripostă Catherine.

Cuvintele ei, tonul pe care le rostise şi îngrijorarea care i se citea pe chip îi făcură pe toţi să amuţească.

— Poate că ar fi bine să vă însoţesc mâine la târg, spuse Thomas într-un târziu.

— Ţi-am fi recunoscătoare, răspunse Anne şi în numele mamei sale, care încuviinţă din cap.

În dimineaţa zilei următoare, porniră tustrei spre târg. Dinspre ţărmul stâncos bătea un vânt rece şi plin de umezeală, ce se îmbiba treptat în mantia lui Anne, făcând-o ca de plumb. Era atât de frig, încât până şi Thomas fu nevoit să-şi ridice gulerul hainei. Tot verdele văratic din jur era acoperit de o negură bătută de vânt, iar în văzduh se rostogoleau, val după val, nori cenuşii şi ameninţători.

Când ajunseră la marginea târgului, toţi cei din jurul lor amuţiră, după cum se întâmpla de la adunare încoace ori de câte ori îşi făcea apariţia Thomas. Fără a părea că observă, bărbatul îşi croi cu paşi mari drum prin mulţime, salutându-i cu căldură pe toţi cei pe care îi recunoştea. Deşi încet-încet obişnuita forfotă a pieţii reîncepu, cei din jurul grupului lor păstrau în continuare o. Linişte plină de respect.

— Priveşte în jur! îi spuse Thomas lui Catherine. În care dintre oamenii prezenţi aici te încrezi cel mai tare?

Pesemne că femeia se aşteptase la o asemenea întrebare, căci răspunse imediat:

— În Adams, negustorul de fructe şi legume. Se duce cu marfa la Halifax de două ori pe săptămână.

— Domnul Adams este, de asemenea, membru al consiliului parohial, nu-i aşa?

— Da, este unul dintre prezbiteri.

— Ah, da, acum ştiu cine este! Iată-l chiar aici! Bună dimineaţa, domnule Adams, zise Thomas, ridicându-şi pălăria.

— Măi să fie, domnul magistrat în persoană! Şi încântătoarea lui soţie. Şi doamna Harrow.

Negustorul se lumină la faţă, sfidând parcă mohorâta atmosferă a zilei.

— Mă simt onorat! Nădăjduiesc că nu vrea careva să-mi sufle locul din piaţă, adăugă el jovial.

— Nici vorbă de una ca asta, răspunse Thomas. Şi ţin să vă reamintesc că nu sunt magistrat.

— Ba pentru mine sunteţi, insistă negustorul.

Se aplecă peste lăzile cu dovlecei şi cartofi dulci şi adăugă:

— Nu vă fie cu supărare, dar cei din Georgetown sunt norocoşi să aibă un magistrat şi un reverend ca domnia voastră. Mai ales în vremuri tulburi ca acestea.

— Am auzit nişte zvonuri de-a dreptul uluitoare, interveni Anne în discuţie.

— De-ar fi numai zvonuri, coniţă, de-ar fi numai zvonuri, murmură negustorul, posomorându-se.

— Ce ştiţi despre asta? îl întrebă Thomas.

— Eu nu umblu cu minciuni, domnul meu.

— Tocmai de aceea am hotărât să vorbim cu dumneavoastră. Am aflat că sunteţi un om de încredere.

— Vă mulţumesc. Ei bine, adevărul e că, de câteva săptămâni încoace, mi-au tot ajuns la ureche una, alta. Aşa că, atunci când a acostat o nouă navă în port, n-am pierdut prilejul de-a sta de vorbă cu căpitanul.

— Şi ce-aţi aflat?

— Am fost înfrânţi, răspunse în şoaptă bărbatul.

Ambele femei încremeniră.

— Unde? întrebă Thomas, apropiindu-se de tarabagiu.

— Tocmai asta-i. Nu e vorba de o singură bătălie sau de un loc anume.

— Cu alte cuvinte, armata britanică se retrage din coloniile americane?

— Da, domnul meu. Şi nu doar armata. Flota aşijderea. S-au dat bătălii pe mare, unele în locuri de care n-am auzit în viaţa mea. Blocada din New York a fost spartă. Coloniştii au atacat Charlestown-ul, şi acum vasele americane au acces în port.

— Cu neputinţă!

— Da, aşa am zis şi eu. Doar că, vedeţi dumneavoastră, nu am auzit toate astea de la un singur om. Am vorbit cu marinarii de pe trei nave şi toţi mi-au spus acelaşi lucru. S-a răsturnat situaţia, domnule judecător. Sorţii s-au întors împotriva Coroanei. Britanicii se retrag, din Carolina şi până la Boston.

Thomas cugetă preţ de o clipă la cele auzite.

— Bănuiesc că aşa se explică faptul că ziarele au publicat atât de puţine ştiri în ultimele săptămâni, spuse el în sfârşit.

— Ultima oară când am fost la Halifax, am văzut în port două vase care au făcut parte din blocada de la Boston. Amândouă aveau bordajele atât de înnegrite de funingine şi atât de ciuruite de ghiulele, că nici nu mai puteau fi numite nave!

— Flota britanică, îngenuncheată de către colonişti? întrebă uluit Thomas.

— Da, şi eu am rămas ca trăsnit când am văzut cele două corăbii. Nu credeam să existe pe faţa pământului o forţă care să învingă vreodată flota britanică. Şi cu toate acestea, dovada era acolo, în faţa ochilor mei. Am vorbit cu unul dintre marinari. Omul mi-a spus că se pot considera norocoşi c-au scăpat cu viaţă.

— Am aflat nişte veşti care par a fi adevărate, anunţă Anne când ajunseră acasă.

Andrew dădu încet din cap.

— Este vorba despre război, nu-i aşa?

— Veştile nu sunt bune, spuse Anne, întorcându-se spre soţul său.

Catherine se aşează lângă Andrew.

— Nu trebuie să tragem o concluzie pripită, interveni Thomas. Este bine să auzim mai întâi şi alte păreri. Totuşi, situaţia este gravă şi discuţia nu mai suportă amânare.

Andrew ascultă, cu fruntea încreţită de îngrijorare,

veştile aflate de la zarzavagiu.

— Da, situaţia este gravă, încuviinţă el. Totuşi, nu este o noutate. Veştile acestea circulă de săptămâni, dacă nu chiar de luni întregi.

— Aşa este. Şi tocmai de aceea trebuie să acţionăm fără de zăbavă.

— Nu înţeleg la ce te referi, zise Andrew.

Anne simţi că i se pune un nod în gât. Se apropie de Thomas şi îl luă de braţ.

— Nici eu, murmură ea.

— Mă refer la noi, draga mea, răspunse Thomas, întorcându-se spre soţia sa.

— Desigur! exclamă Catherine înfrigurată. Ai dreptate.

— Îmi pare rău! spuse Andrew, dar eu tot nu înţeleg.

— Aici nu vorbim despre pierderea unei bătălii, ci despre pierderea războiului, zise Thomas, adresându-se tuturor, dar continuând să privească în ochii lui Anne. Chiar dacă nu s-a ajuns încă acolo, asta este ceea ce se va întâmpla în viitorul apropiat.

— Aşa că…?

— Dacă vor fi învinşi, britanicii nu vor pierde doar coloniile, ci şi dreptul de a naviga în apele de coastă.

Thomas aşteptă o clipă, ca vorbele lui să fie digerate de cei prezenţi, apoi adăugă:

— Cum vom mai ajunge acasă?

— Copilaşul meu! icni Anne, ducându-şi mâna la inimă.

— Exact, spuse posomorât Thomas. Nu mai putem aştepta.

Capitolul 42

Mă scuzaţi, stimate domn. Îl caut pe domnul reverend Collins…

Bătrânelul îşi ridică ochii luminoşi spre Anne şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Vorbiţi cu el chiar acum. Aş putea şi eu să ştiu cu cine am onoarea?

Era exact cum îl descrisese Nicole. Privindu-l, Anne avu senzaţia că scrisorile surorii sale prind viaţă, îmbiind-o parcă să zâmbească şi să savureze plăcutele amintiri. Dar nu, azi nu avea timp de ele.

Vru să se prezinte, dar pastorul i-o luă înainte.

— Măi să fie, doar nu eşti cumva…

— Poftim?

Pastorul puse tava jos şi se apropie de ea.

— Să fii cu adevărat fiica lui Catherine şi a lui Andrew?

— Da, domnule reverend. Dar cum de…

Nu apucă să îşi ducă vorba până la capăt, căci bătrânul scoase un strigăt de încântare şi o strânse în braţe cu o nemărginită căldură.

— E o bucurie şi o binecuvântare să te cunosc, copilă! zise el cu ochii plini de lacrimi, eliberând-o într-un târziu din îmbrăţişare. Vino, draga mea! adăugă el, luând-o de braţ. Numele dumitale este Anne, nu-i aşa?

— Aşa este, domnule pastor. Anne Crowley.

— Desigur, desigur! Nicole mi-a vorbit despre căsătoria dumitale.

— Nicole este… Nicole este aici?

— O, nu, draga mea! Nicole şi Gordon sunt plecaţi într-o misiune. Comandantul garnizoanei i-a trimis în coloniile din sud.

— Da, ştiu, în New Orleans… Nădăjduiam să se fi…

Traversară împreună sala de mese şi pastorul îi făcu semn să se aşeze pe unul dintre scaunele de lângă fereastră.

— Cum de aţi ştiut cine sunt? îl întrebă Anne.

— Draga mea, Nicole mi-a povestit atât de multe

despre dumneata, încât am impresia că te cunosc de când lumea şi pământul, râse uşor bătrânul, coborându-şi pleoapele ridate. Şi, la drept vorbind, aceasta nu a fost prima dată când te-am strâns în braţe. Andrew a venit aici la studii pe vremea când dumneata erai încă în faşă.

Pastorul Collins o privi din nou, înclinându-şi capul într-o parte.

— Mă bucur să văd că ai rămas la fel de frumoasă.

O privea cu un surâs plin de căldură, şi pe Anne o durea sufletul că nu îi poate răspunde întocmai.

— Iertaţi-mă, domnule pastor! Aş vrea să pot fi mai veselă cu prilejul acestei întâlniri… Am auzit atât de multe despre dumneavoastră… Atât părinţii mei, cât şi Nicole vă poartă o adâncă admiraţie.

— Sunt prea amabili, draga mea, prea amabili. Serveşti nişte ceai?

— Nu, mulţumesc.

— Văd că eşti foarte tulburată, zise pastorul, aşezându-se pe scaunul din faţa ei.

— Aşa este.

— Pot să îţi fiu cumva de ajutor?

— Mă tem că nu, domnule pastor, dar pur şi simplu nu ştiam încotro să o iau, la cine să apelez…

O podidiră lacrimile.

— Vă rog să mă iertaţi, îngână ea, scoţându-şi batista din mâneca rochiei.

— Spune-mi ce te supără, draga mea.

— Sunt atât de multe, încât nici nu ştiu cu ce să încep…

— Am înţeles. Acesta este necazul cu necazurile, nu-i aşa? Se adună din toate părţile şi ne apasă toate deodată.

Înţelegerea şi compasiunea lui o făcură să plângă şi mai amarnic.

— Haide, începe prin a-mi spune ce îţi apasă sufletul cel mai tare!

— Fiul meu, murmură Anne.

— Copilul dumitale şi al lui Cyril? Aşa se numea primul dumitale soţ, sau mă înşel?

Anne înghiţi cu noduri şi îngăimă cu vocea tremurată:

— Cum de ştiţi atât de multe despre familia mea?…

— Ţin la Andrew ca la un fiu, iar la Nicole, ca la o nepoată, răspunse pastorul Collins. Unde se află acum fiul dumitale? întrebă el apoi, aşezându-şi mâinile pe genunchi, semn că era dispus să asculte atent şi răbdător tot ce avea ea de spus.

— În Anglia. Tocmai aceasta este problema!

Faţa bătrânului deveni gravă.

— Eraţi pasageri pe nava capturată alaltăieri noapte…

— Da.

Pastorul Collins clătină încet din cap.

— Îmi pare nespus de rău, draga mea…

Anne vru să-i relateze înfiorătoarea experienţă, dar amintirea era atât proaspătă şi de înspăimântătoare, încât nu putu să scoată niciun cuvânt.

— Ştiu că s-a deschis focul asupra corăbiei, spuse reverendul, clătinând din cap. Nici nu pot să-mi închipui…

Cu gândul că în curând avea să-i strângă din nou la piept pe micul John, Anne adormise cu sufletul împăcat în patul ei de sub punte, legănată de scârţâitul uşor al pereţilor de lemn… Când, dintr-odată, tăcerea nopţii fusese spintecată de bubuituri şi de ţipete. Prima salvă de tun doborî catargul central, care se prăbuşi cu un zgomot infernal de-a curmezişul punţii. Thomas o smulse atunci din pat, o aruncă pe podeaua de scânduri şi apoi o acoperi cu trupul său.

Deasupra, pe punte, se auzeau ţipete de panică, durere şi spaimă, ca de sfârşit de lume.

De pe cele patru nave americane, care aşteptau la o

depărtare considerabilă, li se strigă că, dacă nu se predau numaidecât, corabia va fi scufundată. Mirosul de pulbere şi de lemn ars făcea ca sfârşitul să pară iminent.

Amintirea o făcu să se cutremure.

— Dormeam în cala centrală, când, dintr-odată, totul a fost cuprins de flăcări…

— În cală? Iartă-mă, dar nu înţeleg… Dumneata eşti moştenitoarea contelui de Sutton sau greşesc cumva?

— De fapt, fiul meu este moştenitorul de drept. Oricum, eu şi Thomas am folosit nume false atunci când am pornit spre Noua Scoţie, iar soţul meu a socotit că…

— …ar fi înţelept să procedaţi aşijderea şi la întoarcere. Să călătoriţi în condiţii modeste, precum restul pasagerilor.

După ce rosti ultimele cuvinte, pastorul făcu ochii mari.

— Îţi dai seama că acesta a fost salvarea voastră? şopti el, aplecându-se spre ea.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Draga mea, dacă ar fi ştiut cine sunteţi cu adevărat, americanii v-ar fi luat prizonieri şi ar fi pus un preţ pe capetele voastre.

Anne îşi coborî, descumpănită, capul în piept.

— Bine, dar eu trebuie să mă întorc…

— La ce han aţi tras? întrebă pastorul.

— La Patru Trandafiri.

— Ar fi mai sigur să veniţi la seminar. Aici este mai mic riscul de a vi se descoperi adevărata identitate. Odăile sunt modeste, ce-i drept, dar curate.

— Credeţi că… Ne puteţi ajuta să găsim locuri pe o navă?…

— Din nefericire, draga mea, în momentul de faţă nu mai porneşte nicio navă spre Anglia, spuse pastorul, ridicându-se în picioare. Am să rog un seminarist să vă ajute la aducerea bagajelor.

Anne abia găsi puterea de a se ridica.

— Doamne, ce să mă fac?…

O podidi din nou plânsul.

— Cine ştie, poate va avea loc o minune, zise reverendul Collins pe un ton ce sună mult mai puţin încrezător decât ar fi vrut el. Am să mă rog împreună cu voi. Dar, înainte de toate, să ne îngrijim de siguranţa voastră. Soţul dumitale se numeşte Thomas, nu-i aşa?

Capitolul 43

La scurtă vreme după ce ieşi din Strâmtoarea Floridei şi pătrunse în apele mai reci ale Atlanticului, corabia se încrucişă cu trei nave de război americane, cu care Gordon făcu un troc, dând doi saci de fructe de mango proaspete în schimbul ultimelor noutăţi de pe front şi a unei lăzi cu găini ouătoare.

La cina din acea seară, Gordon împărtăşi informaţiile aflate cu Henri şi cu Louise.

— Am câştigat douăzeci de bătălii pe uscat şi aproape la fel de multe pe mare. Britanicii bat în retragere, din Florida şi până în Georgia. Încă ţin cu dinţii de Carolina de Sud şi Carolina de Nord, dar generalul american zis „Vulpea mlaştinilor” şi armata sa vor avea grijă ca situaţia aceasta să nu mai dureze mult.

— Deci totul se întâmplă aşa cum ai prevăzut dumneata, zise Henri după ce ascultă traducerea făcută de Nicole. Războiul acesta nu se câştigă printr-o singură victorie.

— Nu. Totuşi, situaţia a fost răsturnată în favoarea americanilor.

— Da, dar lupta şi suferinţa au să mai ţină câteva săptămâni sau chiar luni bune.

— Mă tem că da, răspunse Gordon.

Îi făcu semn marinarului de serviciu să strângă masa,

apoi adăugă, clătinând din cap:

— Cine ar fi crezut vreodată că redutabila flotă britanică va fi îngenuncheată tocmai de navele unor colonişti?

Nicole ştia că în momentul acesta soţul ei avea sufletul împărţit: nu putea să nu îi admire pe americani, dar simţea totodată o strângere de inimă când se gândea la foştii săi confraţi.

În cele trei săptămâni ale călătoriei lor spre nord, nu văzuseră niciun vas britanic, dar se încrucişaseră de încă două ori cu vase americane care navigau în formaţie de atac. De fiecare dată, căpitanii acestora urcaseră la bord, cercetaseră cu atenţie documentele corăbiei şi abia apoi îi lăsaseră să-şi vadă de drum. Vântul continuă să bată cu putere, întâi din tribord şi apoi aproape direct dinspre sud. Acum, că blocada britanică fusese spulberată, nava lor înainta lin spre nord, de-a lungul coastei americane.

Pe parcursul voiajului, Nicole le povestise părinţilor ei despre cele întâmplate în anii pe care îi petrecuseră departe unii de alţii, iar ei îi vorbiseră despre fraţii ei, despre familiile lor şi despre sătenii din Acadia copilăriei sale.

Într-un târziu, Nicole găsi puterea de a-i întreba despre Jean, bărbatul care îi cucerise cândva inima, dar care apoi o îndepărtase prin sălbăticia lui.

— Nu s-a mai întors în Louisiana, răspunse Henri după o lungă tăcere. Se zvoneşte cum că ar fi fost acuzat de trădare şi că ar fi şi acum la închisoare…

Poate că Henri ar fi spus mai multe, dar Nicole deja nu mai auzea vorbele lui. Privind departe, peste apele albastre ale Atlanticului, îşi aminti înfiorătoarea faptă a lui Jean, trădătorul care, folosind numele tatălui ei, îi trăsese pe sfoară pe americani şi pe britanici deopotrivă…

— Şi totuşi, s-ar putea ca într-o bună zi Jean să se reîntoarcă în rândul nostru, murmură ea ca pentru sine.

— Ce te nelinişteşte, fata tatii? întrebă Henri.

Întrebarea lui o luă prin surprindere.

— Of, papa, suspină ea, tare multe ar mai trebui să-i ierţi…

— Cu atât mai mare binecuvântare mă aşteaptă dacă voi reuşi să iert totul, răspunse senin Henri.

— De ce eşti atât de tăcută? o întrebă Gordon când rămaseră singuri în cabină.

— E greu de explicat…

— Te rog, totuşi, să încerci.

— E ca şi cum aş începe să văd totul cu alţi ochi.

— Pentru că aştepţi un copil.

— Copilul *nostru*.

— Da.

— Este adevărat, simt că mă schimb pentru că voi deveni în curând mamă. Dar nu este vorba numai de asta. Adevărul e că în ultima vreme, şi în modul cel mai neaşteptat cu putinţă, am început să găsesc răspunsuri la întrebările care m-au frământat toată viaţa.

Gordon dădu din cap, aşteptând ca soţia lui să continue.

— Întrebări privitoare la căminul meu, la copilăria mea…

— Ce fel de întrebări?

— Niciodată nu am avut sentimentul că aparţin unui loc anume. Niciodată nu am avut un loc care să fie cu adevărat al meu.

— Şi acum?

— E ciudat… Deşi căminul la care speram s-a dovedit a fi o casă arsă până în temelii, înconjurată de pământuri lăsate în paragină şi de o naţiune răvăşită de război, eu mă simt împăcată. Ba chiar mai mult – mă simt *fericită*. Da, simt că sufletul meu şi-a găsit, în sfârşit, căminul.

Îi venea greu să descrie în cuvinte ceea ce simţea, şi

totuşi, continuă.

— Iar acest cămin nu este legat de loc anume. Cred că Dumnezeu m-a binecuvântat cu darul de a mă simţi fericită, de a mă simţi acasă oriunde aş merge. Atâta vreme cât te am pe tine alături.

Capitolul 44

Louise privi cu ochii mari spre port şi apoi spre oraşul ce se înălţa pe coasta stâncoasă din partea opusă.

— Nici n-am visat să văd vreodată un loc ca acesta! murmură ea fascinată.

— Unii susţin că Boston-ul este cel mai magnific oraş american, zise Nicole. Alţii consideră că acest titlu i s-ar cuveni mai degrabă oraşului Philadelphia.

— Iar eu am impresia că tu nu eşti de acord nici cu unii, nici cu alţii, spuse Henri, privind-o printre gene.

— Eu nu mă dau în vânt după oraşele mari, răspunse Nicole, fără pic de maliţiozitate în voce.

Privi visătoare în jur. Dinspre mare sufla o briză răcoroasă, ce atenua în mod plăcut dogoarea soarelui de după-amiază. Odată cu fluxul intraseră în port alte trei nave, dublând numărul vaselor ancorate. Chiar şi aşa, întinsele ape portuare păreau goale, iar cheiul, eliberat de puhoiul de nave de război, se vedea liber de la un capăt la altul.

Interpretând greşit tăcerea lui Nicole, Gordon o trase la o parte şi o întrebă în şoaptă:

— Te doare ceva, iubita mea?

— Nu, dragul meu, mă simt bine, doar că sunt copleşită de atâtea emoţii…

— Ce fel de emoţii?

— Ei bine, în primul rând cred că am simţit pruncul mişcându-se.

— Este prima dată când simţi asta?

— Cred că da… Nu sunt sigură.

— Şi în al doilea rând?

— Sunt fericită. Se pare că războiul se apropie de sfârşit şi coloniştii – americanii – şi-au câştigat libertatea. *Noi* ne-am câştigat libertatea, adăugă ea numaidecât.

Gordon îi cercetă preţ de o clipă chipul, încercând să înţeleagă ce se petrece în sufletul ei, apoi îşi ridică privirea şi ascultă cu atenţie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nicole.

Atât Gordon, cât şi tatăl ei se întorseseră şi priveau acum cu atenţie spre vest.

Nicole îşi duse mâna streaşină la frunte şi miji ochii pentru a se feri de razele soarelui. Întâi se auzi ţipătul purtat de vânt, apoi, în zare, pe fondul roşiatic al înserării, se contură o siluetă subţire, care o luă la goană de-a lungul cheiului, înspre corabia lor.

— *Anne*! exclamă Nicole.

La sfârşitul modestei cine servite împreună la seminar pentru a sărbători bucuria reîntâlnirii, pastorul Collins se rezemă cu coatele de masă şi exclamă, tot numai un zâmbet:

— Parcă nici acum nu-mi vine să cred! Fiicele lui Andrew, *amândouă*, aici, la masa mea… Dumnezeu este cu adevărat mare şi bun!

Anne îşi încleştă degetele pe mâna lui Nicole. Încă nu-i venea să-şi creadă ochilor. Nicole era chiar aici, lângă ea. Nicole, cea dintotdeauna caldă şi înţelegătoare. Ce uşurare! Când aflase că sora ei se alăturase taberei coloniştilor, Anne se simţise îngrozită, derutată, ba chiar trădată. Se întrebase cum va reacţiona dacă se vor reîntâlni vreodată. Mai erau surori de suflet sau războiul le făcuse să se înstrăineze una de alta?

Aceste gânduri continuaseră să o frământe şi aici, la seminarul din Boston, şi, de aceea, în momentul în care

aflase că nava trimisă la New Orleans – navă la bordul căreia ştia că se află Nicole împreună cu soţul ei – urma să sosească în port, pur şi simplu nu ştiuse ce să facă. O parte din ea ar fi vrut să alerge numaidecât la chei pentru a le ieşi în întâmpinare, dar cealaltă parte se temea de posibilele urmări ale unei asemenea întâlniri. Nicole habar nu avea că Thomas şi Anne se aflau în Boston. Probabil că nici nu aflase că fuseseră în Noua Scoţie. Poate că nu era pregătită să o revadă… Sau poate că nu voia să o mai revadă vreodată… Poate că o va respinge…

Totuşi, deruta ei nu durase decât un moment şi, în cele din urmă, ascultând chemarea inimii, Anne îşi pusese boneta şi capa şi pornise într-un suflet spre port. Inima, care îi bătea mai-mai să-i iasă din piept, îi spunea că la bordul acelei nave nu se afla o persoană din tabăra coloniştilor, ci sora ei. Sora ei!

Când o strigase pe nume şi Nicole îi răspunsese cu iubirea pe care i-o arătase mereu, Anne începuse să plângă de uşurare. Da, erau în continuare surori… În ciuda depărtării, a războiului, a faptului că acum făceau parte din tabere opuse, ea şi Nicole erau în continuare surori şi nimic, dar absolut nimic, nu avea să schimbe asta vreodată. Acum ardea de nerăbdare să se ridice de la masă şi să discute între patru ochi cu Nicole. Aveau atât de multe să îşi spună!

În cele din urmă, Nicole fu cea care le spuse comesenilor:

— Cu permisiunea dumneavoastră, eu am să mă retrag în odaie. A fost o zi foarte lungă, simt nevoia să mă odihnesc.

Toţi bărbaţii de la masă se ridicară imediat în picioare. Gordon întinse mâna spre braţul soţiei sale, scuzându-se din priviri că nu se gândise mai devreme la confortul ei. Nicole se întoarse spre el şi îi zâmbi.

— Nu vreau să vă întrerup conversaţia, dragul meu.

Stai liniştit, mă va însoţi Anne până în cameră.

Gordon voi să protesteze, dar înţelegând numaidecât mesajul din ochii ei, se mulţumi să dea tăcut din cap.

— Am să vin şi eu cât de curând, o asigură el.

— Te-ai descurcat de minune, îi şopti Anne după ce ieşiră din sala de mese. Adevărul este că întotdeauna ai ştiut să obţii tot ce doreşti în modul cel mai graţios cu putinţă.

Nicole râse uşor.

— Ardeam de nerăbdare să stau de vorbă cu tine, zise ea. Dacă mai trebuia să îndur mult discuţiile lor despre război, zău că aş fi explodat!

— Şi eu la fel. Of, Nicole, mi-a fost atât de dor de tine!

Drept răspuns, Nicole îi apucă mâna şi i-o strânse.

— Îmi place soţul tău, spuse ea, dând o nouă turnură conversaţiei. Pare foarte… Profund.

— O, da, Thomas este un om foarte înţelept, care trăieşte în armonie cu Dumnezeu.

Trebui să-şi controleze impulsul de a spune mai multe pe această temă. Nu de alta, dar ar fi putut să vorbească ore în şir despre Thomas.

— Şi mie îmi place soţul tău, zise Anne. Are un aer de conducător, cazon, dar totodată… Blând.

Nicole zâmbi. Anne reuşise să descrie perfect atitudinea demnă şi impunătoare a soţului ei.

— O, avem atât de multe să ne spunem! exclamă ea entuziasmată când ajunseră în odăiţa pe care o împărţea cu Gordon. Dar înainte de toate, vreau să îmi spui ce mai fac mama, tata şi bunicul Price. Boala tatii este, într-adevăr, gravă?

Anne se posomorî. Din păcate, nu toate veştile pe care urma să i le împărtăşească surorii sale erau bune.

— Domnul comandant vă aşteaptă.

Gordon era îmbrăcat în uniforma de gală. Când Nicole se opri să îi aranjeze reverul hainei, bărbatul zâmbi fâstâcit şi îi oferi braţul.

— Să mergem, draga mea. Nu se cuvine să ne lăsăm aşteptaţi. Generalul le ieşi în întâmpinare.

— Bun venit, căpitane! îi spuse acesta lui Gordon, întinzându-i mâna. Bine aţi venit acasă!

Acasă. Cuvântul aduse numaidecât zâmbetul pe buzele lui Nicole. Generalul îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Văd că sunteţi bucuroasă să vă aflaţi din nou aici, stimată doamnă.

— Aşa este, domnule general. Nici nu aş putea descrie în cuvinte fericirea pe care o simt.

— Mă bucur să aud asta. Nu de alta, dar tânăra noastră naţiune are mare nevoie de oameni ca dumneavoastră. Vă rog să poftiţi înăuntru!

În birou aştepta o ordonanţă, care se grăbi să le umple ceştile cu ceai.

— Aţi auzit ultimele ştiri?

— Da, domnule general, răspunse Gordon. Parcă nici acum nu-mi vine a crede.

— Ba s-o crezi, căpitane, ba s-o crezi! Britanicii se retrag. De pe apă şi de pe uscat!

— Asta înseamnă că războiul se apropie de sfârşit? întrebă Nicole.

Generalul luă o înghiţitură de ceai, apoi îi făcu semn ordonanţei să se retragă.

— Aşa nădăjduim cu toţii, dar de ştiut, numai Dumnezeu ştie ce se va întâmpla.

— Vă rog să îmi spuneţi părerea dumneavoastră sinceră!

— Britanicii i-au înaintat generalului Washington o serie de propuneri, dar niciuna acceptabilă.

— Totuşi, faptul că britanicii sunt dispuşi să cadă la

învoială este o izbândă în sine, spuse Gordon.

— Tocmai asta e, domnul meu. Britanicii nu vor să ne recunoască victoria. Ne consideră în continuare nişte colonişti şi speră că, dacă ambele părţi se învoiesc asupra unui acord de pace, vom deveni din nou vasalii Coroanei. Dar aici se înşală amarnic! Lucrurile au ajuns prea departe. Noi vrem să ne câştigăm independenţa şi nu ne vom mulţumi cu nimic mai puţin de atât. Washington le-a spus-o verde în faţă.

— Şi ce se va întâmpla acum? întrebă cu glasul stins Nicole.

— Va avea loc o mare bătălie, răspunse franc generalul. Acum sau la anul. Una sau poate două ciocniri decisive. O lovitură de graţie, care să îi îngenuncheze definitiv pe britanici şi să-i facă pe Cornwallis să se retragă cu coada între picioare.

Nicole îşi aşeză dezamăgită ceaşca pe masă. Sperase din suflet că totul va lua sfârşit în cel mult câteva luni…

— Aducem veşti bune, domnule general, spuse Gordon.

— Am văzut deja lista cu mărfurile încărcate pe corabie. Aţi adus o cantitate remarcabilă de provizii. Şi acum avem nevoie de ele mai mult ca niciodată. Vara aceasta, multe câmpuri au rămas necultivate. Majoritatea fermierilor sunt pe front şi mă tem că mulţi dintre ei nu se vor mai întoarce niciodată acasă.

— Şi nu este vorba doar despre acest transport, continuă Gordon şirul veştilor îmbucurătoare. Se poate să fi pus bazele unei noi căi de aprovizionare.

Generalul îşi puse ceaşca pe masă şi se aplecă spre el.

— Măi să fie! Asta chiar că e o veste grozavă!

Gordon îi povesti cât de mult le dăduseră de furcă negustorii şi vameşii din New Orleans, îi vorbi despre călătoria în interiorul ţinutului, despre ostilitatea cu care îi

priviseră la început acadienii şi despre cum, treptat, au fost totuşi acceptaţi de întreaga comunitate.

— Să înţeleg că aceşti acadieni vor continua să ne aprovizioneze şi de acum încolo?

— Asta mulţumită soţiei mele şi familiei sale. De n-ar fi fost ei, m-aş fi întors cu mâna goală.

— Atunci permiteţi-mi să vă mulţumesc încă o dată, stimată doamnă! îi spuse generalul lui Nicole, după care se întoarse din nou spre Gordon şi îi aruncă o privire sfredelitoare. Iar acum sunt pregătit sufleteşte să aud şi preţul.

— Nu există un preţ propriu-zis, domnule general. Nu avem nicio pretenţie, doar o rugăminte.

— Poftim? Nu înţeleg…

— Este vorba despre corabie, îl lămuri Gordon. Nava mi-a fost încredinţată de nişte comercianţi din Southampton, iar eu doresc să le-o înapoiez.

— Vrei să îţi dau o navă capturată pe timp de război?

— Nu pe degeaba, domnule general, spuse Gordon. Sunt sigur că proprietarii acesteia ar fi dispuşi să vă despăgubească după cuviinţă.

Generalul îşi trecu uluit privirea de la unul la celălalt.

— Să văd dacă am înţeles bine. Ne asiguri aprovizionarea cu cele necesare, pe toată durata războiului şi nu numai, iar în schimb, vrei doar să poţi păstra această corabie.

— Nu vreau să o păstrez, ci să o restitui proprietarilor săi de drept, specifică Gordon.

— Vom continua să vă ajutăm, indiferent dacă aprobaţi sau nu restituirea vasului, spuse Nicole. Aveţi cuvântul de onoare al tatălui meu.

— Henri Robichaud este un om de onoare, un om cum rar mi s-a întâmplat să întâlnesc, interveni Gordon. Puteţi fi sigur că va face tot ce este omeneşte cu putinţă pentru ca armatei să nu îi lipsească niciodată cele

necesare.

Generalul se ridică, se duse la una dintre ferestrele înalte ale biroului şi privi îndelung panorama scăldată de soare, legănându-se încet de pe vârfuri pe călcâie. Cizmele îi scârţâiau la fiecare mişcare, într-un târziu, îşi încleştă mâinile la spate şi, fără a se întoarce, zise:

— Chiar dacă ţi-aş da corabia, nu te pot lăsa să o duci înapoi în Anglia. Am nevoie de dumneata aici. Iar apoi, s-ar putea ca britanicii să te ia prizonier, indiferent de bunele dumitale intenţii. În fond şi la urma urmei, ai trecut de partea inamicilor Coroanei.

— Sunt conştient de asta, răspunse Gordon.

— Şi ai găsit vreo soluţie la această problemă? întrebă generalul, răsucindu-se spre el.

Gordon ezită preţ de o clipă, apoi spuse:

— În închisoarea garnizoanei trebuie să se găsească şi nişte ofiţeri din Marina britanică.

— Vrei să încredinţezi nava unor prizonieri de război?! exclamă generalul, ridicând surprins din sprâncene.

— Chiar dumneavoastră aţi spus că războiul se va sfârşi în curând. Puneţi-i să jure că nu vor lua parte la luptă, că se vor întoarce cu corabia în Anglia şi că o vor restitui proprietarilor săi de drept.

— Şi dumneata crezi că şi-ar respecta jurământul?

— Domnule general, ofiţerii britanici sunt oameni de onoare. E drept că nu mai fac parte din tabăra lor, dar am încredere că oricare dintre ei şi-ar respecta cuvântul dat.

— Şi dacă nu găsim îndeajuns de mulţi marinari?

— Corabia ar putea opri în Halifax, răspunse numaidecât Gordon. Bănuiesc că mulţi dintre matrozii englezi din Noua Scoţie caută să se înroleze pe o corabie care să îi ducă înapoi acasă. Şi, cum nava este britanică, vor putea naviga nestingheriţi până în Anglia.

— Văd că te-ai gândit la toate, spuse generalul dând

încet din cap. Îţi voi comunica răspunsul meu înainte de asfinţit.

— Vă mulţumesc, domnule general! spuse Gordon.

Atât el, cât şi Nicole se ridicară în picioare.

— Ar mai fi ceva, spuse generalul.

Şovăi preţ de o clipă, apoi se întoarse la biroul său.

— Dumneata crezi în Dumnezeu, căpitane?

— Cu toată fiinţa mea! răspunse imediat Gordon. Dar de ce?...

— Am descoperit că niciun om nu este îndeajuns de puternic în faţa războiului. Că fiecare are nevoie de o forţă care să fie mai presus de a sa. Ei bine, astăzi am văzut această forţă manifestându-se mai clar ca niciodată.

Dădu la o parte hârtiile împrăştiate pe biroul său şi puse mâna pe un teanc de plicuri legate cu şnur.

— După cum ştiţi, navele noastre au repurtat mai multe victorii răsunătoare. Cea mai recentă a fost capturarea unui vas comercial venit din Portsmouth. Corabia abia ce a intrat în port aseară. Printre documentele de la bordul ei s-au găsit... Ei bine...

Desfăcu legătura, ridică plicul de deasupra şi i-l întinse lui Nicole.

— Această scrisoare vă este adresată dumneavoastră, stimată doamnă. În ceea ce mă priveşte, este un adevărat miracol că acest plic, găsit pe o navă capturată, a ajuns pe biroul meu chiar în dimineaţa întâlnirii noastre. Mă tot întreb ce sarcină măreaţă şi cutremurătoare mi-o fi hărăzit Dumnezeu, de a fost nevoie de o asemenea minune...

Nicole simţi că îi sare inima din piept. Când se uită la plic, i se înmuiară genunchii. Se întoarse spre Gordon şi, abia putând să-şi mişte buzele din cauza şocului, murmură:

— Este din partea unchiului Charles.

— În dimineaţa aceasta am primit şi o altă scrisoare, continuă generalul. O scrisoare prin care mi se solicită o navă care să-i ducă pe trimisul generalului Washington la

Londra. Nu pot să cred că totul este o simplă coincidenţă. Nu, aceste evenimente au fost rânduite de o Mână mult mai sigură decât a mea.

Nicole acceptă scrisoarea şi se uită îndelung la numele său, scris cu litere îngroşate pe spatele plicului. Doamne dă să nu fie veşti rele! se rugă tânăra în sinea ei.

Între timp, generalul continua să vorbească.

— În pachet mai erau şi alte scrisori, dar…

Oftă.

— Din păcate, sunt prea puţine şanse ca ele să ajungă vreodată la destinaţie, continuă el, trecându-şi ochii peste restul plicurilor şi clătinând din cap. Nu ştiu cum aş putea să le trimit la adresele indicate.

Nicole era prea adâncită în propriile-i gânduri pentru a mai auzi ce spune generalul.

— Vă rog să îmi scuzaţi îndrăzneala, domnule general, interveni Gordon, dar pe plicul de deasupra nu scrie cumva Georgetown?

Auzind numele satului, Nicole tresări.

— Georgetown? Ba da. Hm, aşezarea aceasta nici măcar nu este pe coasta americană. Teritoriul în cauză se află încă sub guvernare britanică. Slabe şanse să…

— Poate că nu e totul pierdut. De fapt, dacă am reuşi să intrăm în portul Halifax, noi chiar sperăm să mergem până în Georgetown. Acolo trăiesc rudele soţiei mele.

Generalul îşi înălţă capul şi se uită la el cu ochii mari.

— Poftim? Aţi putea să duceţi scrisorile în Georgetown? Credeţi că aţi putea cumva să-i găsiţi pe destinatari?

— Ne vom da silinţa. Este un sat mic. Cred că îi vom găsi cu uşurinţă.

Pe chipul generalului se citea uşurarea. Şi uimirea.

— În circumstanţele de faţă, mă temeam că aceste scrisori nu vor ajunge nicicând la destinaţie. Toate trei trebuie să ajungă în Georgetown.

Ridică scrisorile şi le studie.

— Hm, ce straniu!… Se pare că, pe toate trei, scrisul este identic cu cel de pe plicul pe care îl ţine în mână soţia dumitale.

Nicole reuşi cu greu să îşi înfrâneze pornirea de a-i smulge scrisorile din mână.

— Către domnul şi doamna Harrow, citi generalul pe un ton indiferent.

— Să fi auzit bine? exclamă Gordon cu vocea gâtuită de aceeaşi emoţie pe care o încerca Nicole. Aceştia sunt părinţii soţiei mele!

Generalul îşi ridică privirea şi se uită prostit la el, parcă nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Părinţii doamnei Nicole?

— Da, domnule general. Andrew şi Catherine Harrow.

Generalul îşi scutură buimac capul. Când îşi recăpătă în sfârşit graiul, îşi trecu privirea peste celelalte scrisori şi întrebă:

— Să fie, oare, posibil să îi cunoaşteţi şi pe destinatarii acestora? Pe domnul John Price, de pildă?

— Este bunicul ei.

Generalul îi întinse ambele scrisori.

— Şi mai este una pentru domnul şi doamna Crowley.

— Sora soţiei mele, răspunse prompt Gordon, fără a mai acorda niciun fel de atenţie faptului că Nicole şi Anne nu erau, de fapt, rude de sânge.

— Atunci te rog să te asiguri că şi aceasta ajunge în Georgetown, spuse comandantul, clătinând năucit din cap.

— Nu va fi nevoie, domnule general, răspunse Gordon, râzând uşor. Sora soţiei mele se află aici, în Boston. Va primi scrisoarea în mai puţin de un ceas.

— De necrezut! murmură generalul, înmânându-i şi cel de-al treilea plic. Mă temeam că scrisorile acestea vor zăcea aici şi se vor umple de praf. Dar iată că Dumnezeu v-

a trimis în calea mea şi acum toate vor ajunge la destinaţie. Cineva, undeva, pesemne că se află în graţiile Celui de Sus.

Nicole simţi adevărul acestor cuvinte până în adâncul sufletului, dar nu putu decât să aprobe din cap. Inima îi bătea nebuneşte. Ce conţineau aceste scrisori, de făcuse Dumnezeu o minune pentru ca ele să ajungă la destinaţie? Numai să fie veşti bune!…

Capitolul 45

Ştiind că Nicole arde de nerăbdare să afle conţinutul scrisorii, Gordon se întoarse spre ea de îndată ce ieşiră din clădirea comandamentului.

— Hai să ne aşezăm pe gardul de colo, draga mea. Poţi să stai pe haina mea, de vrei.

— Vai, cât de bine mă cunoşti! exclamă Nicole recunoscătoare, îţi mulţumesc, Gordon, dar nu am nevoie de haină. Rochia mea este deja plină de praf. Însă ai dreptate, abia aştept să citesc scrisoarea!

Traversară drumul până la gardul scund de piatră, apoi Gordon şterse praful de pe piatră şi se aşezară amândoi la umbră. Nicole desfăcu nerăbdătoare plicul şi începu a citi cu voce tare. În timp ce citea, ochii îi zburau deja, temători, peste rândurile următoare. Din fericire, în curând se dovedi că temerile ei fuseseră complet nefondate. Era o simplă scrisoare cu veşti despre familie, în care Charles şi Judith îi spuneau cât de mult le lipseşte şi că se roagă zi de zi pentru ea. Îi povesteau despre micul John şi despre pasiunea lui pentru pian. O asigurau că se simt amândoi cât se poate de bine – ba chiar întineriţi, acum că aveau printre ei un copilaş. Se întrebau dacă o fi, oare, cu putinţă ca Nicole să îi întâlnească pe Anne şi pe Thomas. Îi dădeau noutăţi despre săteni şi despre cei pe care îi cunoscuse când fusese în Anglia. Scrisoarea se

încheia astfel:

Nădăjduim ca aceste rânduri să te găsească sănătoasă şi fericită.

Cu drag, Charles şi Judith

Nicole îşi înfrână cu greu lacrimile. Era o binecuvântare ca, după atâta amar de vreme, să primească, în sfârşit, veşti din partea celor dragi.

Împături la loc scrisoarea, o puse înapoi în plic şi se ridică în picioare.

— Să mergem, zise ea zorită. Trebuie să mă duc numaidecât la Anne. Ştiu că aşteaptă cu sufletul la gură veşti despre micul John.

— Te simţi în stare să faci drumul singură? o întrebă grijuliu Gordon, deşi, având în vedere faptul că Nicole părea gata să o zbughească, răspunsul era cât se poate de clar. Nu de alta, dar trebuie să trec pe la închisoarea garnizoanei. Dacă mă ajută Dumnezeu, poate găsesc câţiva oameni pentru echipajul corăbiei. În lumina celor întâmplate adineauri, parcă mă simt mult mai încrezător. Cine ştie, poate Dumnezeu mai face o minune, spuse el zâmbind.

Nicole îi răspunse, la rându-i, printr-un surâs.

— Trebuie să împărtăşesc acest miracol cu Anne, spuse ea, fluturând scrisorile pe care le ţinea în mână.

Gordon îi atinse braţul şi apoi o lăsă să plece, dar nu înainte de a-i atrage încă o dată atenţia să nu meargă prea repede.

Scrisoarea destinată lui Anne se dovedi a fi foarte asemănătoare cu cea primită de Nicole, dar cuprindea mult mai multe informaţii despre copil. Judith umpluse cu scrisul ei mărunt nu mai puţin de patru foi de hârtie străvezie. Anne sorbea cu nesaţ fiecare cuvânt. Nicole o lăsă să termine de citit şi să îşi recapete cumpătul. Simţi pruncul mişcând şi îşi puse mâna pe abdomen. Deja o

iubea din tot sufletul pe această mică făptură ce creştea într-însa. Nici nu îşi putea închipui ce trebuie să fi fost în sufletul lui Anne de când fusese nevoită să se despartă de scumpul ei copil.

— Avem şi alte veşti minunate! spuse ea când simţi că Anne era din nou pregătită să o asculte. Gordon are să vă explice totul când se întoarce. Este… Este de necrezut. Dumnezeu a făcut minuni! Adevărate minuni. Da, nu există alt cuvânt pentru asta.

Anne îşi ridică privirea. În ochii ei, deşi roşii şi umflaţi de plâns, apăruse o nouă strălucire.

— Şi mai multe veşti minunate? Nu cred să existe ceva mai minunat decât asta, spuse ea, ridicând scrisoarea pe care o ţinea încă în mâini. John, copilaşul meu, odorul meu, îmi scrie că mă iubeşte. Uite, chiar a desenat un pupic pe foaie. Şi, prin bunica lui, îmi transmite că, atunci când mă voi întoarce acasă, îmi va cânta un cântec la pian. Îţi închipui? Copilaşul meu ştie să cânte la pian… Şi îmi spune că are să mă aştepte cu prăjitură cu prune, adăugă ea cu un surâs tremurat.

Nicole dădu din cap. Într-adevăr, ce ar putea să fie mai minunat decât asta?

În după-amiaza aceea, Nicole şi Gordon îşi expuseră planul în faţa întregii familii. După o discuţie lungă şi chinuitoare, cei doi hotărâră să îi însoţească pe ceilalţi până în Noua Scoţie, indiferent de pericolele pe care o asemenea călătorie le presupunea. Nicole îşi dorea cu ardoare să îl revadă pe Andrew şi nu putea rata prilejul unic de a face acest lucru împreună cu Anne şi cu Louise. Dacă nava avea să fie acostată de către britanici, bineînţeles că Gordon şi cu Nicole trebuiau să rămână sub punte.

Existau, de bună seamă, numeroase riscuri, dar acum, după ce se rugaseră în tăcere la Dumnezeu, ştiau

amândoi că aceasta este calea pe care trebuie să o urmeze. După încheierea ostilităţilor, aveau să se întoarcă pentru a vedea dacă prietenul lor Jackson va fi reuşit să repună pe picioare domeniul Harrow, din partea de vest a coloniei Massachusetts.

Henri, Louise, Anne şi Thomas primiră toţi vestea cu nespusă bucurie.

— Dacă Gordon va fi rechemat la datorie de către forţele americane, s-ar putea să rămân în Georgetown până se naşte copilul, continuă Nicole.

În momentul acela, un seminarist bătu respectuos în tocul uşii. Când i se dădu permisiunea de a vorbi, acesta anunţă că Gordon este aşteptat la intrare de către un trimis al comandamentului. Gordon sări imediat în picioare şi părăsi în grabă încăperea. Nu trecu mult şi se întoarse, cu o expresie triumfătoare pe faţă.

— Am reuşit! exclamă el, fluturând o foaie de hârtie. Domnul general este de acord ca nava să fie trimisă înapoi în portul Portsmouth! Ba mai mult, în închisoarea garnizoanei s-a găsit un căpitan cu experienţă, care şi-a dat cuvântul de onoare că va respecta condiţiile impuse de noi şi tot de acolo va lua un echipaj complet care să ne ducă până în Noua Scoţie şi apoi, pe voi, Anne şi Thomas, până în Anglia.

— Suntem salvaţi! exclamă Thomas, sărind în picioare. Şi toate mulţumită dumitale, adăugă el, întinzându-i recunoscător mâna.

— Rugile noastre au fost ascultate, murmură emoţionată Anne.

Nicole se uită la sora ei. Cât de greu trebuie să-i fi fost să stea luni întregi departe de copilaşul său!… Nu e de mirare că veştile din scrisoare erau atât de însemnate pentru ea. Înţelegându-i durerea de mamă, Nicole simţi că i se pune un nod în gât.

Anne moştenise privirea părinţilor ei naturali. Acum,

când stătea între Henri şi Louise, pe faţă i se citeau sentimentele cele mai adânci, iar în frumoşii ei ochi negri scăpăra o imensă tărie sufletească. Da, în pofida constituţiei sale delicate, Anne avea o fermitate de neclintit şi un suflet care, pus la grele încercări, se dovedise a fi puternic.

— Nici nu ştiţi cât sunt de fericită la gândul că în curând am să-mi revăd copilaşul! şopti ea, clipind pentru a-şi înfrâna lacrimile.

Se întoarse apoi spre Louise şi repetă cuvintele în limba franceză. Femeia îşi trecu braţul pe după mijlocul subţire al fiicei sale şi o trase mai aproape. Cine să înţeleagă durerea lui Anne mai bine decât ea?

Capitolul 46

Deşi era o zi plăcută şi caldă, cu doar câţiva norişori răzleţi care de-abia pătau verdele infinit al sfârşitului de vară, Catherine simţea deja suflul iernii. Nu atât în obraji, cât în suflet.

În ultima vreme îşi făcuseră un obicei din a ieşi tustrei la plimbare în fiecare după-masă. Deşi niciunul dintre ei nu ar fi recunoscut, cu toţii ştiau că aceasta s-ar putea să fie ultima vară pe care o petreceau împreună.

Catherine îşi potrivea pasul după Andrew sau după John Price – de fiecare dată după cel care mergea mai încet – tânjind în sinea ei după paşii mai vioi şi inimile mai puternice ale fetelor ei ce erau acum mult prea departe.

Dincolo de piaţa din centrul satului, drumul urca uşor. Astăzi, bătrânul Price urca din cale afară de greoi, gâfâind şi lăsându-se cu toată greutatea pe braţul fiicei sale.

Nu de puţine ori se întâmpla să parcurgă întreaga distanţă fără să scoată o vorbă. Asta deoarece pur şi simplu nu aveau nevoie de cuvinte. Fiecare dintre ei

savura cu nesaţ aceste clipe preţioase, încercând să le păstreze intacte în memorie, pentru a avea cu ce să îşi mângâie sufletul în zilele reci de iarnă.

La început, Catherine crezu că sunetul fusese scos de o pasăre.

— Ce-a fost asta? întrebă în şoaptă Andrew, oprindu-se din mers.

Când se răsuci, razele soarelui îi căzură pe faţă şi aproape că trebui să îşi închidă ochii.

— Vântul, răspunse John Price.

Totuşi, se întoarse şi el să vadă.

— Nu este cu putinţă, murmură Catherine.

Sunetul acela straniu făcuse să-i sară inima din piept.

Apoi auzi din nou acelaşi lucru. Trei glasuri ce păreau să se împletească într-un râs îngeresc.

— Mamă! exclamă o voce.

— Catherine! strigă o alta.

— Mămico! străbătu distanţa un al treilea glas.

Catherine îşi apucă poalele rochiei şi începu să alerge.

— Nicole! Anne! Louise!

Cele trei femei o aşteptau cu braţele întinse. Când ajunse la ele, Catherine nu ştiu pe cine să îmbrăţişeze mai întâi, aşa că le dădu ocol de trei ori, plângând şi râzând în acelaşi timp. Urmă un amalgam frenetic de cuvinte rostite cu o nemărginită bucurie, care în engleză, care în franceză. Henri, John Price, Andrew, Thomas şi Gordon se salutară, la rândul lor, cu mare entuziasm. Da, Catherine îi vedea îmbrăţişându-se şi îi auzea râzând, dar parcă tot nu îi venea să creadă că este adevărat.

Într-un târziu, se dădu cu un pas în spate, ţinându-şi în continuare braţul strâns pe după mijlocul Louisei.

— Nu-mi vine să cred!… Cum aţi ajuns aici?… De unde veniţi?… Nimeni şi nimic nu trece de liniile inamicului.

— Vorbeşte în limba franceză, mamă, îi spuse Nicole râzând.

Catherine râse şi ea cu poftă, apoi începu să turuie în franceză.

Făcând uz de un şuvoi de cuvinte, Louise îi povesti pe scurt cum se întâlniseră şi cum au pornit împreună spre Noua Scoţie. Amănuntele mai puteau să aştepte. Vor avea timp mai încolo să-şi povestească totul pe îndelete.

— Veniţi! le spuse Catherine. Să intrăm în casă. Am pus deja ceainicul pe foc. Cred că sunteţi frânte.

— Astăzi nu putem să zăbovim mult, îi explică Louise în timp ce se îndreptau braţ la braţ spre casă. Îţi promit că vom petrece nenumărate clipe împreună, dar nu azi. Tocmai ce ne-am întâlnit cu Guy. Venise în Georgetown pentru că e zi de târg. Îţi închipui cât de mult ne-am bucurat cu toţii? Nu ne-am văzut de când a plecat din Lousiana. Îl strângea pe Henri în braţe ca şi cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul. Ne-a invitat acasă la el, iar noi ne-am învoit să îl însoţim când îşi termină treburile la târg. Ne va aduce înapoi dimineaţă. Vai, şi că veni vorba, nu mi-a venit să-mi cred ochilor când am intrat în târg şi i-am văzut pe francezi vânzându-şi marfa alături de englezi, tarabă lângă tarabă. N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva! Cum de este cu putinţă o asemenea minune?

Catherine aruncă o privire spre Thomas. După părerea ei, meritul pentru actuala stare a lucrurilor îi revenea, în mare parte, ginerelui său. Dar acum nu avea timp să îi explice prietenei sale toată daravera. Se întoarse spre fiicele sale – căci da, ea simţea că amândouă sunt fiicele ei – şi spuse:

— Anne, draga mea, dă o fugă până în cămară şi adu nişte smântână dulce, iar tu, Nicole, fii bună şi adu nişte dulceaţă de căpşuni din pivniţă.

Din momentul acela, se porni o petrecere răsunătoare. Toată lumea vorbea, glumea, râdea. Aproape

că era greu să îţi auzi gândurile. Cum *de încape atâta bucurie şi iubire într-o casă atât de mică*? se minuna în sinea ei Catherine. Chiar şi obrajii palizi ai lui Andrew prinseseră culoare, iar ochii îi căpătaseră o nouă strălucire. Deşi, pe de o parte, era bucuroasă să îl vadă atât de fericit, Catherine se temea că trupul lui slăbit s-ar putea să nu suporte nişte emoţii atât de puternice. Totuşi, în clipa imediat următoare, lăsă toate grijile de-o parte. *Dumnezeu a făcut cu putinţă această reîntâlnire, deoarece ştia că aveam cu toţii nevoie de ea. Cu toţii, şi mai cu seamă Andrew. Aşa că soţul meu merită să se bucure pe deplin de ea.*

În cele din urmă sosi şi Guy, parcă mult prea devreme. Catherine îşi făgăduise că nu va încerca să îi reţină pe Henri şi pe Louise. În fond şi la urma urmei, familia lui Guy era mult mai îndreptăţită să se bucure de compania lor. Îi servi acadianului o cană cu ceai şi o felie de pâine cu dulceaţă, răstimp în care Louise îşi strânse lucrurile şi îşi schimbă şalul.

— Mă întorc curând, îi promise ea lui Catherine, sărutând-o pe obraz. Până atunci, te las cu fetele noastre. Aveţi multe să vă povestiţi.

— Aşa este, încuviinţă Catherine.

Era, într-adevăr, nerăbdătoare să petreacă puţin timp doar cu cele două tinere. În agitaţia revederii, abia de apucaseră să schimbe câteva cuvinte.

După ce oaspeţii plecară, Catherine începu să strângă masa. Anne apucă un şorţ şi se îndreptă spre ligheanul de spălat vase, iar Nicole i se alătură, înarmată cu un ştergar. Câtă vreme trecuse de când nu se mai adunaseră tustrei în aceeaşi bucătărie!

Totuşi, nu reuşiră nici măcar să spele vasele în linişte, deoarece Gordon alesese tocmai acest moment – când conversaţia din sufragerie începea să lâncezească –

pentru a scoate din desagă două scrisori.

— Domnul a făcut să ne aflăm în locul potrivit, la momentul potrivit! Generalul garnizoanei din Boston mi-a încredinţat aceste scrisori, iar eu i-am făgăduit că am să le înmânez personal destinatarilor.

Catherine înţepeni cu cănile în mâini. Corespondenţa ajungea atât de rar până aici, încât fiecare scrisoare primită constituia un adevărat miracol. Gordon îi înmână un plic lui Andrew, şi pe celălalt lui John.

— Este din partea lui Charles, îi spuse Andrew lui Catherine.

— Din partea lui Charles? înseamnă că are veşti noi, spuse soţia lui, pornind grăbită spre el.

— Nu neapărat. Poate că este doar o scrisoare obişnuită.

— Ce fel de veşti aşteptaţi? întrebă Nicole din pragul bucătăriei.

— Şi noi am primit o scrisoare de la Charles şi Judith, interveni Anne. A fost minunat să primim veşti de la ei după atâta amar de vreme! Mie mi-au scris mai mult despre micul John.

— Dar voi ce fel de veşti aşteptaţi? insistă Nicole.

Atât ea, cât şi Anne se întoarseră în sufragerie.

— Charles încearcă să dea de urma surorii mele, răspunse John Price. De urma surorii mele vitrege.

— Nu ştiam că ai o soră vitregă, spuse Nicole, mai mult curioasă decât contrariată.

Cât de multe nu ştia încă Nicole despre bunicul Price! realiză Catherine.

— Nimeni nu a ştiut, spuse John Price. Până de curând, nu am vorbit nimănui despre asta. Ca să fiu cinstit, ani la rând nu am vrut să recunosc nici măcar faţă de mine că am o soră.

Nicole se uită întrebătoare la Anne, iar aceasta o rugă din priviri să aibă răbdare şi să dea dovadă de

înţelegere.

— Nu am cunoscut-o niciodată, continuă John Price, jucându-se cu plicul pe care îl ţinea în mână. Tata a mai fost căsătorit o dată înainte de a se însura cu mama. Prima lui soţie a rămas în Franţa.

— În Franţa?! exclamă şocată Nicole. Prima lui soţie era franţuzoaică?

John Price aprobă din cap.

— Şi crezi că s-ar putea ca unchiul Charles să o fi găsit pe sora dumitale? întrebă Nicole dintr-o suflare, cuprinsă de înflăcărare.

— Nu pe ea. Charles a aflat că sora mea a murit. Dar una dintre fetele ei este în viaţă. Nu ştim dacă…

— Deschide plicul, bunicule! îl îndemnă Nicole, îngenunchind la picioarele lui. Să vedem dacă unchiul Charles a găsit-o pe fiica ei.

John Price rupse sigiliul plicului. Mâinile îi tremurau mai tare ca de obicei. O fi din cauza emoţiilor, se gândi Catherine.

Anne se apropie de ei şi se aşeză încet în faţa căminului, strângând în mâini tivul şorţului. Până şi Gordon şi Thomas amuţiseră.

John desfăcu scrisoarea şi îşi trecu ochii înlăcrimaţi peste primele rânduri.

— A găsit-o, murmură el.

Urmă o avalanşă de întrebări.

— Şi unde se află ea acum?

— Eşti bun să ne citeşti şi nouă?

— Ce spune Charles?

John ridică mâna, cu autoritatea unui ofiţer ce îşi cheamă soldaţii la ordine. Toţi tăcură.

— De găsit, nu a găsit-o în adevăratul sens al cuvântului. Dar a aflat cum se numeşte, adăugă el imediat.

— Citeşte-ne scrisoarea, bunicule! îl zori din nou Nicole.

John Price îşi coborî privirea spre mijlocul paginii şi începu a citi, cu vocea tremurândă:

Omul meu de legătură a descoperit în sfârşit numele nepoatei domniei voastre. Nu ştiu dacă aţi primit precedenta mea misivă, în care vă scriam că am intrat în posesia unor noi informaţii ce confirmă, dincolo de orice dubiu, faptul că persoana în cauză este fiica surorii dumneavoastră. Numele ei de fată este Céleste Louise Evangeline Belleveau şi din acte rezultă că…

— Dar acesta este numele mamei! icni Nicole, devenind dintr-odată albă la faţă.

— Ce coincidenţă stranie!… Nu este un nume comun, nu-i aşa? întrebă Catherine, adăugând în sinea ei: *Oare ce să însemne toate acestea*?

Inima îi bătea cu putere.

— Un nume comun? Nu, nu cred, spuse Nicole. Nu toate cele trei nume de botez la un loc.

— Credeam că numele mamei este Louise, interveni Anne. Nu am ştiut niciodată de celelalte două prenume.

— A fost botezată Céleste după bunica ei, dar au ales să îi zică Louise, murmură Nicole.

— Habar nu aveam de asta, spuse Anne, clătinând din cap.

John Price îşi întoarse din nou atenţia asupra scrisorii şi continuă să citească în tăcere. Brusc, se opri. Pe faţa lui se citea o nemărginită uimire şi tulburare.

— Ascultaţi aici, spuse el cu vocea răguşită.

Numele ei de fată este Céleste Louise Evangeline Belleveau şi din acte rezultă că s-a măritat la nouăsprezece ani. A trăit cu familia ei într-un sat din Noua Scoţie, într-o comunitate care a fost exilată de către britanici. De aici încolo nu se ştie ce s-a întâmplat cu ea. Acadienii au fost împrăştiaţi în cele patru zări.

Nu ştim dacă femeia a murit sau dacă mai trăieşte.

Se lăsă o tăcere de mormânt. Nicole se aşeză în

genunchi. Uluită, Anne simţi nevoia să se sprijine de gura căminului. Andrew se aplecase atât de tare înainte, încât mai era puţin şi cădea de pe scaun.

Catherine se uita pierdută la tatăl său. Să fie, oare, adevărat? Precis că nu auzise ea bine. Precis că era o neînţelegere la mijloc.

— Oare nu visez? întrebă ea şi scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să împrăştie ceaţa ce o împiedica să gândească limpede.

După ce John Price citi încă o dată pasajul cu voce tare, întreaga încăpere fu. Cuprinsă de freamăt.

— Nepoata dumitale nu este nimeni alta decât mama mea, Louise Belleveau Robichaud! strigă Nicole. Sunt sigură de asta!

Anne se ridică în picioare şi, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui John Price.

— Am ştiut dintotdeauna că sunt sânge din sângele tău, bunicule! suspină ea. Dintotdeauna.

Catherine rămase încremenită, privind ca prin ceaţă agitaţia ce se iscase în jurul ei. Să fie oare adevărat? Ea şi Louise erau verişoare? Dar aşa ceva nu era cu putinţă… Ba da, era, îi dădu de înţeles Andrew, luând-o de mână.

— Noi, britanicii, i-am surghiunit pe cei cu care împărţim acelaşi sânge, spuse el cu ochii umeziţi de lacrimi. Dacă nu i-am fi regăsit niciodată?

Nicole şi Anne dansau prin cameră, ţinându-se strâns de mâini şi fluturându-şi una şorţul, iar cealaltă, ştergarul pentru vase. Pe Catherine o podidiră lacrimile. Ce descoperire nemaipomenită! Ea şi Louise, verişoare. Iată de ce se împrieteniseră atât de uşor una cu cealaltă. Iată de ce prietenia lor dăinuise de-a lungul atâtor ani de zile. *Of*, *Doamne*, *Dumnezeule*, *ce fericire*! murmură ea. *Ce fericire imensă*!

— Vai, trebuie să îi spun numaidecât mamei! exclamă Nicole. Nu pot să aştept până dimineaţă. Pur şi simplu nu

pot! Oare cum am putea să ajungem până la casa lui Guy?

Se răsuci spre Gordon.

— Precis că putem tocmi o căruţă de la cineva, spuse ea pe un ton rugător. Sunt sigură că vom găsi ceva.

Gordon se ridică în picioare şi îi zâmbi înţelegător.

— Ei bine, dacă eşti sigură…

— O, da, sunt foarte sigură! Abia aştept să-i spun. Abia aştept!

Gordon dădu din cap şi se duse să îşi ia pălăria.

— Vin cu dumneata, îi zise Andrew.

Cei doi bărbaţi porniră imediat, urmaţi până în stradă de râsetele şi voia bună ce răzbeau din căsuţă.

Gordon şi Andrew se întoarseră repede. Andrew găsise un căruţaş liber, care îi asigurase că, dacă pornesc numaidecât, au să ajungă la destinaţie înainte de căderea serii. Trebuiau, însă, să caute găzduire peste noapte, îi avertizase acesta. Pentru el nu era o problemă, căci avea neamuri în sat.

O *altă despărţire*, se gândi Catherine în timp ce privea cum Nicole se pregăteşte grăbită de drum. Totuşi, tristeţea ei nu fu nici adâncă şi nici de lungă durată. Aveau viitorul înainte. De astă dată Nicole va rămâne alături de ei mult mai multă vreme. Parcă o auzise spunând că nu va pleca înainte de naşterea copilului… Da, Catherine avea toate motivele din lume să se simtă fericită. Singurul ei regret era că nu va fi de faţă atunci când Louise va afla vestea.

Îi însoţiră pe Nicole şi pe Gordon până la căruţă, copleşiţi cu toţii de emoţie la gândul vâlvei pe care o va stârni uimitoarea veste. Apoi Anne se întoarse la spălatul vaselor, iar Catherine încercă să îşi adune gândurile – pentru că în curând trebuia să pregătească masa de seară.

— Cred că am nevoie de un mic răgaz pentru a-mi trage sufletul, spuse Andrew întorcându-se spre Thomas.

Fiule, eşti bun să mă conduci până în dormitor?

Bătrânul Price recitea scrisoarea, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce citise prima oară.

— Louise este fiica surorii mele, îl auzi Catherine murmurând.

Încă îi venea greu să creadă.

— Bine v-am găsit! strigă căruţaşul în limba franceză.

Nicole văzu mai multe feţe apărând la fereastră. Erau primele ceasuri ale amurgului şi, deşi drumul era încă luminat de ultimele raze ale soarelui, în casă se aprinseseră deja câteva lumânări, ale căror flăcări pâlpâitoare desenau umbre în spatele siluetelor înghesuite la geam.

Ar fi sărit din căruţă, dar Gordon o ţinea strâns de braţ. După ce soţul său o ajută cu grijă să coboare, nemaiputându-se abţine, Nicole ţâşni spre casă.

— Mamă!

Louise deschisese uşa înainte de a auzi strigătul fiicei sale.

— S-a întâmplat ceva cu Andrew?... Murmură ea, făcându-se albă la faţă.

— Mamă, am venit să-ţi dau o veste uimitoare! exclamă Nicole în limba franceză. N-are să-ţi vină să crezi! Ar fi mai bine să te aşezi înainte să-ţi spun.

Louise refuză invitaţia, făcând cu mâna un gest de nerăbdare.

— Din moment ce Andrew este bine, nu am niciun motiv să mă aşez. Am înfruntat la viaţa mea destule veşti proaste stând în picioare.

În spatele lor se adunase o mică mulţime şi toţi ascultau discuţia cu o vădită curiozitate. Nicole îşi puse mâinile pe umerii Louisei şi se uită adânc în ochii ei.

— Mama Catherine şi cu dumneata sunteţi verişoare.

Louise făcu ochii cât cepele.

— Cum mă vezi şi cum te văd! Sunteţi verişoare primare.

Louise strânse din buze în semn de neîncredere.

— Catherine, franţuzoaică? Ei, aş! Doar îl cunosc pe tatăl ei şi ştiu că este englez.

— Aşa este. Şi dumneata eşti înrudită cu dânsul.

Reacţia femeii nu fu nici pe departe cea la care se aştepta Nicole. Louise se făcu albă ca varul şi îşi încleştă, furioasă, fălcile.

— Taci, copilă, nu mai spune asemenea grozăvii, murmură ea printre dinţi. Eu sunt franţuzoaică. N-am nici în clin, nici în mânecă cu de-alde englezii…

— Mamă! exclamă Nicole, neputând să-şi creadă urechilor.

— Mama şi tata au fost amândoi de naţie franceză, ripostă cu hotărâre Louise. Şi niciunul dintre ei n-a fost neam cu John Price.

Nicole încremeni de groază şi, preţ de o clipă, nu ştiu ce să spună.

— Cred că trebuie să stăm de vorbă, bâigui ea într-un târziu. Eşti bună să vii cu mine în grădină? Tată, Gordon, vă rog să veniţi şi voi.

Louise, Nicole, Henri şi Gordon discutară în grădină preţ de un ceas. Între timp, Guy şi familia lui se retrăseseră în casă, aşteptând nerăbdători să afle ce o fi însemnând toată tărăşenia aceasta. Când, într-un târziu, cei patru se întoarseră în casă la căldură, Louise părea să îşi fi recăpătat, cât de cât, stăpânirea pe sine.

— Este adevărat, îi anunţă ea pe un ton resemnat pe cei adunaţi înăuntru. Tatăl mamei mele a fost englez. Mama nu mi-a vorbit niciodată despre asta… Probabil că pur şi simplu nu a vrut să ştiu.

Pe vremuri, o asemenea mărturisire ar fi dus, fără doar şi poate, la marginalizarea sa, dar acum, spre surprinderea ei, cei prezenţi nu păreau a fi deloc oripilaţi

de veste. Privi în jur. Nu, nimeni nu părea să fie câtuşi de puţin deranjat de cele auzite.

— Păi, dacă vă curge sânge englezesc prin vine, atunci aţi putea să-mi faceţi rost de un loc niţel mai bun la târg! exclamă bine dispus Guy.

— Tanti Louise, ai putea să mă înveţi graiul lor? întrebă tânărul Michael.

— Îi plac tinerele englezoaice de la târg, spuse sora mai mică a băiatului. Cred că vrea să le facă curte!

Louise clătină din cap. Nu, cunoştinţele ei despre englezi şi despre graiul lor erau la fel de sărăcăcioase cum fuseseră şi în urmă cu o oră. Nici acum nu putea să îi înţeleagă pe englezi. Nici acum nu putea să îi ierte pe deplin. Nici acum nu se vindecaseră adâncile răni trupeşti şi sufleteşti pe care i le lăsaseră britanicii. Avea nevoie de un răgaz. Pentru a-şi pune gândurile în ordine. Pentru a se ruga.

Totuşi, asta înseamnă că sunt înrudită cu Catherine, cugetă ea. Pe Catherine o considerase dintotdeauna prietena ei, fără să se gândească vreodată că este englezoaică. *Este o onoare să fiu verişoară cu Catherine*, conchise ea, oprindu-se în faţa ferestrei şi strângându-şi braţele în jurul corpului.

Capitolul 47

Catherine se retrase în dormitor, epuizată de noianul de emoţii de peste zi. Încă nu îi venea să creadă că este adevărat. Ambele ei fete se întorseseră acasă. Şi Louise împreună cu ele. Le avea din nou alături pe toate trei. Unei asemenea fericiri abia de-i putea face faţă trupul ei istovit, darămite inima slăbită a lui Andrew. Evenimentele de peste zi îl sleiseră de puteri pe soţul său. Când îi servise cina la pat, mâinile bărbatului tremurau atât de tare din cauza oboselii, încât fusese nevoită să îi ducă ea lingura la

gură. Îşi făcea griji în privinţa lui. Andrew părea tot mai vlăguit pe zi ce trecea.

Dar acum, că fetele lui se întorseseră acasă, era fericit. Nespus de fericit. Poate că oboseala trupească nu era, la urma urmei, un preţ atât de mare pentru o asemenea fericire.

Gândurile lui Catherine zburară apoi la Louise. Deja Louise trebuie să fi aflat secretul pe care John Price nu îl împărtăşise nimănui atâta amar de vreme. Misterioase sunt căile Domnului… Era un adevărat vis să afle că tânăra cu care se întâlnise din întâmplare pe o pajişte în urmă cu ani şi ani de zile era, de fapt, verişoara ei.

Cât de mult tânjise după o prietenă! După o soră. Şi în tot acest timp avusese una, fără ca măcar să ştie. De acum încolo, va preţui fiecare clipă petrecută împreună cu Louise.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ştiut adevărul de la bun început? Dacă John Price ar fi ştiut la vremea surghiunului că Louise este nepoata lui? Oare atunci familia Louisei ar fi fost salvată? Sărmana Louise!… Cât a avut de suferit din cauza britanicilor, biata de ea…

Brusc, Catherine încremeni. *Doamne*, *Dumnezeule*! Oare cum o fi reacţionat Louise când a primit vestea? Oare se va fi simţit mândră sau furioasă să afle că în venele ei curge sânge englez? Poate că acum se va îndepărta de ea… Catherine simţi că o trece un fior de groază. Poate că, în loc să le apropie, această dezvăluire le va despărţi pentru totdeauna.

Din cauza frământărilor, Catherine nu reuşi să închidă un ochi toată noaptea. În zori, încă se foia neliniştită în pat. Se opri doar pentru că îi era teamă să nu îl trezească pe Andrew. Îşi înfoie perna, apoi o strânse şi şi-o îndesă sub grumaz, dar tot nu reuşi să adoarmă, începu să se roage, dar îi venea greu chiar şi să găsească

vorbele potrivite. În fond şi la urma urmei, ce voia să îi ceară lui Dumnezeu? O minune. Da, încă o minune. Nu voia să apară vrajba între fetele ei. Nu voia ca Louise să sufere; suferise deja destul. Nu voia să o piardă pe cea pe care abia o găsise. „Facă-se voia Ta, Doamne!” îşi încheie ea ruga plângând.

Catherine, care aştepta cu auzul încordat încă de când se trezise, auzi prima zornăitul hamurilor şi huruitul uşor al roţilor. Căruţa înainta încet pe alee. Da, ei erau. Bine, dar care „ei”? Nicole şi Gordon se întorceau singuri sau însoţiţi de Louise şi de Henri?… Catherine rămase ţintuită locului, incapabilă se traverseze încăperea şi să se uite pe fereastră.

— Au sosit! exclamă Anne bucuroasă.

— Cine a sosit?

— Nicole.

— Doar Nicole?

— Nu, desigur că nu. Mă îndoiesc că Gordon ar lăsa-o singură chiar şi o clipă, zise Anne râzând.

— Doar ei s-au întors?

Anne privi din nou pe fereastră, apoi exclamă:

— O, iată-i şi pe Henri şi Louise! Credeam că are să îi aducă unchiul Guy când se întoarce la târg, dar probabil că au hotărât să se întoarcă toţi patru împreună. Deşi nu ştiu cum de-au încăput în căruţa asta mititică… Se pare că bărbaţii au…

Dar Catherine nu o mai asculta. Louise era acolo. Oare cum va reacţiona? Să îi iasă, oare, în întâmpinare, sau să aştepte în casă? vru să o întrebe pe Anne cum arăta Louise, dar îşi dădu seama numaidecât că fiica sa nu avea cum să înţeleagă o astfel de întrebare, îşi şterse mâinile de şorţ şi porni spre intrare.

În clipa imediat următoare, uşa se dădu în lături şi Louise se năpusti înăuntru, cu braţele întinse spre ea. Catherine scoase un chiot de bucurie şi se grăbi să o

îmbrăţişeze.

— O, Catherine! strigă Louise, strângând-o în braţe. Îţi vine să crezi? în vinele noastre curge acelaşi sânge! Dar n-am ştiut noi, oare, dintotdeauna lucrul acesta?

Catherine izbucni în lacrimi. Dumnezeu îi ascultase ruga şi făcuse o minune!

Când îşi recăpătă în sfârşit graiul, făcu un pas înapoi şi zâmbi printre lacrimi.

— Nu ştiam cum ai să primeşti vestea, mărturisi ea. Mă temeam că nu ai să fii deloc bucuroasă să afli că în venele tale curge sânge englez…

— Hai să stăm de vorbă afară! răspunse Louise, ieşind în grădină.

După ce se aşezară pe băncuţa rustică rezemată de peretele casei.

Louise îi apucă mâna şi spuse:

— Sinceră să fiu, la început vestea m-a zguduit niţel. Am avut nevoie de un răgaz pentru a-mi pune gândurile în ordine, pentru a mă ruga Celui de Sus. Am vorbit toată noaptea cu Dumnezeu şi, până în zori, am ajuns să înţeleg multe lucruri. În primul rând, este o onoare să fiu înrudită cu tine. Catherine, îţi dai seama? Suntem verişoare! Ne uneşte nu doar o prietenie, ci şi o *legătură de sânge*.

Şi-apoi am înţeles încă un lucru, ceva ce mi-a umplut sufletul de o bucurie fără de margini. Îmi venea să râd şi să cânt – şi chiar aş fi făcut-o dacă nu m-aş fi temut că am să trezesc toată suflarea din casă. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi inima de recunoştinţă, când am înţeles că Dumnezeu, în înţelepciunea şi mărinimia Lui, a făcut ca fetiţa mea suferindă să rămână în grija *verişoarei mele*. Îţi dai seama, Catherine? Dintre toţi oamenii din Acadia, Dumnezeu te-a ales pe tine. Şi pe Nicole, scumpa făptură pe care am crescut-o ca pe *propriul meu copil*. Chiar aşa, ca pe propriul meu copil. Căci am iubit-o din tot sufletul, chiar fără să ştiu că este sânge din sângele meu. Cine altul

decât Dumnezeu ar fi putut aranja lucrurile într-un chip atât de miraculos?

— N-ai vrea să mă însoţeşti până pe promontoriu? îl întrebă Anne pe Thomas.

Nu era o invitaţie neobişnuită. De când se aflau în Georgetown, făcuseră deja numeroase plimbări până acolo. Totuşi, privind chipul soţiei sale, Thomas intui că aceasta nu avea să fie o simplă plimbare. Anne părea preocupată. Cufundată în gânduri. Ştia că soţia lui obişnuia să se ducă pe promontoriu atunci când voia să mediteze, când căuta un răspuns la o dilemă sau când voia să îşi pună ordine în sentimente. Aprobă din cap, apucă un şal subţire şi i-l puse pe umeri.

Era o zi superbă, nici prea caldă, nici prea rece. Printre copaci adia un vânticel blând, făcând să le foşnească uşor frunzele. În apropiere se auzea viersul melodios al unei păsări ce îşi striga perechea. Thomas se simţi ispitit să laude frumuseţea perfectă a dimineţii, dar se abţinu. Soţia lui va deschide discuţia atunci când va fi pregătită. Până atunci, el îi va respecta tăcerea.

Anne se aşeză pe buşteanul ei preferat şi îşi petrecu privirea peste pajişte, apoi se ridică şi scrută depărtările. Dintr-odată, ca prin minune, i se destinse faţa şi se aşeză, învăluită de un calm inexplicabil.

— Veneam adesea aici, spuse ea cu privirea aţintita departe, la o mică barcă de pescuit ce se legăna uşor pe apele golfului.

Thomas dădu din cap, aşteptând ca soţia lui să continue.

— Aveam sufletul răscolit de atâtea şi atâtea întrebări…

Thomas îi apucă mâna şi începu să îi mângâie blând degetele subţiri.

— Mă întrebam întruna: cărei naţii îi aparţin eu,

englezilor sau francezilor? Cine sunt eu cu adevărat?

Soţul ei nu spuse nimic nici de această dată. Anne se întoarse spre el.

— Ştii… N-am mai mărturisit nimănui acest lucru până acum…

Dar a fost o vreme în copilăria mea când îmi doream cu naivitate să cred că poate totul era o greşeală. Că schimbul de prunci nu avusese niciodată loc sau că fiecare dintre cele două mame îşi recăpătase fetiţa şi că eu sunt, cu *adevărat*, fiica lui Andrew şi a lui Catherine. Ei erau părinţii mei, iar eu voiam să fiu fiica lor. Nu voiam să cred că sunt copilul unor oameni pe care nici nu îi cunoşteam… Ba chiar eram…

Şovăi preţ de o clipă, apoi cuvintele veniră şuvoi, ca şi cum ar fi fost nerăbdătoare să scape de povara mâniei:

— Ba chiar eram supărată că Louise m-a adus pe lume. Că a adus pe lume un copil pedepsit cu o moştenire franceză. Eu voiam… Îmi doream cu ardoare să fiu de sânge englez, ca mult iubiţii mei părinţi. Şi această vrajbă pe care o purtam în suflet mă făcea să mă simt josnică, păcătoasă. Şi vinovată. Aveam conştiinţa atât de încărcată, încât mi-era teamă că Dumnezeu are să mă pedepsească. Apoi am căzut în extrema cealaltă. Voiam să fiu franţuzoaică. Eram supărată că mama Catherine m-a salvat de la moarte, ducându-mă la acel medic englez. Ar fi fost mai bine să mă fi lăsat să mor, socoteam eu, decât să trăiesc despărţită de familia mea. Îmi doream din tot sufletul să o cunosc pe cea care îmi dăduse viaţă. Pe adevărata mea mamă! Să fac parte din comunitatea franceză. Din adevăratul meu popor… Nu înţelegeam cum de Dumnezeu a lăsat să se întâmple una ca asta. Eram supărată şi pe El. Uneori mă speria… Intensitatea mâniei mele. Uşurinţa cu care cădeam dintr-o extremă în alta. Şi, în tot acest timp, nu am putut să înţeleg cine şi ce sunt eu cu adevărat. M-am frământat ani la rând înainte de a fi în

stare să accept realitatea. Aceea că totul nu era din vina părinţilor mei – nici a părinţilor mei francezi, nici a celor englezi – sau o pedeapsă de la Dumnezeu, ci că pur şi simplu aşa a fost să fie…

Thomas, care o ţinea în continuare de mână, văzu cum i se încordează muşchii feţei în încercarea de a găsi cuvintele potrivite.

— Uneori soarta poate fi extrem de cruntă, spuse ea într-un târziu, cu ochii aţintiţi asupra apelor de sub promontoriu. După ce am înţeles acest lucru, am ştiut că nu are niciun rost să caut vinovaţi, şi că trebuie să îl las pe Dumnezeu să îmi călăuzească paşii. „Ascultă-L pe Dumnezeu”, îmi spuneam eu întruna. „Ascultă-L şi într-o bună zi, El va îndrepta toate nedreptăţile”. Şi aşa am reuşit, în sfârşit, să accept situaţia. Să găsesc pace sufletească. Şi totuşi, încă nu mă simţeam pe deplin împăcată. Mă tulburam ori de câte ori mă năpădeau vechile gânduri… Simţeam că o părticică din mine încă lipseşte…

Se întoarse spre Thomas şi se uită în ochii lui. Soţul ei dădu tăcut din cap. Se temea că Anne are şi acum sufletul răvăşit de acele vechi nelinişti şi nu ştia cum să o ajute.

Totuşi, acum privirea lui Anne era senină. Calmă. Mâna nu-i mai tremura, ci o strângea cu căldură pe a lui. Anne surâse uşor şi continuă pe un ton triumfător:

— Şi iată ce mi-e dat să descopăr: că în vene îmi curge sânge francez şi englez deopotrivă! Parcă nici acum nu-mi vine a crede! Vai, dragul meu, nici nu-ţi poţi închipui fericirea pe care o simt! în sfârşit, în sfârşit, Dumnezeu m-a ajutat să descopăr cine sunt cu adevărat!

Thomas simţi că ochii i se umplu de lacrimi fierbinţi. Îşi coborî pleoapele. De ce plângea? Nu era un bărbat care plânge uşor, dar acela era un moment fericit. Extrem de fericit. Răspunsul pentru care se rugase ani la rândul

iubita lui soţie. Un moment în care chiar şi un bărbat varsă lacrimi de bucurie.

Îşi trecu uşor braţul după mijlocul lui Anne şi o trase mai aproape. Lăcrimând la rându-i, ea îşi lipi obrazul de al lui. El îşi strânse braţul în jurul ei şi rămaseră multă vreme aşa, savurând intimitatea acelei clipe minunate.

Într-un târziu, Anne se desprinse din îmbrăţişare şi se rezemă de umărul lui. Nu o văzuse niciodată atât de senină.

— Iubeşti ţinutul acesta, nu-i aşa?

Nu ar fi fost necesar să o întrebe, căci ştia foarte bine răspunsul.

Anne oftă şi îşi trecu privirea peste întinderea de ape.

— Cred că este cel mai frumos loc din lume…

— Totuşi, el a adus multă suferinţă în vieţile voastre, îi reaminti el.

— Nu pământul a fost cel care ne-a făcut să suferim, răspunse Anne gânditoare, ci lăcomia, setea de putere şi… Şi frica. Da, frica mai mult decât toate. Englezii se războiesc cu francezii de când e lumea şi pământul. Cred că nici nu ar mai şti cum să convieţuiască în pace. Copiii au fost învăţaţi de mici să duşmănească celălalt neam. Când au sosit aici, într-un ţinut populat de colonişti francezi, al căror număr îl depăşea cu mult pe al lor, britanicii au căutat întâi să îi transforme în vasali. Văzând că nu e putinţă, li s-a făcut frică. Ştiau că nu au nicio şansă de izbândă dacă Franţa va trece prima la atac şi acadienii se vor alătura armatei franceze. Aşa că au făcut ceea ce au socotit că trebuie să facă. I-au surghiunit pe acadieni. I-au încărcat, ca pe nişte animale, pe corăbii şi i-au împrăştiat în cele patru zări…

Thomas rămase tăcut preţ de o clipă, apoi spuse:

— Frica îi îndeamnă pe oameni să comită fapte înfiorătoare, necugetate. Este un cerc vicios, în care

fiecare se grăbeşte să atace primul, pentru a se apăra de atacul celuilalt. Şi niciuna dintre tabere nu stă să se întrebe dacă tabăra opusă are cu adevărat de gând să atace. Duşmanul sufletelor noastre se foloseşte de fricile oamenilor pentru a amăgi şi pentru a distruge. Frica se numără printre cele mai de temut arme ale sale, căci de fiecare dată, fără excepţie, ea dă naştere urii. Mesajul ascuns este: „Atacaţi, prădaţi, subjugaţi!”. Ura este un lucru înfiorător, care învenineaza sufletul. Să ne ferească Domnul pe toţi de veninul ei!

Se opri preţ de o clipă, apoi adăugă zâmbind:

— Uite că am ţinut o adevărată predică!

Râseră amândoi.

— În fiecare zi îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu m-a lăsat pradă urii şi furiei, zise Anne cu glasul şoptit. Că mi-a dat puterea de a ierta răul făcut familiilor mele. Ura şi înverşunarea sunt o povară mult prea grea, chiar şi pentru cei puternici. Indiferent de răul care ni s-a făcut, dacă nu ştim să iertăm, nu ne vom găsi niciodată pacea sufletească.

Se opri şi îşi trecu din nou privirea peste vasta întindere de pământ şi apă ce se deschidea în faţa lor. Se auzi ţipătul unui pescăruş, urmat imediat de cel al unui fârtat de-al său ce plutea, sigur pe el, deasupra valurilor domoale de sub promontoriu.

— Nu, pământul nu are nicio vină, spuse Anne, cuibărindu-se la pieptul lui Thomas. Pământul este minunat! Dumnezeu a făcut tot ceea ce ne înconjoară, adăugă ea, făcând un gest larg, circular, cu mâna, şi a văzut că toate erau bune. Şi sunt bune în continuare… Acest pământ încă mai poartă urma mâinii lui Dumnezeu. Ori de câte ori vin aici, este de ajuns să privesc valurile, să aud ţipătul pescăruşilor sau să simt mângâierea brizei pe obraz, pentru a şti că Dumnezeu este aproape. Şi, de fiecare dată, convingerea asta mă umple de o pace adâncă. Voi purta în suflet pacea acestei dimineţi, oriunde ar dori

Domnul să îmi călăuzească paşii. Iar dacă El va hotărî ca într-o bună zi să mă… Să ne întoarcem aici, îi voi primi hotărârea ca pe un dar ceresc.

Gordon se trezi din somn şi observă că Nicole nu era lângă el. Dar de ce? După emoţiile copleşitoare de peste zi, soţia lui ar fi trebuit să fie în pat, odihnindu-se. Oare nu s-o fi simţind bine? Sau poate că se întâmplase ceva cu Andrew? Sau cu bunicul Price?…

Se ridică în cot şi scrută odaia întunecoasă. Nicole stătea în dreptul ferestrei deschise, privind visătoare în noapte.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă el încet. Te simţi bine?

Nicole îşi întoarse faţa spre el. Deşi camera era cufundată în semiîntuneric, bărbatul îşi dădu imediat seama că nu durerea – fizică sau sufletească – o făcuse pe soţia lui să se dea jos din pat.

— Da, dragul meu, stai liniştit! îi răspunse Nicole în şoaptă. Adevărul este că mă simt mai bine ca niciodată. Mai bine ca niciodată!

Acum, că ochii i se obişnuiseră cu întunericul, Gordon o vedea mai bine. Nicole îşi pusese mâna pe abdomen şi îşi mângâia pruncul nenăscut. Bărbatul dădu aşternuturile la o parte, se duse lângă ea şi o strânse în braţe.

— Este o noapte superbă! şopti Nicole în timp ce Gordon îşi petrecea braţul pe după gâtul ei. M-a umplut o… O pace atât de adâncă, încât nu am putut să adorm.

Râse uşor. Lumina mătăsoasă a lunii pline se răsfrângea în umbre lungi peste grădină.

— Da, ştiu că sună caraghios, continuă ea, încreţindu-şi jucăuşă nasul, dar ăsta-i adevărul. Mă simt atât de plină de recunoştinţă şi… Şi de iubire, şi de pace, încât pur şi simplu nu m-a lăsat inima să mă culc. Aveam

impresia că trebuie să rămân trează, să mă bucur de lumea creată de Dumnezeu. De binecuvântările Lui. O, Gordon!…

Bărbatul îşi strânse braţul în jurul umerilor ei.

— Am fost – şi sunt – atât de binecuvântată!… Să-ţi spun drept, atunci când am descoperit că sunt englezoaică, m-am necăjit amarnic. Pentru că asta însemna că nu sunt înrudită cu Louise. Dar uite că sunt! Parcă nici acum nu-mi vine să cred… Chiar dacă în venele lui nu va curge sânge francez, copilaşul nostru va avea, la rându-i, rude printre francezi. Iar eu voi avea un motiv cât se poate de întemeiat pentru a-l învăţa graiul copilăriei mele.

Se opri preţ de o clipă şi trase perdeaua la o parte.

— Dar nu e vorba numai de asta. Descoperirea înrudirii cu Louise mă face să privesc viitorul cu speranţă. Poate că pilda noastră

Ie va arăta şi celorlalţi că se poate. Că oamenii de culturi diferite *pot* trăi în pace şi armonie, respectându-se unii pe alţii. Că lumea nu trebuie să fie răvăşită de ură, suferinţă şi războaie. Vai, Gordon, mă rog la Dumnezeu ca fiul nostru să trăiască într-o astfel de lume! Şi văd în el un nou început. Viitorul depinde de noi. Gordon, îl putem învăţa pe fiul nostru să caute pacea şi să îşi iubească aproapele, oricare ar fi seminţia acestuia. Şi poate că el îi va învăţa pe alţii, şi aceste învăţături vor fi date mai departe, până când nu va mai fi ură şi vrajbă între oameni. Nu ar fi un lucru minunat?

— Cu adevărat minunat! încuviinţă Gordon, îndepărtându-i şuviţele lungi de pe obraz şi sărutând-o pe frunte. Iar tu pari cât se poate de sigură că vom avea un băiat, o tachină el.

Nicole zâmbi.

— Sau o fetiţă, zise ea, ridicându-şi mândră bărbia.

Tăcură amândoi preţ de o clipă, apoi Nicole continuă.

— Iubirea înseamnă speranţă. Toate lucrurile

lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc, iar noi suntem răspunzători să răspândim iubirea până când ea va cuprinde întregul pământ. Fiecare dintre noi – eu, tu şi toţi ceilalţi – va trebui să cultivăm iubirea ca pe o grădină şi să avem grijă de ea.

— Şi să ţinem buruienile la distanţă, adăugă gânditor Gordon, trecându-şi uşor bărbia peste pletele ei mătăsoase.

— Da, să ţinem la distanţă buruieni precum înverşunarea, invidia, ura şi lăcomia…

— Şi să o hrănim cu rugăciuni, adăugă Gordon.

— Da, acesta este secretul pe care nu trebuie să îl uităm niciodată.

Se întoarseră amândoi spre fereastră şi priviră afară. Un iepure ţâşni din umbră şi începu să ronţăie o frunză de nap. Rujele de toamnă îşi înclinară capetele sub adierea brizei, angajându-se, parcă, într-o conversaţie foşnitoare. Sub lumina diafană şi liniştitoare a lunii, totul era pace şi armonie. Deşi restul lumii era încă răvăşit de război şi frământare, pentru Nicole şi Gordon, viitorul părea plin de speranţă.

Alte carți apărute la editura Casa Cărții

Căminul mult visat, de Lynn Austin
Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz
Locul femeii, de Lynn Austin
Niciun loc unde să plângi, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Omul ceresc, Fratele Yun şi Paul Hattaway
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin
Colecţia Raftul clasic.
Ben-Hur, de Lewis Wallace
Cămaşa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas
Cetatea blestemată, de John R. Carling
Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe
Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)

Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume)

Locul de întâlnire (vol. 1)

Binecuvântatul ţărm (vol. 2)

Moştenirea (voi. 3)

Un far călăuzitor (voi. 4)

Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)

Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume)

Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)

Seria *învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume)

Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)

În curs de apariţie:

Scorpionul roşu, de Rami Kivisalo şi Marko Joensuu

O *perlă* în *nisip*, de Tessa Afshar